

စာပေဗိမာန်စာမူဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆု

အရက်ကျင်းလို့ လင်းလှပြီတုံ

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ကံမြင့်မော်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆု၊ တတိယဆု

အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းလူပြီကို

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ကံမြင့်မော်

တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း

- စာတည်း

အဖုံးပန်းချီ - ဇော်နိုင်ထွန်း

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

တန်ဖိုး (၁၁၀၀) ကျပ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ထုတ်ဝေရေးဦးစီးဌာန
စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ် ဦးကိုကိုနိုင်က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၉၆၁ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သတ္တိရှင်မေမေ	... ၁
၂။	ဓာတ်စက်ပြိုင်	... ၁၇
၃။	ကမ္ဘာတည်သရွေ့	... ၂၇
၄။	အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းလူပြီကို	... ၃၇
၅။	ပန်းတိုင်ဆီသို့	... ၄၉
၆။	ပြည်တော်ဝင်	... ၆၁
၇။	အောင်မြင်ခြင်းမှာ သားတစ်ရာ	... ၆၉
၈။	တွေးကြည့်၊ ပြေးကြည့်၊ ငေးကြည့်	... ၈၁
၉။	ဒေသီယစကား	... ၉၃
၁၀။	ဇည့်ငှား	... ၁၀၁
၁၁။	စာဖတ်ခြင်းကြောင့်	... ၁၁၁
၁၂။	အသံ၏ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ	... ၁၂၁
၁၃။	ပန်းဖျက်ပိုး	... ၁၃၉

သတ္တိရှင်မေမေ

သဖန်းတောင်ရိုးသည် အဝေးမှကြည့်သော် တော်တော် မြင့်လိမ့်မည်ဟု မသန်းငွေထင်ထားရာ ယခု လက်တွေ့တွင်မူ ပြောလျှောလှစွာ ရှိနေသည်။ အဝေးမှမြင်ရသော မှိုင်းညိုညို သဏ္ဌာန်အရ ဧရာမသစ်တောကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေ၍ သားရဲ တိရစ္ဆာန်များ ခိုအောင်းနေပေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ ဘိတ်နွယ်ရုံ၊ သန်း၊ ဒဟတ်ပင်များလောက်သာ ကြုံလှီစွာ ကွက်ကျားပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလယ်တန်း အဆင့်ထိ ကျောင်းနေဖူးသော သူ့ပထဝီဝင်အမြင်ရတော့ ပြန်ကျဲ နေသော ကျောက်တုံးများမှာ ပကတိ သံရောင်ပေါက်နေ၍ တောင်ကြီးသည် သူ့ဝမ်းကြာတိုက်၌ သယံဇာတတွေ တော်တော် မျှိုသိပ်ထားပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

ခရီးတော်တော်ပေါက်လာပြီဖြစ်၍ နားချင်စိတ်ပေါက်လာ ကာ ရှေ့မှသွားနေသော သူ့ဒွေးလေးကို -

“ခဏနားရအောင် ဒွေးလေးရယ်”

အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရှေ့က ဈေးတောင်းကြီးကိုရွက်ကာ သွားနေသည့်မိန်းမကြီးက ရပ်လိုက်ပြီး

“မောပြီလား ဟေ့၊ ကဲ ကဲ ခဏနားကြတာပေါ့”

မသန်းငွေက သူ့ဈေးတောင်းကို သူ့ဟာသူ ဖင်ထိုင်လျက် ချလိုက်ပြီး မိန်းမကြီးရွက်လာသောတောင်းကြီးကို ကူညီချပေး၏။

“လေးလိုက်တာ၊ ဒွေးလေးရယ်”

“ဟဲ့ ဒီလို မပြောရဘူး သန်းငွေရဲ့၊ ဈေးတောင်းကို”

“မသိလို့ ဘွားတေး. . . ဘွားတေး၊ မလေးပါဘူး ဒွေးလေးရဲ့ ဟိ ဟိ”

ခေါင်းခုလုပ်လာသည့်ပုဆိုးဟောင်းကို ဖြည်၍ ချွေးသုတ် လျက်က

“ညည်း မသိပါဘူး အေ၊ ဒီက လူတွေက တို့အောက် ကျင်းက လာတာဆိုရင် နွားဆို ဟင်း၊ လှည်းဆို ထင်း၊ လူဆို ကျင်းတဲ့ဟေ့၊ ဒါကြောင့် လှည်းကို သဖန်းမှာထားခဲ့တာ”

“ဘုရား. . . ဘုရား လိုက်လာတာ မှားပြီထင်ရဲ့”

ဟု မသန်းငွေ အထိတ်တလန့်တွေးကာ ရင်ဖိုသွားရရှာ သည်။ ပါးစပ်မှ

“ဟင် ဒါနဲ့များ ဈေးရောင်းလာရတယ်လို့ ဒွေးလေးရယ်”

“ငါလည်း တစ်ခါမှမရောင်းဖူးပါဘူး သန်းငွေရယ်၊ သဖန်းက မသိန်းထိုက်အိမ်မှာ ကိုယ်လိုကုန်စုံရောင်းနေတာမို့ အားနာတာနဲ့ ဈေးတောင်းတောင် မချခဲ့ဘဲ ဒီကို ထွက်လာလိုက် တာ၊ ကိုင်း. . . ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ကရော”

မသန်းငွေ သူ့ဒွေးလေး မစိန် နောက်ကို ဈေးရောင်း လိုက်တာ နှစ်ခေါက်ရှိပြီ။ တစ်နေ့အတွက် ခေါင်းရွက်ခ နှစ်ကျပ် ပေးသည်။ ထမင်းကျွေးသည်မို့ ဖခင်ကြီးပစ်ထားခဲ့သော မိသားစု ဝယ် ကျောင်းသူ လူမမည်ဘဝကို ကျောခိုင်းကာ ဈေးသည် နောက်လိုက် လုပ်ခဲ့ရသည်။

ယခင်တစ်ခေါက်က ဤသဖန်းရွာတွင်သာ ဈေးလှည်း ရပ်လျက် ရောင်းခဲ့သည်။ အခြားအနီးအနားရွာများက ဈေးဝယ် လိုသူတို့ တစ်ဆင့်စကားနှင့် လာဝယ်ကြသည်ကို တွေ့ဖူးခဲ့ပြီ။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်ကား အိမ်ရှင် မသိန်းထိုက်က ဒွေးလေးလို ကုန်စုံရောင်းနေတာကိုတွေ့ရပြီး ယခင်တစ်ခေါက်နှင့် မတူသောမျက်နှာထားကြောင့် ဒွေးလေးက အားတုံ့အားနာနှင့် -

“လှည်းကလေး ချွတ်ခဲ့ပါရစေ မသိန်းထိုက်ရေ၊ ကျုပ် တောင်ရိုးပေါ်သွားရောင်းမှာပါ”

ဟုဆိုတာ ဈေးတောင်းကိုယ်စီရွက်၍ တန်းထွက်ခဲ့သည်ကိုး။ ဒွေးလေးက -

“မပူပါနဲ့အေ၊ တောင်ရိုးပေါ်က တဲတိုက်တွေမှာ ရောင်းရ မှာအေ၊ အဲသည်မှာ ငါ့ဈေးဖောက်သည်တွေချည်းပါပဲ”

တောင်ရိုးပေါ်တွင် ဝါးခုတ်ကာ “နီး” လုပ်နေကြသော မိသားစုတွေ ရှိ၏။ ထိုအထဲက ဒွေးလေး၏မိတ်ဆွေလေး တစ်ယောက်မှာ မိမိနှင့်နာမည်တူ သန်းဝေတဲ့။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဒွေးလေး တောင်ရိုးပေါ်တက်ရဲတာ ဖြစ်မည်။ ဒွေးလေးက တပြော တည်းပြောလှ၍ နာမည်ကိုရင်းနှီးနေပါပြီ။ ယခု လူကို တွေ့ရ တော့မည်။

“သန်းဝေကို ‘နီးပေး’ ပေးထားတာလည်း ဘာမှမထူးခြား သေးဘူးဟေ့၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါနဲ့ ဆန်ဆေး ပလုံးကစပြီး ငါ အကုန်သိမ်းမယ် ပြောထားတာ အေရဲ့၊ အင်း ဒီတစ်ခေါက်တော့ သူ့တဲအထိ ရောက်တော့မှာပါ၊ ကောင်လေး ရှိကောင်းပါရဲ့”

ဒွေးလေးသည် ပြောပြောဆိုဆို ခရီးဆက်ရန်ထရာ မသန်းငွေလည်း ခေါင်းခုကိုပြန်ခွေရင်း မျက်စိဝယ် လူရိပ်လိုလို တွေ့လေ၍ သေချာအောင်ကြည့်ရ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ လူငယ်လူရွယ်

နှစ်ယောက်။ အပေါ်အကျီမပါ။ ပုဆိုးအပိုတွေကိုယ်စီ ကွင်းသိုင်းလျက်။ လက်ထဲတွင်လည်း ဆောင်စားတွေကိုယ်စီ ကိုင်လို့ပါလား။

“ဒွေးလေး ဟိုမှာ. . . ဟိုမှာ”

“ဘာတုံးဟဲ့၊ အလန့်တကြား”

“လူနှစ်ယောက်၊ ကျုပ်တို့ကို ကြည့်နေသတော့”

“ယုန်လိုက်ကြတာနေမှာပါအေ၊ ကဲ ကဲ ငါ့ကို တောင်းပင့်ပေးဦး”

တူအရီးနှစ်ယောက် ဈေးတောင်းကိုယ်စီရွက်လျက် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ၌ ထိုနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းရိုက် ကျန်ခဲ့သည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်သွားပြီးသော် “နီး” လုပ်သူ နီးတောင်သူတို့အခြေပြုရာ တဲစုသို့ရောက်၏။ နှစ်ခါမမေးရဘဲ မောင်သန်းဝေနေသည့်တဲရှေ့သို့ ဆိုက်မြိုက်စွာ ရောက်သွားပြီး

“ဟဲ့ သန်းဝေလားဟဲ့”

“ဟာ . . . ဂျီး၊ ဒီအထိကို ရောက်လာသားကိုး”

နီးဖြာနေသောလူငယ်က ထိုင်ရာမှအပြေးထလာ၍ ဒွေးလေးခေါင်းပေါ်က ဈေးတောင်းကိုချပေးရင်း တဲအိမ်အတွင်းဘက် လှည့်ကာအော်၏။

“ချစ်ရီမ. . . အေ . . . ချစ်ရီမ၊ ငါ့ဂျီးလာသယ်ဟ”

မသန်းငွေက ပေါ့ပါးသောဈေးတောင်းကို သူ့ဘာသာ ချလိုက်ပြီး အလိုက်တသိပင် တဲရှေ့ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက် အပြေးခပ်ကာ သူ့ဒွေးလေးကို ပေးလိုက်၏။ ပေးလာသောရေကို နား၍သောက်ရင်း

“သဖန်းက မိသိန်းထိုက်ကြီးက ကိုယ်လို ကုန်စုံရောင်းနေသဟဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း အားနာပါးနာ ဒီကို တန်းထွက်လာတာပဲ”

“ဝေးသာတော့ မှုတ်ဘူး ဂျီးရဲ့၊ အန္တရာယ်နည်းနည်းရှိတယ်လို့ မလာချင်ပါနဲ့လို့ ကျုပ်က အတန်တန်တားခဲ့တာပါ”

“အေးဟေ့၊ အခုတော့ ရောက်လာပြီ”

ဒွေးလေးသည် ဘေးဘီကို မျက်စိကစားကာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒါနဲ့ နင့်ဆီမှာ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါရက်ပြီးသားလည်း မတွေ့ပါလား၊ ငါ ဒီကိုလာတာ အဲဒါတွေယူဖို့လည်းပါတယ် သန်းဝေရဲ့”

မောင်သန်းဝေကား ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီးသော် မရယ်ချင့်ရယ်ချင့် ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

“အဟဲ ကျုပ်အဖြစ်က ‘လုပ်စားမိုးခေါင် ခိုးစားခွေးဟောင်’ ဖြစ်နေပြီ ဂျီးရေ၊ ပြော. . . မပြောချင်ပါဘူး”

“ဘာတုံးဟဲ့၊ နင့်ဟာက”

“ဂျီး. . . ဒါ ကျုပ်ကောင်မလေးပဲ၊ ချစ်ရီတဲ့”

မောင်သန်းဝေက စကားဖြတ်၍ တဲအတွင်းမှထွက်လာသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်မိန်းကလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထိုကလေးမကလည်း မသန်းငွေတို့ တူအရီးကို ပြုံးလျက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဟင် နေ့စေ့လစေ့ကြီးပါလားဟဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဂျီးရေ၊ ဒီလထဲ ပွားမှာတဲ့”

“ကဲ. . . ကဲ ဒါ အသာထား၊ ငါက အပူလေးပါခဲ့တယ်၊ ဈေးရောင်းဖို့ အရှေ့ဘက်က တဲတွေကို လှမ်းအော်ပါဦး”

“မနေ့ကမှ ‘ဝါးတောမ’က ဈေးသည် မလာစဖူး လာသွားတယ် ဂျီးရေ၊ ဒါပေသိ ရောင်းရလိုရောင်းရငြား သွားအော်ချေပါဦး ချစ်ရီမရယ်”

“ဟုတ်”

ကလေးမထွက်သွားပြီးသော်မှ ဒွေးလေးက

“ပြောပါဦး နင့်အဖြစ်ကို”

“ဂျီးဆီက ‘နှီးပေးငွေ’ ကြိုယူလာလို့သာ မငတ်သာပ ဂျီးရယ်၊ သည်နှစ်မိုးခေါင်ချက်က ရက်စက်တယ်၊ နှီးဖြာဖို့ တောထဲ ဝါးခုတ်မယ်ဆိုပြီးဝင်သွားတော့ အကြီးဆုံးခေါင်ဝါးပင်က နွားရိုက် တဲ့ တုတ်လောက်ရှိတာကလား ဂျီးရေ၊ ကံသာကို ဂျီးတို့ အောက်ကျင်းကလူတွေက ဝင်းထရံဝါးဆိုပြီး လာခုတ်ကြတော့ ဝါးရုံတောကို ထောင်းလမောင်းကြေနေသားပဲဗျား”

“အေးဟဲ့၊ ဒီနှစ်က ဝါထပ်တဲ့နှစ်ကိုး၊ မိုးခေါင်တာ ထုံးစံပဲ”

ဒွေးလေးက ဝင်ထောက်ပေးလိုက်၏။ မောင်သန်းဝေက ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်နှင့်

“အဲဒါကြောင့် ဂျီးမှာတာ အကုန်မအပ်နိုင်ဘူး ဂျီးရယ်၊ တဲအတွင်းမှာတော့ ဆန်ဆေးပလုံးတွေ အလုံးအစိတ်လောက် ရှိတယ်၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါရက်လောက်သဲ့ဝါးက ရှာမရလို့ မရက် ရဘူး၊ သည်နှစ်တော့ သည်းခံပေးပါဦးနော်”

ထိုစဉ် မချစ်ရီနှင့်ကလေးတစ်သိုက်သား ဆူညံစွာ လိုက်ပါ လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒွေးလေးက

“ဟဲ့ လူကြီးတွေ ဘယ်သွားလို့တုံး၊ ဒီမှာ ငပုတ်သင် ခြောက်ကလေးတွေပါတယ်၊ မျှင်ငါးပိအကောင်းစားလည်း ပါသဟဲ့၊ ကလေးတွေအကြိုက်က ပဲလမုန့်၊ ဓားလှီးမုန့်၊ ကရေကရာပါတယ်၊ လာကြ၊ ဘာယူမတုံး”

မသန်းငွေက ကလေးတွေကို မုန့်ရောင်းပေးရ၏။ မောင်သန်းဝေက သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“လုပ်စားမယ်လုပ်တော့ မိုးခေါင်တယ် ဂျီးရေ၊ ခိုးစား တုန်းက ခွေးဟောင်လို့ လူမိတာလေ၊ ထောင်က နှစ်နဲ့ချီပြီး ကျသေးတာ ဂျီးသိသားပဲ”

ဒွေးလေးကရယ်လျက်က

“အဟင်း . . . ဟင်း ဟုတ်ပါတော်၊ နင့်တို့ ကံသာကို နွားလာခိုးတော့ ခွေးတွေဟောင်လို့ နွားရှင်နီးပြီး အဖမ်းခံရသာ တော့ ငါ မှတ်မိတယ်”

“အဲသာကြောင့် ချစ်ရီမရဲ့အဖေက နွားတစ်ကောင်တောင် ရအောင်မခိုးနိုင်တဲ့အကောင်နဲ့ မပေးစားဘူးလုပ်တော့တာဗျို့၊ ရွာထဲမှာ သုံးပွဲအောင်၊ လေးပွဲအောင်တဲ့လူငယ်တွေ ပြည့်လို့တဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ချစ်ရီမကို ခိုးပြေးတာပဲ၊ အဲဒီကတည်းက ဂျီးဆီ ငွေတစ်ရာလာယူပြီး နှီးလုပ်မယ်ကြံတာ၊ သာနဲ့ မိုးခေါင်ပဲ ဂျီးရေ”

မသန်းငွေစိတ်ထဲ၌ ဘုရား အခါတစ်ရာ တမိပါတော့ သည်။ တကယ့်ရွာသားတွေပါလား။ သုံးလေးပွဲ (ဓားပြတိုက်ခဲ့တာ) အောင်သူလူငယ်တွေအပြည့်ဆိုပါလား။ ဤ ကိုသန်းဝေဆိုသူ ကလည်း ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့ နွားခိုးတာ လူမိလို့ထောင်ကျပြီးသား ဆိုကပဲ။ ဘုရား ဘုရား ဒွေးလေးနွယ်။ သည်အရပ် သည်ဒေသက လူတွေနဲ့မှ ဆက်ဆံရတယ်လို့။

“ဒါနဲ့ ဂျီးရဲ့အပူက ဘာတဲ့တုံး”

ဒွေးလေးသည် ဈေးတောင်းကိုနှိုက်နေရာက

“အိမ်က ခုနစ်တန်းကျောင်းသားလေ၊ သူတို့ကျောင်းက လေ့လာရေးခရီးထွက်မှာတဲ့၊ ကာဘိုးဆည်နဲ့ ရွှေဘိုဆိုလား၊ မလိုက် ရရင်ကျောင်းထွက်မှာတဲ့ဟယ်၊ အဲဒါ ကြိုကြိုတင်တင်မပြောဘူး၊ မနေ့ညကမှပြောတယ်၊ နက်ဖြန် တနင်္လာနေ့မနက်သွားမယ့်ဟာကို၊ စရိတ်ငြိမ်း ‘ငွေအဝက်’ သွင်းရမယ်တဲ့ဟယ်၊ ငါက မနေ့ကပဲ မုံရွာ သွားပြီးဈေးဝယ်လိုက်တာ အိမ်ရောက်တော့ တစ်ပြားမှ မကျန် တော့ဘူးလေ”

“ငွေအဝက် (ဆယ့်နှစ်ကျပ်ခွဲ) ကြီးများတောင်လား ဂျီးရယ်၊ လိုလိုလိုက်လိုက်ဗျာ”

“အရင် မပူဆာဖူးဘူးဟဲ့၊ သူလိုတာမရရင် တကယ်ထွက်
မယ့်ကောင်၊ စာတော်လို့ အလိုလိုက်နေရတယ်ဟေ့”

“အင်း ဖြစ်အောင်ကြံရမှာပေါ့၊ ဂျီးရယ်၊ ချစ်ရီမ မီးဖွားဖို့
ကုတ်ကတ်စုထားတာတွေရှိပါတယ်၊ ဒါတောင် မိုးဦးကမျှစ်ချိုး
ရောင်းရတာလေးကို စုထားမိပေလို့”

မသန်းငွေ ယခုမှ သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒွေးလေးနှင့်
သူ ယနေ့အမောတကောပြေးလွှားခဲ့ရသည်မှာ သင်းကြောင့်ကိုး။
အိမ်ရောက်မှ ပက်ပက်စက်စက်ပြောပစ်လိုက်ဦးမည်ဟု သူ့မောင်
ဝမ်းကွဲ ကျော်စွာကို တေးထားလိုက်တော့သည်။

“ဟင်း. . . သေနာလေး၊ တွေ့မယ် နင်နဲ့ငါ”

“ချစ်ရီမရေ၊ ထမင်းခူးလေဟာ၊ ဂျီးတို့ ဆာရောပေါ့”

“ထွေထွေထူးထူး လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်”

“မျှစ်ဟင်းနဲ့ပဲ ကျွေးရမှာမို့ အားနာနေတာ ဂျီးရဲ့၊
တောင်ရိုးပေါ်နေပြီးတော့၊ သူတစ်ပါးလို တောမလိုက်တတ်လို့
ချစ်ရီမ စားချင်ရင် ဝယ်ကျွေးရတယ်ဗျ၊ ကျုပ်က သတ်သတ်လွတ်
တာ ကြာပြီကော”

မသန်းငွေထပ်မံ အံ့ဩရပြန်သည်။ သတ်သတ်လွတ်စား
သော သူ့ခိုးကျော်ပေတကားဟု။

တဲရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ စားပွဲခင်းကာကျွေးသည်မှာ
ခလေ့လိုဖြစ်နေ၍ မသန်းငွေ ထူးထူးခြားခြား မခံစားမိပါ။
ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းကလေးက ဟင်း၊ ထမင်းပန်းကန်များ အပြေး
အလွှား လာချပေးသည်ကိုသာ အားနာမှုဖြစ်ရ၏။ ဒွေးလေးက -

“ငါလည်း မလွဲသာလို့သာ ယူရတယ်၊ လိပ်ပြာမလုံဘူးဟဲ့၊
ကလေးမခမျာ နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ဟာကို”

ဒွေးလေးဆိုလိုသည်ကို သဘောပေါက်ပါသည်။ ဈေး
ရောင်းသောငွေမှာ နှစ်ကျပ်ခွဲဖိုးသာရှိ၍ မောင်သန်းဝေက မီးနေ
စရိတ်စုထားသည်မှ ငွေတစ်ဆယ်ထုတ်ပေးရှာ၍ ဒွေးလေးမှာ
လည်း အားနာမှု ဖြစ်နေပုံရသည်။ မောင်သန်းဝေက သူ့ကျေးဇူးရှင်
ဂျီးကိုအားမနာစေရန် ပြောသည့်စကားကလည်း မသန်းဝေကို
ထမင်းစားပျက်စေလောက်၏။

“သူ့အတွက် ပူစရာလား ဂျီးရယ်၊ သူ့ခွန်အားဗလကြီးကို
ကြည့်ပါဦး၊ တစ်ချက်လောက် အားစိုက်ညှစ်ရင် လက်သည်မက
ကလေးကို ဂိုးသမား ဂိုးဖမ်းသလိုတောင် ဖမ်းရဦးမှာပဲဟာ”

“ဟိ ဟိ ဟိ ဟိ ခွီး. . .”

“ဟား ဟား ဟား ဟား အဟွတ်. . . အဟုတ်”

မောင်သန်းဝေစကားကို ကာယကံရှင် မီးနေသည်
လောင်းကလေးပင် ကျိတ်ရယ်သည်မို့ ထမင်းသွတ်ခါစ မသန်းငွေ
ထမင်းသီးအောင် ရယ်မိတော့သည်။ ဒွေးလေးကား မသန်းငွေကို
မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်လျက်သား ကြည့်နေ၍သာ ဣန္ဒြေကို မနည်း
ဆည်လိုက်ရသည်။ စားပြီးသည်နှင့်

“သန်းငွေ ဈေးတောင်းထဲက “ဆားပေါခြောက်” တွေကို
ချစ်ရီ မီးတွင်းစားရအောင်ပေးခဲ့ဟေ့၊ တို့လည်း သွားရအောင်၊
နေနည်းနေပြီ”

“လာဟေ့၊ ချစ်ရီမ၊ တို့ ဂျီးကို ကန်တော့ရအောင်”

ညနေ သုံးနာရီလောက်ရှိပြီ ခန့်မှန်းရသဖြင့် တူအရီး
နှစ်ယောက်သား ဈေးတောင်းကိုယ်စီရွက်၍ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့
ကြသည်။ သဖန်းရွာအထိဆိုသော်လည်း နာရီဝက်သာသာ

လျှောက်ရမည်။ သဖန်းမှ သူတို့ရွာအထိ ဆယ်တိုင် (ခရီးတစ်သောင်း) နီးနီး လှည်းမောင်းရဦးမည်။

“မသိန်းထိုက်ကြီး နွားတွေ ကျွေးထားကောင်းပါရဲ့အေ”

“ကျွေးမှာပါ ဒွေးလေးရဲ့”

အလာတုန်းက ဈေးတောင်းချကာ နားခဲ့သော ဒဟတ်ပင်ရိပ်အောက်ဆီရောက်သော် -

“ရပ်”

ရုတ်တရက် အော်သံထွက်လာ၍ မသန်းငွေ လိပ်ပြာစဉ် မတတ် လန့်သွားမိသည်။ ဒွေးလေးကတော့ တည်ငြိမ်စွာနှင့် -

“အေး တို့များလည်း နားမလို့ပဲကွယ်၊ တောင်းလေးတွေ ချပေးကြပါဦး သူငယ်တို့ရဲ့”

လာစဉ်က တွေ့ခဲ့သည့် အင်္ကျီမပါသော လူရွယ်နှစ်ယောက် သာဖြစ်၏။ သူတို့က ဈေးတောင်းများကို ချပေးပြီး -

“ဈေးရောင်းလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်လိုက်”

ဒွေးလေးသည် မရယ်ချင့်ရယ်ချင်ပင် ရယ်လိုက်၍ -

“အဟင်းဟင်း ပြောရင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ တို့လည်း ဈေးရောင်းရမယ်ထင်ပြီး သွားတာပဲ၊ ဈေးသည်လာသွားလို့တဲ့ တစ်ပြားဖိုးမှ မရောင်းခဲ့ရဘူးကွယ်... ”

လူဆိုးနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြ၏။ မသန်းငွေကတော့ သူ့နားကပ်ကိုသာ ယောင်ယမ်းစမ်းမိတော့သည်။ သူ့ဒွေးလေး၏ ကျောက်စီနားတောင်းကြီးကလည်း ပြူးတူးပြတ်နှင့်။

“မင်းတို့ တောလိုက်တာ ဘာကောင်မှ မရဘူးထင်တယ်၊ မနက်က တွေ့ခဲ့တာ မင်းတို့မို့လား၊ ဆာကြရွာမှာကွယ်၊ ဂျီးမှာတော့ မုန့်ထုပ်တွေပါတယ်၊ ရောယူကြ၊ ယူပါကွဲ့”

လူနှစ်ယောက်သား မျက်နှာကိုယ်စီ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားကာ ထိုင်ချလိုက်၍ ဒွေးလေးပေးသော မုန့်ထုပ်ကို ယူကာ စားတော့သည်။

“ဘယ်နှယ်တုံး၊ စားကောင်းကြရဲ့လား၊ မုန့်ထုပ်တွေ ကျန်သေးတယ်နော်”

လူနှစ်ယောက်ကား စကားမဆိုနိုင်တော့ပြီ။ ပဲလမုန့် နှစ်ထုပ်စီကုန်အောင် စားလိုက်ပြီး နင်နေသည်မို့ သူတို့ပါသော ရေဘူးကို တစ်လှည့်စီမော့သောက်နေကြ၏။ ပြီးမှ

“ကဲ ကျေးဇူးတင်တယ် ဂျီးရေ၊ မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးလို့ ဆာနေတာ”

အကြီးလူက -

“ကျုပ်တို့က ဂျီးတို့ပါသမျှကို လုယူဖို့ပဲ၊ အခုတော့ ဂျီးဆီက မုန့်အဝစားလိုက်မိပြီ၊ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့၊ ကဲ သွားကြတော့ဗျာ၊ ဟေ့ကောင်”

“ဘာတုံးကွ”

“ဂျီးတို့ကို ဈေးတောင်းပင့်ပေးလိုက်ရအောင်ကွာ၊ သူတို့ သွားပါစေ”

“အေး နေနည်းနေပြီကွာ၊ တို့လည်း ပြန်ကြစို့”

မသန်းငွေ ယခုမှ စိတ်အေးသွားကာ သွက်လက်စွာ ထ၍ ဈေးတောင်းကို ထိုလူစိမ်းတို့ အကူအညီဖြင့် ခေါင်းပေါ်ရွက်လိုက်ပြီး သုတ်ချေတင်တော့၏။ ဒွေးလေးကား သိဟောင်းများပမာ နှုတ်ဆက်နေချေသေးသည်။ အာဂ ဒွေးလေးပါတကား။

“အမေတို့လည်း ခုထိ မလာသေးဘူး အဖေ”

အဖေသည် ဖိုခွင်ပေါ်က ဟင်းအိုးကို ယောက်မနှင့် မွေလိုက်ရင်း -

“အစောကြီးရှိသေးတာပဲကွာ၊ လာမှာပေါ့၊ မင်းညီတွေ တောင် ကစားရာက ပြန်မလာကြသေးဘူး၊ ငါ့သား ချက်အိုးထဲက ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးစမ်း”

အဖေသည် အိမ်ထောင်ဦးစီးဟု အမည်တပ်ခံရသော် လည်း အိမ်ထောင်မှုတာဝန်ကိုမူ ထမင်းချက်၊ အိမ်ထိန်းအဆင့်သာ ယူနိုင်ရှာ၏။ အရက်ပုလင်းကိုမူ ဘေးမှာ ထောင်လျက်၊ အရက် သောက်ရင်း ထမင်းချက်တတ်ပါသည်။

ကျော်စွာသည် ကျင်းကပြန်သည်နှင့် စာအုပ်ကိုယူ၍ မီးဖိုအဝတွင်ထိုင်ကာ စာဖတ်သည်မှာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေပါသည်။ သူ့အဖေခိုင်းသော တောက်တိုမယ်ရလေးတွေ လုပ်ပေးတန်ပေး၊ သူ့အဖေ စိတ်လိုလက်ရပြောပြတတ်သော “တိုက်ပွဲ”များအကြောင်း နားထောင်လိုထောင်နှင့် အခြားကျောင်းနေဖက်တွေလို ဆော့ ကစားဖို့ အချိန်မပေးသူပါ။

သူ့ဖခင်ကြီးသည် စစ်သားလူထွက်တစ်ယောက်ဖြစ် သော်လည်း စစ်တပ်ထဲတွင် ပင်စင်ရအောင်နေခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ ကေအင်ဒီအိုသူပုန်များ ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်လုနီးပါးအခြေ အနေတွင် ကျော်စွာအမေက ကြောက်လွန်း၍ နေ့စဉ်ငိုနေသော ကြောင့် တပ်မှဆေးကျအောင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးကာ ထွက်ခဲ့ ရသည်ဆိုပါ၏။

“အလကား သတ္တိမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ သူများ စစ်သားမယား တွေဆိုရင် သေနတ်ဆွဲပြီး ကတုတ်ကျင်းထဲက ခံပစ်ပေးကြသေး တယ်၊ သူက တင့်တိုတရယ်ရယ်နဲ့ စုန်းပူးသလိုလို၊ နတ်ပူးသလိုလို လုပ်နေတော့တာပဲ၊ သမီးနဲ့ မင့်အစ်ကိုအရူးကြီးက ငယ်ငယ်ရှိသေး တာဆိုတော့ သူ့ကလေးတွေအတွက် ပူရှာမှာပဲလေဆိုပြီး တပ်က ထွက်ခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ ထမင်းချက်၊ အိမ်ထောင်ထိန်းဘဝက မတက်တော့ဘူး . . . ဖို့”

အမေ့ကွယ်ရာတွင် မြည်တွန်လေ့ရှိသော အဖေ့စကား များကို ကျော်စွာ နားရည်ဝနေပါပြီ။ ထိုသောအခါများဝယ် ဖော့ကန်တိုက်ပွဲ၊ ဦးစက္ကိန်ကျောင်းတိုက်ပွဲတွေအကြောင်း စကားစ ပေးကာ လမ်းလွဲနေကျဖြစ်သော ကျော်စွာသည် ယနေ့မူ -

“အဖေ့ဆီ ငွေအဝက်လောက်မရှိဘူးလားဗျာ”

သူ့အဖေက ပုလင်းကို မယူကာ မြှောက်ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်-

“ငါ့အရက်တောင် ကြွေးယူသောက်နေရတာကွ၊ မရှိ ပါဘူး”

“နက်ဖြန် လေ့လာရေးခရီး မလိုက်ရရင် ကျောင်းက ထွက်မှာဗျာ”

“ထွက်ကွာ ထွက်၊ သိပ်ခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့၊ မင့်အမေလို ကြောက်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့ကွ”

သူ့အဖေက သူ့ကျောင်းထွက်မထွက်ကို အမေ့လောက် အရေးမထားပါလားဟု သိလိုက်ရ၍ ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်ကာ မျက်ရည်ကျမိသည်။ ကျော်စွာခမျာလည်း သူတို့ရွာကျောင်းမှ မိန်းကလေးများကလွဲ၍ ယောက်ျားလေးများ အကုန်လိုက်မည် ဖြစ်သောကြောင့် မလိုက်ရလျှင် အရှက်တကွဲ၊ အကျိုးနည်းဖြစ်တော့ မည်ဟု ခံယူထားသည်ကိုး။ အထူးသဖြင့် ကံဆောင်၊ ကံစိန် အမြွှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး လိုက်မည်ဆိုသောကြောင့် ပြိုင်ဘက်ချင်း အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။ အပြစ်က -

ဆရာဦးလှမျိုးကို အပြစ်တင်ရမှာ ဖြစ်သည်။ ခရီးထွက် မည့်ရက်ကို မေ့နေလို့ဆိုကာ မနွေကမှကပ်ပြီး ပြော၏။ အမေ ပုံရွာကဈေးဝယ်ပြန်လာမှ ကျော်စွာပြောတော့ စိတ်ရှုပ်သွားသည့် မျက်နှာနှင့် -

“စောစောကပြောရင် အဲဒီပိုက်ဆံလောက်တော့ ချန်ခဲ့ပါတယ်”

“အခုတော့ မနက်ဖြန် အမောဆိုရတော့မယ်ဟယ်”

“ဒွေးလေးပြည့်ဆီက ချေးလိုက်မယ် အမေရာ”

“တော် တိတ်၊ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး၊ ငါရှာမယ်”

အမေသည် ဆွေမျိုးတို့ကိုသော်မှ အားမကိုးပါ။ သူ့အကြောင်းနှင့်သူတော့ ရှိပါလိမ့်မည်၊ ထိုစဉ် စိတ်ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့် အစ်ကို “ဂျပန်ကြီး” နှင့် ညီများဖြစ်သည့် ကျော်မင်း၊ ကျော်လင်းတို့ ဆူဆူညံညံ အသံပြုကာ ဝင်လာကြသည်။ ကစားဝိုင်းမှပြန်လာတာဖြစ်မည်။ ဖခင်ကြီးက မူးသံကြီးနှင့် -

“အားလုံး ထမင်းစားကြမယ်ဟေ့”

ထိုစဉ်က အစ်မကြီးသည် မော်လမြိုင်နှင့် ကုန်ကူးနေ၍ အိမ်တွင် မရှိချေ။ သူကား မော်လမြိုင်-ရန်ကုန် မှောင်ခိုကုန်သည် ဖြစ်နေသည်။

“ဝပ်ထရိန်း၊ ဝပ်ထရိန်း”

အိမ်အဝင်တိုင်း တွန်တတ်သည့် နွားကြီးအသံကြား၍ ဝမ်းသာစွာ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထကာ မိခင်ကြီးကို အပြေးကြိုရ၏။ အမေကား ခရီးပန်းလာသော်လည်း ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ရောက်မဆိုက်ပင် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင်း -

“ကိုင်း ငါ့သား မပူနဲ့လို့ အမေ မပြောဘူးလား”

“ဒါ့ကြောင့် အမေ့ကို ချစ်တာ၊ ဟေး ငါကွ”

“တော်တော်ပျော်နေလားဟဲ့၊ လေ့လာရေးခရီးသွားရမှာကို”

“ပျော်တာပေါ့ မသန်းငွေရာ၊ ကိုယ်မရောက်ဖူး၊ မမြင်ဖူးတဲ့ဆီကို သွားရ၊ မြင်ရမှာ ပျော်တာပေါ့”

မသန်းငွေက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် မေးလာသဖြင့် တက်ကြွနေဆဲဖြစ်သော ကျော်စွာက လှိုက်လှဲစွာ ဖြေလေ၏။ မသန်းငွေက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် -

“အေး နင့်ပျော်နေ၊ တို့ဖြင့် ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့တာဟေ့”

ထိုသို့ အစချီ၍ သူနှင့်ဒွေးလေးတို့ ကြုံခဲ့ရသည့် ငွေအဝက်အတွက် စွန့်စားရသောခရီးရှည်ကြီးကို ပြောပြလေ၏။

ကျော်စွာသည် မျက်ရည်အတိဖြင့် နားစိုက်ပြီးသော် နောင်အခါ မိခင်ကြီးကို မပူဆာတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သတ္တိမရှိသော မိန်းမကြောင့် သူပျော်သည့်တပ်ထဲက ထွက်ခဲ့ရသည်” ဆိုသော အဖေစကားသည် မှားပြီကော။ အမေသည် အာဂသတ္တိခဲပါတကား။ အမေ့ကို ဤလိုသတ္တိတွေရှိလာစေရန် ဘယ်တရားက စွမ်းဆောင်လိုက်ပါလိမ့်။

ဓာတ်စက်ပြိုင်

တစ်နေ့သ၌ အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိသော လူအားတို့ထုံးစံအတိုင်း ကိုစမ်းရေ၏အိမ်၌ စုဝေးရောက်ရှိလာကာ အမြည်းဗလာနှင့်ပင် အဖန်ရည်ကျိုက်နေသခိုက် ရပ်ရေးရွာရေး၊ နိုင်ငံအရေးနှင့် လောကီကိစ္စ လူမှုရေးမကျန် ဝေဖန်လျက် လေကန် နေကြ၏။

သူတို့စကားထဲတွင် အလွန်မလိုက်ဖက်သော စုံတွဲဖြစ်သည့် ပုပုဝဝ မောင်စန်းအောင်နှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် သတို့သမီးလောင်း မသန်းရီတို့ မကြာမီ အာဝါဟ၊ ဝိဝါဟ မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်မည့်အကြောင်းကစ၍ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် ညံ့ဖျင်းလှကြောင်း၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်မည်ဆိုကာ ကြွေးကြော်နေခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှကြောင်း သဗ္ဗရန်ပေါင်းစုံ ပါဝင်နေပေ၏။

“ကျုံ့တစ်တင်းကို စက်မှု(၁) က ငါးဆယ်ပဲပေးပြီး အဓမ္မဝယ်နေတာကတော့ တရားလွန်သကွာ၊ မုံရွာ ဦးခင်အောင်ပွဲရုံမှာ တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ဈေး ပေါက်နေတဲ့ဟာကို”

ဦးဖိုးရှိ၏စကားကို ခါးပိုက်ဆောင်ကွမ်းအစ်ဖြည်၍ ကွမ်းယာအံ့သော ဦးတင်အုပ်က -

“အေးကွဲ့ မသကာ ရှစ်ဆယ်လောက်ပေးရင် ခံသာသေး သဟ၊ ပြီးတော့ ထွက်သမျှရဲ့ လေးပုံကို သုံးပုံလောက် သူတို့ သတ်မှတ်ဈေးနဲ့ ရောင်းရတာဆိုတော့ တို့တောင် သူ့အတွက် ဘောက်ချာ ကျန်ရစ်ရုံ ရှိတာပဲ”

ကိုစမ်းရေကား ပါတီကေဒါတစ်ဦးပြီပြီ သူတို့ကို သဘော ပေါက်စေရန် ရှင်းပြမည် ကြံစည်လျက် -

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျ၊ အခု ခင်ဗျားတို့က ဂျုံတစ်တင်း ငါးဆယ်ပဲ ရတာကို နည်းတယ်ထင်နေတယ်၊ ဒီပဲယင်းနယ်ဘက်က စပါးစိုက် တောင်သူတွေခမျာ စပါးတစ်တင်းမှ ကိုးကျပ်သာရရှာသဗျ”

“အဲဒါသာကြည့်တော့လေကွယ်၊ ဘယ်လောက် မတရား လိုက်သလဲလို့၊ နတ်သမီးတံဆိပ် သစ်သားမီးခြစ်တစ်ဘူး တစ်ကျပ် ပေးရတာဆိုတော့ သူတို့ခမျာ စပါးတစ်တင်းရောင်းမှ မီးခြစ် ကိုးဘူးပဲ ရတော့တာပေါ့လေကွယ်”

“အဲ ဒါတော့ ကိုတင်အုပ်ရယ်၊ ဒီလိုရှိတယ်လေဗျ၊ ဒါက”

သူပြောလိုက်ပါမှ ပိုဆိုးသွားသည်မို့ ကိုစမ်းရေတစ်ယောက် ခွေးအကြီးလည်းနင်းခံရသလို ဖြစ်သွားရှာ၏။ ဦးဖိုးရှိကပါ ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုးဘိ။ သို့သော် စကားကို ဆိုလေ၏။

“တောင်သူတွေထွက်သမျှသီးနှံကို အခုလို ဈေးနှိမ်ပြီး ဝယ်နေတော့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တဲ့နိုင်ငံမဖြစ်မီ ဖွတ်ကျားနိုင်ငံတော့ ဖြစ်နေပြီဟ”

ထိုအခိုက် -

“ကို့. . . တောက်. . . တောက်. . . တောက်. . . ဖူး. .

ဖူး. . . ဟလော့၊ ဟလော့”

“ဟေ့ နားထောင်စမ်း၊ ဒါ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ မိုက်နဲ့ပြောမယ့် အသံကွ”

“ကျေးရွာအုပ်စုအတွင်းရှိ တောင်သူများသိစေရန် ကြေညာအပ်ပါသည် ခင်ဗျား၊ တောင်သူများအနေဖြင့် စိုက်ပျိုး ထွက်ရှိသော ဝါသီးနှံကို စက်မှု (၁) ဝါလုပ်ငန်းသို့သာ ရောင်းချ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားသို့ လုံးဝ (လုံးဝ) ရောင်းချခြင်း မပြု လုပ်ကြပါရန် အသိပေးကြေညာအပ်ပါသည် ခင်ဗျား၊ မလိုက်နာ ပါက ဥပဒေအရ အရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်လောင်းသတိပေး လိုက်ပါတယ်၊ ပုံ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီ”

နားထောင်နေကြသူများ သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြ၏။

ဦးဖိုးရှိက -

“ငါ့အခင်းက ဝါလေး အချိန်ခြောက်ဆယ်လောက်ရလို့ ဘုရားပွဲစရိတ်တော့ရပြီ တွက်ထားတာ၊ အခုတော့ သွားပါပြီကွာ”

“ဖိုးရှိကလည်း ဘာထူးမှာတုံးဟ၊ တန်ဆောင်မုန်း ဘုရားပွဲမတိုင်ခင် ထွက်တဲ့သီးနှံဆိုလို့ ဒီဝါလေးပဲ ရှိတဲ့ဟာကို”

တောင်သူတိုင်းနီးပါးပင် နှစ်တိုင်း ဘုရားပွဲစရိတ်အဖြစ် ဤဝါကိုသာ အားကိုးနေရသည်မို့ စိတ်ညစ်သွားကြပါသည်။ သို့သော် မပြောရဲပါ။ မည်သူ့ကို သွားပြောရမည်နည်း။ တောင်သူ လယ်သမားအစည်းအရုံးဆိုတာကလည်း တောင်သူတွေအကျိုးကို သယ်ပိုးရန် နေနေသာသာ သူတို့ပါ ဝယ်ယူရေးအဖွဲ့ထဲတွင် ပါနေ သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြောရဲသူကား ဓာတ်စက်ဆရာ ကိုစောမောင်တည်း။

ဥက္ကဋ္ဌစကားပြောပြီး ပြန်သွား၍ သူ့အိမ် ပြန်မရောက်မီ အဆိုတော် မေလှမြိုင်၏ “ဆောင်းအမိ” ဆိုသော ဓာတ်ပြားသီချင်းကို ကောက် ဖွင့်လေ၏။

“xxx (တော်ရုံပဲ... ကောင်းပါတယ် xxx တန် ... ရုံပဲ ကောင်းပါတယ်...)”^၂ ကိုရွှေဆောင်း ... ရယ် xxx အေးအေးလေး ... နဲ့ ... ညှင်းဆဲနိုင်လွန်း ... တယ် xxx ဂိ”

လက်လှည့်ဓာတ်ပြားစက်မို့ လိုသောနေရာကို ထပ်ကာ၊ ထပ်ကာဖွင့်၍ အပ်သွားကို မယူလိုက်သဖြင့် ဂိကနဲ မည်သွား ရခြင်းပင်။

“စောမောင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီကွ ဟီ ဟီ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... သူတစ်ယောက်သာ ပြောရဲသဟ”

ကိုစောမောင်ကား လူထူအသံ၊ လူထူခံစားချက်ကို သိသလို လိုသည်တို့အား ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်စေသော သီချင်း၊ ဇာတ် ထုပ်၊ ဇာတ်လမ်းတို့ကို ဆီလျော်အောင်ဖွင့်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်က ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့် ကောင်စီအဆင့်ဆင့် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ပွဲကျင်းပစဉ်ကလည်း မြို့နယ်ကောင်စီသို့ ဝင်ရောက် အရွေးခံမည့် ဦးမိုးကို လူတွေမကြိုက်ကြောင်းသိသလို သူကိုယ်တိုင် လည်း မနှစ်သက်သည်မို့ ဆန္ဒမဲပေးသည့်နေ့က မဲရုံတစ်ရုံမှနေ၍ အသံချဲ့စက် (ဓာတ်စက်) ဖွင့်နေရာက ကိုထွန်းရွှေသီဆိုထားသော သီချင်းကို ထပ်ခါတလဲလဲ ဖွင့်လေ၏။

“xxx တစ်ခါ ... တုန်း... က xxx ရွာထဲဝင်သည့် ... ခွေးရူးကြီး... တစ်ကောင် xxx (ငမိုးဆိုလျှင် xxx ကြောက်ရွာလွန်းလို့...)”^၃... အခါခါသူပြေး ... ရှောင် xxx ဘူးသီးခရမ်းသီးတောင် xxx အစိမ်းစားရဲတဲ့မောင် ... ”

ရွာကလူများ ရယ်ရွှင်ပြုံးကာ ဦးမိုးအား ကန့်ကွက်မဲများ ပေးကြကုန်၏။ သို့သော် ကော်မရှင်က မည်သို့ လုပ်လိုက်သည်မသိ။ ဦးမိုး နိုင်ပါ၏။

ရွာဦးရှိ စာသင်ကျောင်းအတွင်း၌ ကလေးများကျောင်း ပိတ်ရက်နှစ်ရက်တွင် မြို့နယ်ပါတီယူနစ်မှ သဘောတရားရေးရာ ရက်တိုသင်တန်းလာဖွင့်သည်။ သင်တန်းပို့ချသူများက -

အနှစ် ၂၀ နှစ်ရှည်စီမံကိန်း၏ စတုတ္ထလေးနှစ်သို့ ရောက် ရှိနေပြီဖြစ်၍ ပါတီဝင်ရဲဘော်တို့က လူထုကို စည်းရုံးဦးဆောင် လျှက် စီးပွားရေးစီမံကိန်းကြီး အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ကြောင်း သို့မှသာ အူမ မတောင့်၍ သီလမစောင့်နိုင်သော ဒုက္ခမှကင်းဝေးပြီး သာယာဝပြောသော ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဆီသို့ အရောက်လှမ်းနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဟော၍အပြီးတွင် မြို့မ ကြည်ကြည်အေး၏ ‘လောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်မယ့်လူစား’ ဆိုသော လက်ရှိခေတ်စားနေသော သီချင်းကို ဖွင့်လေ၏။ (... ပြောပေါင်း ... များ ... လို့ xxx ရိုးနေပါပြီ xxx ရှင်နဲ့လိုက်တဲ့အမည်လေးတစ်ခု ပေးပါရစေ လား xxx လောကကြီးကို ... ခါးစောင်းတင်မယ့်လူစား)။^၄ ဓာတ်စက်က သီချင်းသံကြောင့် ထိုခေတ်လူကြီးများ မျက်နှာပျက် ကြရှာ၏။ သင်တန်းသားများကား တပြုံးပြုံး ရှိကြသတည်း။ ဤကား ကိုစောမောင်ပင်။

မကြာမီ မင်္ဂလာဆောင်တော့မည့် သတို့သားလောင်း မောင်စန်းအောင်သည်လည်း သူ့မိဘများပိုင်သော ‘အောင်သစ္စာ’ အမည်ရှိ ဓာတ်စက်ကိုဖွင့်ရသည့် စက်ဆရာတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ ဓာတ်စက်ဆရာ ကိုစောမောင်နှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော်လည်း

ပညာ၊ သဘာ တို့၌ မယှဉ်သာပါ။ အကယ်တန္တူစက်ပြိုင်ဖွင့်သည့် အခါမျိုး ကြုံလာခဲ့လျှင် အသံပီ၍ မြည်အောင် အော်နိုင်သော တွံတေးသိန်းတန်နှင့် အနိုင်နွဲ့လေ့ရှိသည်။ သူ့စက်အသံက တခြား စက်သံကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ဆိုလျှင် တပြုံးပြုံးနှင့်ကျေနပ်သွား တတ်သူ တစ်ယောက်မျှသာ။ အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ နာရေး များတွင် ဆီလျော်အောင်မဖွင့်တတ်၍ ကာယကံရှင်များ စိတ်ဆိုး ခြင်းကို မကြာခဏ ခံရရှာသူ ဖြစ်၏။

ကိုစမ်းရေတို့ မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က ဆွေမျိုးတော်စပ် နေ၍ သူ့ဓာတ်စက်ကို တစ်ဖက်ကရင်းနှီးသော ကိုစောမောင် အား ဥပေက္ခာပြုကာ ငှားခဲ့သည်။ ထိုကျေးဇူးကိုမှမထောက်ဘဲ ကိုစမ်းရေတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ချစ်ရည်လူးနေသောည လူခြေ တိတ်ချိန်တွင်မှ ပန်ကျာခင်ခင်ညွန့်၏ ဧယင်ကျူငိုချင်းကိုထဖွင့်၍ ကိုစမ်းရေ ဒေါသတကြီးဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။ သူ့မမျှာကား မျက်လုံး ကလေး ပေကလပ်၊ ပေကလပ်နှင့်ပင် ကိုစမ်းရေအား ရှင်းပြ ရှာပါသည်။

“အမေကြီးက နားမထောင်ရတာ ကြာပြီဆိုလို့ ဖွင့်မိတာ ပါဗျာ”

ဤကား မောင်စန်းအောင်သာတည်း။

“ကဲ ဒီနေ့တော့ ဘူးသီးနဲ့ ပဲလင်းမြွေသီးမင်္ဂလာဆောင် မှာ စမ်းရေတို့ဓာတ်စက်ကို အဝ နားထောင်ပေတော့ဗျား”

ဦးဖိုးရှိနှင့် ဦးတင်အုပ်တို့နှစ်ယောက်ကား မင်္ဂလာဇန့်ခံ ပွဲကို (လက်ဖက်ရည်သောက်၊ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ရင်း) လာကြရာ ကိုစမ်းရေ ထိုင်နှင့်နေသောစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြရင်း ပြောလေ၏။ ရပ်ရွာခလေ့မို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မရှိ၍ နေ့တိုင်းသောက်နိုင်ကြ

သည်မဟုတ်ကြပေ။ ဤလို မင်္ဂလာဆောင်မျိုးရှိမှသာ လက်ဖက်ရည် နှင့် မုန့်ကြွပ်ကို အဝ ဟဲခွင့်ရသည်မဟုတ်ပါလား။ ကိုစမ်းရေကား မင်္ဂလာဆောင်အိမ်နှင့် ကပ်လျက်နေသူမို့ လက်ဖက်ရည်ဖျော်လေ ကတည်းက မြည်းသလိုလို စမ်းသလိုလိုနှင့် သုံးခွက်လောက် သောက်ပြီးလေပြီ။

“အဝကို နားထောင်ရမှာ၊ မပူနဲ့ အိမ်ရှေ့မန်ကျီးပင်မှာ အော်လံတွေ တင်ထားတာဝေလို့၊ အရပ်လေးမျက်နှာစလုံး လှည့် ထားတာ”

ကိုစမ်းရေကပြောရင်း နေရာပေးလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း စားပွဲထိုးတာဝန်ယူထားသူ လူငယ်လေးတစ်ဦးကို လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြကာ အော်လိုက်၏။

“ဟေ့ ဒီမှာ နှစ်ခွက်ယူခဲ့ပါဟေ့”

ဦးတင်အုပ်က မဏ္ဍပ်အတွင်း ထိုင်နေရာမှ အသံချဲ့စက် ဟွန်း (အော်လံ) တင်ထားသည့် မန်ကျည်းပင်ကို တိမ်းကာ ကြည့်ရင်း အာမေဋီတ်ပြုလေ၏။

“ဟဲ့ ဟုတ်ပါကွယ်၊ မန်ကျည်းပင်စင်စစ်က ပဒိုင်းပွင့်နေ သလိုပဲ ဟရို့”

ထိုစဉ် အနေအထားအရ ဖျော်ဖြေမှုဆို၍ အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်ရှိမှသာ ဓာတ်စက်သံကို နာခံကြရရိုးထုံးစံမို့ တော သဘာဝအရ မျှော်ကြ၏။ မျှော်သလို “ဘာဇာတ်ထုပ်ဖွင့်မှာပါလိမ့်” ဟု တွေးကာ ပျော်လည်းပျော်တတ်သည်။

“ဇာတ်ထုတ်အသစ်ကတော့ ထွက်မထင်ဘူး၊ သီချင်း အသစ်တော့ ပါတယ်ဗျ၊ စောစောကစမ်းဖွင့်တာ ကြားလိုက်လား မသိဘူး၊ ‘ဘိုဟိန်း’ တဲ့၊ အဆိုတော် အသစ်ဗျ၊ အံ့မယ် သူက တွံတေး သိန်းတန်ထက်ကို အော်နိုင်သဗျ”

မောင်စန်းအောင်၏ဓာတ်စက်တွင် ဓာတ်ပြားနှင့်ဖွင့်ရသော ‘လက်လှည့် သံပတ်ပေး’ စက် မပါချေ။ ဂျေ ဗီ စီ ဖိုက် ဖိုးသရီး ဆိုသော ဂျပန်လုပ်ကက်ဆက်နှင့် အင်ပလီဖိုင်ယာခေါ် အသံချဲ့စက်သာ ပါ၏။ ခေတ်ပေါ်တိတ်ခွေဇာတ်လမ်းကတော့ ထွက်သမျှ ဝယ်ထားသဖြင့် အစုံရှိသည်။ သည်တော့ . . ‘ဟီ ဟီ ဒီညတော့ မအိပ်တမ်း နားထောင်ပစ်လိုက်မယ်’ဟု အတွေးဝင်ကာ -

“ဟဲ့ ကောင်လေး၊ ငါ့လည်း လက်ဖက်ရည် နောက်တစ်ခွက်ပေးကွာ”

ဆုံကုန်းရွာ၏ ညအခင်းသည် ရေဦးဘက်သို့ ပြန်သွားသော ရထားသံအပြီးတွင် တစ်စတစ်စ တိတ်ဆိတ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် သတို့သမီးအိမ်မှ လော်စပီကာ (အော်လံ) သံပြန်ထွက်လာ၏။ စောစောက စက်အကူဖွင့်သူ လက်ထောက်စက်ဆရာကိုကြမ်း ထမင်းစားနားနေတာဖြစ်မည်။ လာပါပြီ ဘိုဟိန်း သီချင်းများ။ တိုက်ဆိုင်တာလား သူလူကို ကျီစယ်သလား မသိ။

‘ယူချင်ဦးဟ . . . မိန်းမ၊ ယူချင်ဦးဟ . . . မိန်းမ၊ ပြောမရတဲ့ကောင် . . . ယူချင်ပါဦးလား. . . ’ ဆိုသည့်နေရာကိုမူ ထပ်ကျော့နေသည်။ ထိုစဉ်အခိုက် -

“သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူတောင်းစားနဲ့ရလို့ တစ်နေ့ကို ကျက်သရေသုံးခါလောက် ယုတ်ပါသဗျာ. . . ထို့”

ဘုရားလောင်းနုစဉ်အခါက သူတောင်းစားမျိုး၌ဖြစ်၍ တောင်းရမ်းစားသောက်နေချိန်တွင် ‘ဒိဋ္ဌ မင်္ဂလိက’ အမည်ရှိ သူဌေးသမီးကို မရမက ပိုးပန်းယူထား၍ ယောက္ခမအထီးကြီးက မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မြည်တွန်တောက်တီးသည့်အခန်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖွင့်နေပါရောလား အရပ်ကတို့ရေ။ ဖွင့်တာမှ အော်လံ

(ဟွန်း)နှစ်လက်ကို သတို့သမီးအိမ်သို့ တည့်တည့်လှည့်ကာ ဝင်းထရံပေါ် မေးတင်ပြီး ဖွင့်နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စကားပြောလို့ပင် မရတော့။

ကိုစမ်းရေတစ်ယောက် မနေသာတော့၍ မောင်စန်းအောင်ကိုခေါ်၍ ပြောရတော့၏။

“စန်းအောင်၊ ဟိုက ဖွင့်နေတာကို ကြားလား”

မောင်စန်းအောင်က ဆိုင်းထမ်းကြီး ထမ်းလာလျက်က-

“ကြားတယ် ကိုကြီး. . . ကြားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘက်ထရီအိုး သွားငှားမလို့၊ ဘိုဟိန်းကို တစ်ညလုံးဖွင့်ပစ်မယ်”

“တယ် ဒီကောင်၊ ဒုန်းဝေးလိုက်တာ လခွီးတဲ့မှ”

ကိုစမ်းရေ စိတ်ပျက်စွာ ရေရွတ်၍ အခန်းထဲဝင်ကာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်ရပါတော့သတည်း။

ကမ္ဘာတည်သရွေ့

ကြံတောသင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အဝင်လမ်းဘေးရှိ ခုနစ်ပေခန့်မြင့်သော အရုပ်ဆိုးလှသည့် အင်္ဂတေနတ်ရုပ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ သူ့ရင်ဘတ်တွင် လက်ဝဲဘက်မှဒေဝါဟု ကမ္ပည်းထိုးထားသည်။ ထူးခြားသည်က သူ့လက်နှစ်ဖက်၌ မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက် ကိုင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဦးထင်ပေါ်ဆိုသည့် အင်္ဂါရတ်သမားကြီးက ပြောဖူးသည်။

“မမှန်တာလုပ်တယ်ထင်ရင် လက်ဝဲဘက်မှဒေဝါရှေ့ သစ္စာဆိုရဲလားလို့ မေးလိုက်၊ သွေးအန်သေတာ မောင်၊ ရန်ကုန်ကလူတွေ ကြောက်ကြတယ်”

နောင်သော် ရှေးခေတ်နိုင်ငံရေးသမားတို့၏ လှည့်ကွက်ဟု ရိပ်စားမိပါလည်း ထိုနေ့က မနက်စောစောတွင် ထိုအရုပ်ကြီးရှေ့၌ ခြေစုံရပ်၌ ကိုစမ်းရေ သစ္စာဆိုမိသည်။

“ရွာမှာကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော့်မိသားစုကို ချမ်းသာစွာထားနိုင်ရပါလို့၏။ ကျွန်တော် လုံ့လ၊ ဝီရိယလျော့နည်း၍ မထားနိုင်ပါက အပြစ်ပေးတော်မူပါ”

ကိုစမ်းရေ လှိုက်လှဲစွာဆုတောင်းရင်း တစ်နေ့ဆိုကဖတ်ရသော ရွာလူကြုံနှင့်ပေးလိုက်သည့် ဇနီး၏စာပါအကြောင်းအရာများကို သတိရဖြစ်၏။

“ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ ကလေးအကြီးတွေခေါ်ပြီး ကောက်သင်းကောက်နေရတယ်၊ နေပူလောင်လို့ ကလေးတွေဆိုတာ မည်းသဲလို့၊ အကြီးကောင်က ငါးတန်းတက်နေတာ နှစ်ဝက်ကျိုးတော့မယ်၊ အခုထိ ကွန်ပါဘူးဝယ်မပေးနိုင်လို့ ကျောင်းသွားတိုင်း ငိုလို့မျက်ရည်ကျမိတယ်”

သစ္စာဆိုရင်း မျက်ရည်များကျလာသဖြင့် အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်ကာ ခေါင်းကိုယမ်း၍ ခါထုတ်လိုက်ပြီး လက်ဝဲဘက်သချိုင်းထောင့်ဆီမှ တူရိုက်သံ၊ လွှတိုက်သံ သဲ့သဲ့ကြားနေရသော ခေါင်းတလားစပ်နေသူများထံ ခြေဦးလှည့်ကာ လှမ်းခဲ့တော့သည်။ မိမိရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ရမည်ဟူသော ခံယူချက်အပြည့်နှင့်ပါ။

“ဒါ ကလေးအခေါင်းလေးတွေလားဗျ”

ကိုစမ်းရေ၏အမေးကို ခေါင်းစပ်နေသော လက်သမားတစ်ယောက်က -

“ဟုတ်တယ်၊ ခေါင်းဝယ်မလို့လား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မဝယ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ၊ လာလည်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” အလုပ်ရှုပ်ရန်ကောဟူသည့် သဘောဖြင့် စကားကို တိုတောင်းစွာ ပြောလေ၏။ ကိုစမ်းရေက မျက်နှာကို ချုံစွာထား၍ -

“သိချင်တာလေးရှိလို့ ဝင်လာတာပါဗျာ”

“ထိုင်ဗျာ၊ ဘာသိချင်တာတုံး”

ကိုစမ်းရေက မထိုင်သေးဘဲ ခေါင်းတလားကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် -

“ဟောဒီလို လေးပေထင်းရှူးပြားတွေ ရောင်းစရာရှိလို့ပါ။ လေးပေရှည်ပြီး ထူက တစ်လက်မ၊ သုံးမတ် ရှိတယ်”

ကိုစမ်းရေ၏စကားအဆုံး၌ လူအားလုံး စိတ်ဝင်စားကြပုံရကြောင်း သူတို့လုပ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်လိုက်၍ နားစွင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုစမ်းရေ အားတက်သွားသည်။ ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စူးစမ်းကြလေ၏။

“ဘယ်က ရတာတုံးဗျ”

“သင်္ဘောချတွေ ထင်တယ်”

“ပက်ကင်အပျက်တွေလား”

ကိုစမ်းရေက အချို့သာဆုံးမျက်နှာဖြင့် -
“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုတို့၊ တစ်လုံးထိုးအင်ဂျင်တွေရဲ့ ပက်ကင်ပြားတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂရုစိုက်ပြီး ခွာထားလို့ အပျက်နည်းပါတယ်၊ အားလုံး သုံးတန်ကားနဲ့ တစ်စီးတိုက်လောက် ရှိပါမယ် ခင်ဗျာ၊ အခု အစ်ကိုတို့လုပ်နေတဲ့ ကလေးခေါင်းလေးတွေဆိုက်နဲ့ဆို အံ့ကိုက်လောက်ပဲ”

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးက -

“ကျုပ်တို့က ဈေးပေါတဲ့ ‘ဘိုင်သား’ ပဲ သုံးတယ်၊ တစ်တန်မှ တစ်ထောင်ပဲ ပေးရတယ်၊ အဲဒီဈေးနဲ့ရောင်းမယ်ဆိုရင် မောင်ရင့်ထင်းရှူးပြားတွေကို အကုန်လုံးဝယ်မယ်လေ”

ကိုစမ်းရေကား စဉ်းစားရန်ပင်မလိုလောက်အောင် ဝမ်းသာသွားရ၏။ သူတို့သူဌေးသည် တရုတ်နီအင်ဂျင်များကို နိုင်ငံခြားမှသွင်းကာ မြန်မာဈေးကွက်ကို ထိုးဖောက်ရန် စိုင်းပြင်းနေသူဖြစ်၍ ဂိုဒေါင်တစ်လုံးငှားကာ တရုတ်နီအင်ဂျင်များ အပြည့်ထည့်ထားပြီးလျှင် ဈေးကွက်ရှာဖွေနေချိန် ဖြစ်၏။ စီချမ်ပြည်နယ်မှ

ထုတ်လုပ်သောစက်များဖြစ်၍ အရည်အသွေးကောင်းမွန်သည် ဖြစ်သော်လည်း ဈေးက လက်ရှိ ‘ဂျင်မာ’ အင်ဂျင်တွေထက် ကြီးနေ၏။ သို့သော် ဝန်ထမ်းများ၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် တစ်စထက် တစ်စ ရောင်းရသော အခြေအနေသို့ တိုင်ခဲ့၏။ စက်အလုံးရေ ၂၀၊ ၃၀ အထိ လာဝယ်သော အရောင်းဆိုင်ကြီးများသည် စက်သေတ္တာ (ပက်ကင်) များကို ခွာ၍ ဂိုဒေါင်ရှေ့တွင် ပစ်ထားခဲ့ ကြသည်၌ တဖြည်းဖြည်း ထင်းရှူးပြားများ တောင်ပူစာငယ်တစ်ခု ပမာဏအထိ ရှိလာသည်။ ထိုအခါ ဂိုဒေါင်ပိုင်ရှင်က ဂိုဒေါင်ကိုသာ ငှားသည်။ ရှေ့ဥပစာကို မငှားပါ။ စည်ပင်နှင့် ပြဿနာပင် ဖြစ်နိုင်၍ ဂိုဒေါင်ရှေ့က အမှိုက်ပုံကို အမြန်ရှင်းပစ်ပါဟု ရာဇသံ ပေးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသား သူဌေးနှင့် ရုံးဝန်ထမ်းတို့ ခေါင်းရှုပ်ကြ လေ၏။ သူဌေးက ဂိုဒေါင်၏ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံဖြစ်သော ကိုစမ်းရေကို -

‘စမ်းရေ၊ မင်း ဒီအမှိုက်တွေကို ရှင်းဖို့ကြံပါဦး’ ဆိုသဖြင့် ကိုစမ်းရေ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ယခုသော် အမှိုက်က ရွှေဖြစ် ပေတော့မည်။ ပြီးလျှင် ရွှာရှိမိသားစုကို ငွေပို့နိုင်တော့မည် မဟုတ် ပါလား၊ ဝမ်းသာအားရပင် -

“ရောင်းမယ်ဗျာ၊ ပြည်လမ်းမကြီးဘေးမှာဆိုတော့ ဦးလေး တို့ ကားနဲ့လာရင် မော်တော်ပီကယ်မရှိတဲ့အချိန်မှ ဝင်လို့ရမယ်”

“ည ၈ နာရီမှာ လာခဲ့မယ်၊ ထင်းရှူးပြားတွေကို တင်ပေး မယ့်သူ ရှိလား”

“ကျွန်တော်ပါ လေးယောက်ရှိတယ်၊ မပူနဲ့”

“အေး အဆင်သင့်လိုက်လေကွယ်၊ ကဲ. . . ကဲ ငါ့တူ”

ပူပူနွေးနွေး ထမင်းကြော်ဇလုံကြီးကို ဇွန်းများတပ်လျက် ယူလာသည်နှင့် -

“စားကွာ၊ မရွံပါဘူးနော်”

“ဦးလေးကလည်း၊ စားပါမယ်”

မနက်စောစော ဘာမှ မစားရသေးခင် လမ်းတော်တော် လျှောက်ခဲ့ရသူမို့ ဆာလောင်နေပြီဖြစ်ရာ ဇွန်းတစ်ချောင်းကို မလွှတ်တမ်းကိုင်၍ စားတော့၏။ ညှိစို့စို့နံ့သလိုထင်ရသော်လည်း ထမင်းကြော်အနံ့ မွှေးမွှေးက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ထင်။ စား၍ ပြီးသော် -

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ် ဆာနေတာပါ”

ကိုစမ်းရေသည် အညာဒေသ မိုးနည်းရေရှားရပ်ဝန်းမှ ကြီးပွားလိုစိတ်တစ်ခု အရင်းပြုလျက် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ ဆင်းလာ ခဲ့ပြီး ဆွေမျိုးတို့အိမ်၌ တည်းခိုကာ အခွင့်ကောင်းရှာရင်း တွေ့ကရာ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း ကိုရဲနိုင်၊ ကိုမျိုးကြိုင်တို့နှင့်တွေ့ကာ ခင်မင်သွား၏။ ထိုမှ သူတို့ လုပ်သော ကုမ္ပဏီ၏ဂိုဒေါင်တွင် လုံခြုံရေးမှူးတစ်နေရာ လစ်လပ် ခိုက် ဝင်ရောက်လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသည်ကို မရှက်မကြောက် ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ပွင့်လင်းပုံရသော လက်သမားလူငယ်က -

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျား ပြောပုံ၊ ဆိုပုံနဲ့ လူကိုကြည့်ပြီး မန်နေဂျာတစ်ယောက်လို့ ထင်တာဗျ၊ အေးလေ တစ်နေ့ဖြစ်မယ့် သူပါ”

အလယ်တန်းအဆင့်ထိသာ ပညာသင်ကြားဖူးသည့် ကိုယ့် အခြေအနေကို ကိုယ်သာသိသော ကိုစမ်းရေမှာ ပြုံး၍နေရ တော့၏။ သို့သော် ပီတိဖြစ်ရပါ၏။ ထိုစဉ် စီခနဲ ငိုသံကြားလိုက် ရ၏။ ကြံတောသင်္ချိုင်းအတွက် တစ်နေ့တာမှာ ဈေးဦးပေါက်

အသုဘချလာလေပြီ။ ကိုစမ်းရေလည်း မိတ်ဆွေတို့ကို နှုတ်ဆက် ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာကိုယ်စီနှင့် အသုဘပို့သူများ အလယ်မှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာသောမျက်နှာနှင့် တိုးထွက်လာသော ကိုစမ်းရေကို အချို့သောသူတို့က တအံ့တဩကြည့်လိုက်ကြသေး သည်။ ပုထုဇနော ဥမ္မတ္တကောဟု အဆိုရှိသည်ပဲလေ။ သတိ လက်လွတ်ရှိခိုက်တွင် အရူးဟုထင်လေမည်လား မပြောတတ် ပါချေ။ သူ့အတွက် အမှိုက်က ရွှေဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူဌေးက သိသည်မဟုတ်။ ထင်းရှူးပြားများကို ကားပေါ်သို့ ဝိုင်းတင်ပေးမည့် ညစောင့်သုံးယောက်၏ ပါးစပ်ပေါက်တွေကို ထင်းရှူးပြား ရောင်းရ ငွေ အနည်းငယ်နှင့် ဆွိုပိတ်လိုက်ပါက ကျန်ငွေနှစ်ထောင်ကျော် သည် ကိုစမ်းရေ၏ အိပ်ကပ်ထဲသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်လာပေ တော့မည်။

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာဖြင့် သားသမီးတို့ကိုခေါ်ကာ ကောက်သင်းကောက်နေရရှာသော ဇနီးထံ ထိုငွေများလွှဲပို့နိုင်ပါက ခများမှာ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာရှာမည်နည်း။ ထို့ထက် မီးဖွား စရိတ်လည်း ပူစရာမလိုသည့် အနေအထားသို့ပင် ရောက်သွား ပေမည်။

ထိုညနေ ထင်းရှူးပြားများ ကားပေါ်တင်ပေးပြီးသော် ငွေ သုံးထောင်လက်ထဲရောက်ချိန်မှစ၍ ကိုစမ်းရေမှာ စိတ်ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်ရရှာလေ၏။

“ဆရာ မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဪ ဦးသိမ်းဟန်၊ အေးဗျာ အိပ်လို့မရလို့ ထိုင်နေတာ”

ဦးသိန်းဟန်သည် ကိုစမ်းရေထက် စောစီးစွာ အလုပ်ဝင် နှင့်သော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဖြစ်၍ တရားသမားကြီးဖြစ်ကာ ကိုစမ်းရေကိုလည်း ခင်မင်လေးစားလှ၏။ အဘယ့်ကြောင့်

ဆိုသော် စာပေဗဟုသုတအနေဖြင့် လူသားငယ်သော်လည်း သူတို့ ထက် နှံ့စပ်၍ ပြဿနာတစ်ခုခု ဝိရောဓိဖြစ်လေတိုင်း ကိုစမ်းရေက ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည်ချည်း ဖြစ်၍တည်း။

“စောစောက ထင်းရှူးပြားတွေတင်နေတုန်းမှာ နတ်တိုင် တွေနဲ့ လေးလက်မသံတွေ ကျွန်တော် ကောက်ထားလိုက်တယ် ဆရာ၊ အားလုံးအချောင်း ၂၀၀ လောက်ရှိမယ်၊ သံကတင် ငါးပိဿာထက် မနည်းလောက်ဘူး၊ အဲဒါ မြင့်ဝင်းနဲ့ ကိုအောင်သန်း က သူဌေးကိုမအပ်ဘဲ ရောင်းစားမယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဟာ . . . မလုပ်ကြနဲ့ဦးဗျ”

ကိုစမ်းရေ အပြင်းအထန် စဉ်းစားရလေပြီ။ ငွေကို လူတိုင်း ကြိုက်ကြသည်ပဲ။ သည်ငွေအတွက် သီလ ကျိုးပေါက်ကုန်ကြတော့ မည်။ ဤနေရာတွင် ကိုစမ်းရေဖတ်ဖူးသော ဆရာကြီး ဦးဘခင် အကြောင်းကို သတိရမိလာ၏။

ယခုအခါ ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြား၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာများ ဖွင့်၍ ဘာသာခြားတို့အား ဗုဒ္ဓ၏ဓမ္မကို မျှဝေပေးနေသော ဂုရုကြီး ဦးဂိုအင်ကာ၏ ဆရာကြီး ဦးဘခင်ငယ်စဉ်က မန္တလေးမြို့ မီးရထား ဘူတာရုံကြီး၌ ငွေစာရင်းဌာနတွင် အမှုထမ်းနေစဉ် ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများ၏ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရတော့၏။ သူ့အထက် မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများအားလုံးသည် အရင်ရက်များကပင် မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) သို့ စစ်ဘေးရှောင်ကာ ရောက်ရှိနေကြ၍ အုပ်ချုပ်သူမဲ့နေခိုက်ဖြစ်ရာ ဗုံးကြဲသည်နှင့် ဘူတာရုံ ဝန်ထမ်း အားလုံး အသက်လုလျက် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးကြကုန်သော် ကိုဘခင်တစ်ယောက်သာ ငွေတိုက်၌ ကျန်ရစ်သည်ဆို၏။ ဆာလာ အိတ်များနှင့် ထုပ်ထားရသည်အထိ များပြားသော ငွေများနှင့် ပုထုဇင်္ဂလူသားတစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အခြားသူတို့ ဆိုသော် ဗရုတ်ဗရက်အချိန်ကြီးဝယ် အပွကြံမည်ဆိုပါက ကြံချင်

စရာ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခု ဖြစ်တော့သည်။ ကိုဘခင်ကား ထိုလိုလူစားမဟုတ်မှု၍ ဂျစ်ကားတစ်စီးငှား၍ ငွေအိတ်များ တင်လျက် မျက်နှာဖြူအရာရှိတို့နေရာ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) သို့ ခဲရာခဲဆစ် အရောက်သွားကာ ပို့သည်ဆို၏။

သစ္စာရှိစွာ လာပို့ပေးသော ကိုဘခင်ကို မီးရထားဌာန အကြီးအကဲ အင်္ဂလိပ်ကြီးက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် -

“မောင်ဘခင်၊ မောင်မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အခု ကျွန်ုပ်က ဘာပြန်ပြီး ကူညီရမလဲ”

ရိုးသားလှသော ကိုဘခင်က -

“အခု ငှားစီးလာတဲ့ကားခနဲ့ ကျွန်တော့် ဒီလအတွက် လစာများ ရနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

ဟုသာ ပြောသည် ဆို၏။

ဂျပန်တို့ စစ်ရှုံး၍ အင်္ဂလိပ်တို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ သစ္စာကြီးလှသော ကိုဘခင်ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ငွေစာရင်း မင်းကြီးရာထူး ခန့်သည်ဆို၏။

ထိုကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို ဦးသိန်းဟန်အား ပြောပြသော် သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ရှာပြီး -

“ဦးဘခင် ထုံးကို နှလုံးမူကြတာပေါ့ ဆရာ”

ထမင်းအိုးထဲမှ မနွေညက ထမင်းခဲအကျန်သည် ထန်းသီး ပမာဏ ရှိ၏။ ထိုသည်ကို ပန်းကန်တစ်ချပ်တည်းသို့ထည့်ကာ ဆား ဖြူး၊ ဆီကို အနည်းငယ်သာ ဝေဝဲ၍ဆမ်းလိုက်ပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာ ငယ်ပေါ် တင်လိုက်ကာ ရေနွေးကြမ်းဖြင့် မနက်စာစားရန် ပြင် လိုက်၏။ ဟင်းကား ထုံးစံမပျက် လမ်းထိပ်အကြော်ဆိုင်မှ အကျိုး၊

အကြေ ငါးကျပ်ဖိုးကို ကြက်သွန်နီ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းဖြင့် သုပ်ထား သည့်ဟင်းတစ်ခွက်သာဖြစ်ပေလည်း ချွေးသံတရွဲ့ရွဲ့ဖြင့် မြိန်စွာ စားနေ၏။ ထိုအခိုက် -

“ကိုစမ်းရေကြီး ဘရိတ်ဖတ်စ် ဆွဲနေပြီလား”

“ဟော ကိုမြင့်သိန်း စားပါဦးဗျာ၊ လာ”

“စား. . . စား ကျွန်တော်က အခုပဲ ဦးကျော်သန်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထွက်လာတာ”

ကိုမြင့်သိန်းသည် ဦးကျော်သန်း၏ကားကို မောင်းသူ ဖြစ်၍ လခကောင်းသူဖြစ်ရာ ကိုစမ်းရေ စားနေသောမနက်စာကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါချေ။ ကိုစမ်းရေသာ စားလက်စကို ခဏထား ခဲ့၍ သူဌေးရှိရာကားဆီသို့ ပြေးရ၏။ စက်မရပ်ဘဲ အဲယားကွန်း ဖွင့်ထားသော ကားကြီးပေါ်မှ သူဌေးက ကားတံခါးမှန်ကိုချ၍ -

“အမှိုက်တွေ ရှင်းသွားပြီပဲကွ၊ စမ်းရေ ဘယ်လောက် ကုန်သွားလဲ”

“မကုန်ဘူး ဦးကျော်သန်း၊ ရောင်းလိုက်တာ ၃၀၀၀ ရတယ်၊ ဒီမှာပါ”

သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေ ၃၀၀၀/- ကိုထုတ်၍ သူဌေးကို ပေးသော် သူဌေးက ထူးဆန်းသောအဖြစ်တစ်ခုကို မြင်ရသူပမာ ခေတ္တမျှ ကြောင်ကြည့်နေရာက ရယ်ချလိုက်၏။

“အဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ရယ်၍ အားရလေမှ -

“မင်းတော်တယ် စမ်းရေ၊ ငါက ဒီအမှိုက်တွေကို ငွေကုန်ခံပြီး ရှင်းခိုင်းတယ်၊ မင်းက ငွေရအောင် ကြံထားတယ်၊ ငါ့မန်နေဂျာတွေ မငဲ့လောက် အစွမ်းမရှိဘူး”

ကိုစမ်းရေက ပျာပျာသလဲပင် -

“ဒါကတော့ သူတို့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုနေရာကို လူတိုင်းမသွားကြဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုရှာဖွေစားခဲ့ရလို့ သိတာပါ၊ ဦးကျော်သန်း”

သူဌေးဦးကျော်သန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရာနေ ရာက -

“မင်းအစွမ်းအစနဲ့ရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံပဲ မင်းယူလိုက်ပါ၊ တင်ပေးတဲ့ ညစောင့်တွေကိုလည်း ငါ လုပ်အားခပေးမယ်”

ကိုစမ်းရေခမျာ ဝမ်းသာရှာ၍ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့ ပါ။ စိတ်ထဲကမူ -

‘ဆရာကြီး ဦးဘခင်ရဲ့ထုံးကို နှလုံးမူလိုက်လို့သာပေါ့ကွာ’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိလေသည်။ စေတနာ ဘိက္ခုဝေ၊ ကမ္မဝဒါမိ ဆိုသော ဘုရားဟောရှိသည်မှာ ယနေ့တိုင် မှန်တုန်းတကား။ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မှန်ဦးမည်ထင်၏။

အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းလပြီကို

ဂိုဒေါင်အတွင်း လှည့်ကြည့်နေသော ကိုစမ်းရေ၏ နောက်မှလိုက်လာသော ဦးသိန်းဟန်က -

“ဒီတစ်ခါ ရောက်လာတဲ့ စက်သေတ္တာလေးတွေက သေးတယ်နော်”

“အေးဗျ၊ S 175 အက်(စ်)ဝမ်းဆဲဗင်းဖိုက်နဲ့ 180 (ဝမ်း အိတ်တီ) အင်ဂျင်တွေတဲ့၊ ငါး-ခြောက်နဲ့ ရှစ်-တစ်ဆယ် အင်ဂျင် လေးတွေလို့ ကိုမျိုးကြိုင်ပြောတာပဲ”

ဦးသိန်းဟန်သည် ရေနွေးတည်ရန် ထင်းစရွာနေ လျက်က -

“ဒီအင်ဂျင်လေးတွေကသေးတော့ ပက်ကင်လုပ်ထားတဲ့ ထင်းရှူးပြားလေးတွေကလည်း သေးတယ်၊ ပါးလည်း ပါးတယ်၊ ပက်ကင်ကို ဂရုစိုက်ခွာတာတောင် အကျိုးအပဲ့များတယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေနွေးတည်ဖို့တော့ အံ့ကိုက်ပဲ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ ရောင်းဖို့တော့ခက်မယ်ထင်တယ်”

ကိုစမ်းရေက ကြိုတင်ကာ စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်၍ -

“ကျွန်တော့် အထင်မမှားရင်တော့ ဒါလေးတွေက ပိုပြီး အရောင်းသွက်လိမ့်မယ်ဗျ”

ဦးသိန်းဟန်က ခေါင်းကိုရမ်း၍ -

“ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားလို့မရပေါင် ဆရာရယ်”

“အဟမ်း. . . ဦးသိန်းဟန် ဘဲဥသေတ္တာနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး ထည့်တဲ့သေတ္တာတွေ ဘယ်မှာလုပ်နေတာတွေ့ဖူးလဲဗျ”

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ကွက်တိပဲဟာ၊ နေဦးဗျ၊ ကျွန်တော် အလုံဘက်မှာ အဲဒီသေတ္တာတွေရိုက်နေတာ တွေ့ဖူး သလားလို့”

သို့နှင့် ကိုစမ်းရေ မြို့ထဲသို့သွားကာ စနည်းနာရ၏။ ကီလီ (၁) လမ်းတွင် သေတ္တာခွဲရိုက်နေသည်ကို တွေ့၍ မေးမြန်းလျက် စပ်ကြည့်ရာ တစ်တန် ၁,၆၀၀ နှင့် ကားတစ်စီး သုံးတန်စာ ဈေးတည့်၏။ ဤအခါတွင်လည်း သူဌေးက ကိုစမ်းရေနှင့် လုပ်သား များ ခွဲယူပါဟု ပေးလေ၏။ အားလုံးကျေနပ်ကြပါသည်။ ကိုစမ်းရေ လည်း ကုမ္ပဏီ၌ နာမည်ကောင်းရလျက် လူတကာမျက်နှာသာ ပေးခြင်းခံရပါသည်။

“ဦးစမ်းရေ၊ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တာ မှန်သွားတယ်ဗျ၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားတယ်”

ဖြစ်ပုံကား ဂိုဒေါင်မှ စက်လာဝယ်ကြသော အရောင်းဆိုင် ကြီးများအတွက် အင်ဂျင်အသေးလေးများ (၅/၆-၈/၁၀) ဆိုပါက လူနှစ်ယောက်နှင့် အတင်အချက်စွဲပြီးသော်လည်း (S 195) (S 1160) စသော အင်ဂျင်ကြီးများ အတင်အချလုပ်ရာတွင် အခက်အခဲ ကြုံရတော့၏။ ကီလို ၁၀၀ ထက်လေးသော အင်ဂျင်များအတွက် လူလုပ်အားနှင့် မနိုင်တော့ပါ။ ဤတွင် ကိုစမ်းရေက မူလဂိုဒေါင်

ပိုင်ရှင်မသုံးဘဲ ပါရှိနေသော လုပ်ဒါခေါ်သည့် ဝန်ချီစက်ငယ်ကို မက္ကနစ်ခေါ်ကာ ပြုပြင်ပြီး အသုံးတည့်စေလိုက်သည်ကို မန်နေဂျာ ကိုရဲနိုင်က ချီးမွမ်းရှာ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးသိန်းဟန်က -

“ဆရာ၊ ဆရာ့စာရောက်တယ် ခင်ဗျ၊ ဆရာ့ရဲ့ သားအငယ်လေး မွေးပြီးပါပြီတဲ့”

ကိုစမ်းရေတစ်ယောက် ပျာယာခတ်သွားရကာ -

“ဟာ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ဘိုရဲ ကူပါဦးဗျာ”

ကိုရဲနိုင်က စာနာစွာဖြင့် -

“ပြောပေးမယ် ဦးစမ်းရေ၊ ခင်ဗျားအတွက် ဂုဏ်ယူပါ တယ်ဗျာ”

သို့နှင့် ဦးကျော်သန်း၏ရုံးခန်းသို့ ရောက်လေရာ -

“ကျွန်တော့်သားအငယ်မွေးလို့ပါ ဦးကျော်သန်း၊ ပြန်ပါ ရစေ ခင်ဗျာ”

ကိုရဲနိုင်ကလည်း -

“ဟုတ်တယ် ဦးကျော်သန်း၊ သူ မပြန်တာ တစ်နှစ်ကျော် ပြီလေ”

သူဌေး ဦးကျော်သန်းက မြန်မာပြည်မြေပုံကြီးကို ဖြန့်ကာ ကြည့်လျက် အင်္ဂလိပ်လို ရေရွတ်၏။

“ဘဲရီးဖားဖရန့်၊ ဟီး. . . ယား. . . ”

ဒီကနေ တော်တော်ဝေးတာပဲဟုဆိုသဖြင့် ကိုစမ်းရေက- “မိုင် ၅၀၀ ဝေးပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူဌေးသည် သုံးဘာသာပြောနိုင်၍ အလျဉ်းသင့်သလို ပြောချင်သည့် ဘာသာစကားနှင့်ပြော၏။ ကိုစမ်းရေက အားလုံးကို လေ့လာထားရပါသည်။

သူဌေးဦးကျော်သန်းက -

“မင်းဟာ ကုမ္ပဏီအတွက် ရိုးလ်မော်ဒယ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ခွင့်ပြုလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း မုံရွာနယ်က ဈေးကွက်ကို (တရုတ်နီ အင်ဂျင်များသာ ဆိုပါသည်) ဆာဗေးလုပ်ခဲ့ရမယ်၊ သဘော ပေါက်လား”

ကုမ္ပဏီ၏စံပြဝန်ထမ်းဆို၍ ကိုစမ်းရေ ဘဝင်မြင့်မိ၏။ သူခိုင်းမှတော့ ကျေပွန်စေရမှာပေါ့ဟူသည့် စိတ်ကလည်း စေ့ဆော် နေသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ကြိုက်တာသာ ခိုင်းပါ။ တာဝန်ကျေစေရပါမယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြောမိလေ၏။

“ကဲ ဟေ့ ရဲနိုင်၊ သူ့အတွက် စရိတ်ထုတ်ပေးလိုက်ကွာ၊ ပြီးတော့ ဘောက်ချာလည်း ယူထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျော်သန်း”

သို့နှင့် ကိုစမ်းရေတစ်ယောက် သူ သွားချင်နေတာကြာပြီ ဖြစ်သော အမိမြေသို့ ကုမ္ပဏီစရိတ်ဖြင့် ရောက်ခဲ့ရတော့၏။

“ဟလို၊ ဦးကျော်သန်းလား၊ ဒီမုံရွာမှာ ၅/၆၊ ၈/၁၀ နဲ့ ၁၂၊ ၁၃ ဂျင်မာအင်ဂျင်တွေ အရောင်းသွက်တယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ဆိုင်ကြီး သုံးဆိုင် ရောင်းအားတင် တစ်နေ့ အင်ဂျင်အလုံးရေ ၁၀၀ ကျော်တယ်ခင်ဗျား၊ ဟလို. . . ဟလို”

“ကြားတယ် စမ်းရေ၊ ငါ စဉ်းစားနေတာ၊ ဒီလိုလုပ်၊ မင်း မုံရွာမှာ ရှိုးရမ်း (Show Room) ဖွင့်နိုင်မယ့်အဆောက်အအုံရှာကွာ၊ ပြီးတော့ မင်း မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ အဲဒီမှာ ထိုင်ရလိမ့်မယ် ဖြစ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ် ဦးကျော်သန်း”

ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ထ၍ ခုန်မိမတတ်ဖြစ်ရပြီး ထမင်း အဆာပါပြေသွားသည်။ မနက်က မန္တလေးက ဝမ်းကားနှင့်

လိုက်ခဲ့၍ မုံရွာသို့ ရှစ်နာရီခန့်တွင်ရောက်ခဲ့ရာ ဘာတစ်ခုမှ မစား အားဘဲ စက်ဆိုင်ကြီးတွေ စုံအောင်သွားကာ ဆာဗေးလုပ်နေရ သည်။ ယခု တစ်နာရီခွဲပြီကော။ ရှိုးရမ်းဖွင့်ဖို့ နေရာကောင်း ရှာပါဆိုသောကြောင့် အမြန်စဉ်းစားလိုက်သော် ဗိုလ်ချုပ်လမ်း ပေါ်ရှိ တစ်ရွာတည်းသား ဆွေမျိုးမကင်းသော ဦးတင်ရွှေနှင့် ဒေါ်ညွန့်ရီတို့ပိုင်သည့် တိုက်ကြီးကို ပြေးမြင်မိသဖြင့် ဆိုက္ကားစီးကာ သွားရ၏။ ဦးတင်ရွှေကလည်း လိုလားစွာ လက်ခံသည်။

“လခက တစ်လတစ်သောင်း၊ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်စာ ကြိုချုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးရွှေ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းတစ်ခါလောက် ဆက်ပါရစေ”

“ဆက်. . . ဆက်၊ မင်းကုမ္ပဏီကို ဆက်မှာမို့လား”

သို့နှင့် ဦးကျော်သန်းကို ဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရ၏။ သူဌေးက -

“အိုကေ၊ မင်း ဝိသပါပေတယ်၊ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ငါ ခိုင်းတာတွေအားလုံး ပြီးသွားပြီ၊ မင်းကိုပဲ အဲဒီမှာ နေခိုင်းမှာပဲ လေ၊ သဘောကျတယ်မို့လား၊ လခက ငါးထောင်၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပေးထားမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

တိုတိုနှင့်စကားဖြတ်၍ ရွာပြန်ရန် ပြင်ရ၏။ ဦးတင်ရွှေက-

“ဟေ့ကောင်၊ ဆိုက္ကားနဲ့ပြေးရင် ရထားမိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးရွှေ၊ သွားပြီဗျို့”

“အေးအေး၊ ဒီကိစ္စလည်း အောင်မြင်အောင်လုပ်ဦးနော်”

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ”

ဘူတာရောက်သော် ထွက်စပင်ပြုနေသော ရထားပေါ် အပြေးခုန်တက်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲက ကြွေးကြော်လိုက်သေးသည်။

“သားတို့ သမီးတို့ရေ၊ အဖေလာပြီဟေ့”

“ဟော အဖေပြန်လာပြီ၊ တို့အဖေ ပြန်လာပြီ
... ဟေး...”

သားသမီးသုံးယောက်စလုံး ပြေးဖက်ကြ၏။ သမီးငယ်က-
“အဖေ ဘာစားစရာပါလဲ”

ကိုစမ်းရေက ပခုံး၌လွယ်လာသော အဝတ်အိတ်ထဲတွင်
ထည့်လာသည့် မုန့်ထုပ်ကို နှိုက်၍ပေးလိုက်ရာ သမီးနှစ်ယောက်
စလုံး အလှူအယက်ပင် စားကြရှာ၏။ သားအကြီး ကြည်သာကမူ-
“အဖေ သားဖို့ ကွန်ပါဘူးပါလား”

“ပါတာပေါ့ သားရယ်၊ အကောင်းစားဝယ်လာတာပါ၊
ဧရာဧရာ”

ဇနီးထံမှ စာရလေကတည်းက ဝယ်ထားပြီးဖြစ်သော
ကွန်ပါဘူးအသစ်လေးကို အိတ်ထဲမှနှိုက်ထုတ်ပေးလိုက်သော်
သားကြီးခမျာ ပျော်ရှာလွန်း၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်တော့သည်။ သူတို့
လေးတွေ ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်တိုင်း အမေနှင့်အတူ ကောက်
သင်းကောက်ထွက်ကြရ၍ နဂိုဖြူဝင်းသောအသားအရည်ပျောက်
ကာ မည်းသဲနေရှာကြ၏။ ကိုစမ်းရေ စိတ်မကောင်းစွာ စုတ်သပ်
မိရသည်။ သည်အထဲ သမီးကြီးက -

“အဖေကတော့ ဝလို့၊ လှလို့၊ သမီးတို့ဖြင့် ပြောင်းထမင်း
တွေကို နေ့တိုင်းစားရတာ”

ရင်ဝယ်ထိခိုက်လှသဖြင့် ကိုစမ်းရေ ဘာစကားမျှ မဆို
နိုင်တော့ပါ။ သူ့တွင် အစ်မ၊ နှမနှင့် ညီများရှိသေး၍ ဤမိသားစုကို
စောင့်ရှောက်ရစ်မည်ဟု ယုံကြည်မိသော်လည်း သားအငယ်ဆုံး
လေး မီးဖွားစဉ်မှာပင် သတင်းမေးမလာကြပါဟု ကလေးများထံမှ

ကြားရသဖြင့် သူ့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကို စိတ်ပျက်မိရ၏။
သူ့ဇနီးကတော့ -

“သူတို့လည်း လုပ်စား၊ ကိုင်စားတွေလေ၊ ဘယ်အားမလဲ”

“ဟေ့ သားလေးက အိပ်နေတာလား၊ မီးဖွင့်ကွာ၊
ကြည့်ရအောင်”

မဖြူနုက သူ့ထုံးစံအတိုင်း အေးဆေးစွာပင် ပြောရှာ၏။

“မီးကော်မတီက အလှူငွေ ၅၀၀၀ ကျပ် ကျန်တာကို
မထည့်လို့တဲ့၊ မီးဖြတ်ထားတာ တစ်လကျော်ပြီ”

“တောက်”

ကိုစမ်းရေ တောက်ခေါက်မိ၏။ ၎င်းမီးလင်းရေးအဖွဲ့ဝင်
အချို့ပင် အလှူငွေ အကြေမထည့်သေးဟု ကြားထားသည်ကိုး။

မြေနိမ့်ရာလုံစိုက်တတ်သော လူတွေ ပေါလှပေတောင်း။
(ဆုံကုန်းရွာတွင် ထိုစဉ်ကတည်းက ကိုယ်ထူ၊ ကိုယ်ထစနစ်ဖြင့်
လျှပ်စစ်မီး ရနေပါပြီ)။

“စိတ်တိုမနေပါနဲ့၊ ကံကိုပဲ ပုံချရုံရှိတာပ”

ထိုစဉ် သားငယ်လေးက အဲ့ခနဲအော်ကာ လူးလွန့်လာ
သဖြင့် ကိုစမ်းရေ ကောက်ချီမည်ပြုစဉ် -

“နို့တိုက်လိုက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ထမင်းစားချေလေ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ငါ ဘာမှ မစားရသေး
ဘူးဟာ”

ကိုစမ်းရေနှင့်မသင့်မြတ်လှသည့် မရီးအေကြီးသည်
မျက်နှာထားဆိုးလှ၏။ သူ သဘောကျ၍ ပြုံးနေခိုက်မှာ သူများ
စိတ်ဆိုးသလောက် ရှိသည်။ သို့သော် ညီမနှင့် တူ၊ တူမများကိုမူ
သည်းခံရှာပေ၏။ ယခုလည်း သူ ချက်ပြုတ်ထားသည့် ပြောင်းနီ
ထမင်း၊ ခရမ်းသီးခြောက် လက်ပံပွင့်ခြောက်ရော ငရုတ်သီးချက်။

မကျည်းရွက်ချဉ်ရည်နှင့် ထမင်းဇလုံတစ်လုံး ဝမ်းထဲသွင်းလိုက် ပါသော် ခရီးပန်းသမျှ ပြေသွားသတည်း။

“အဖေ ဒီလိုဆိုရင် သမီးတို့ မဆင်းရဲတော့ဘူးပေါ့နော်”

ကိုးနှစ်သမီးရှိနေပြီဖြစ်သော သမီးအကြီးမက ဝမ်းသာ အားရ ပြောရှာ၏။ သူ့ထက် တစ်နှစ်သာငယ်သော သမီးငယ် ကလည်း မျက်လုံးနက်နက်ကလေးက အရောင်ထွက်လျက်။ သားကြီးကမူ ကွန်ပါဘူးလေး တကိုင်ကိုင်နှင့် ဝမ်းသာကောင်း ဆဲပင်။ မဖြူနုက -

“တစ်လ ငါးထောင်ဆိုတော့ ရွှေငါးမူးသားဖိုးပဲ၊ ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ”

“ဪ သူငွေကိုယ်တိုင်က ပြောတာပါဆို မိန်းမကလည်း”

မဖြူနုသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး၍ -

“ကလေးတွေကို မဆင်းရဲစေချင်ဘူး၊ ဝဋ်ကျွတ်ပြီ ထင်ရဲ့နော်”

ကိုစမ်းရေသည် သူ့ဇနီးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိ၏။ သူ့ခမျာမှာ ရလေကတည်းက တစ်ကွက်ကမှ ချမ်းသာမတွေ့ခဲ့ ဖူးရှာ။ သည်အထဲ ကလေးတွေပါ အနွယ်လိုက်ပြီး ဆင်းရဲလေမည် လားဟု အမြဲတမ်းကြောင့်ကြနေရှာပုံရ၏။

“ဒီက ရှေ့လျှောက် မဆင်းရဲတော့ပါဘူးဟာ၊ စိတ်ချပါ”

“ဗျိုး ကိုစမ်းရေ၊ ဝင်လာလို့ရလားဗျိုး”

အသံကြားရုံနှင့် လူကိုသိပြီးဖြစ်သော်လည်း လမ်းကို ကျောခိုင်းထိုင်နေသူ ကိုစမ်းရေက -

“အလှူခံဆို ကန်တော့ပါသေး ဗျာ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ဝင်လာသော ဆန်းဦးနှင့်ဝင်းကိုသည် အရွယ် မတူသော်လည်း မဖြူနုနှင့် အိမ်နားနီးချင်းတွေဖြစ်၍ ကိုစမ်းရေတို့ ချစ်သူဘဝ ချိန်းတွေ့စဉ်က ညဉ့်နက်တတ်သော ရက်များတွင် လက်နှိပ်မီးကိုင်လျက် လိုက်ပို့ပေးကြသူများဖြစ်ပါ၏။ ဆန်းဦးက -

“ဦးသန်း နမ်ဆန်က အလုပ်လုပ်ပြီးပြန်လာတဲ့ညက ဦးထွန်းညွန့်ရဲ့ လက်ဖက်ခြောက်လက်ဆောင် ရရင်ပြန်တော့၊ ဒီက နမ့်ဆန်ပြန်ဆိုတာ မသိဘူးလားလို့ ငေါက်လွှတ်သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ညက မလာတာဗျို့”

“ညကတော့ မင်းတို့လာလည်း ငါ မထနိုင်တော့ဘူးကွ၊ ပန်းလွန်းလို့”

“အေးလေဗျာ၊ ခွဲနေရတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ဒီလို ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဟီ . . ဟီ”

“ခရီးပန်းလာတာကို ပြောတာဟဲ့၊ သေနာကောင်တွေရဲ့”

မဖြူနုက ကလေးနှို့တိုက်နေရာမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြော ရှာ၏။ ကိုစမ်းရေသည် မနက်စောစော ထမင်းကြော်စားနေခိုက် ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် တိုးဝှေ့ကာဝင်ထိုင်ပြီး ရေနွေးကြမ်း ငဲ့သောက်ကြတော့သည်။

ရေနွေးတစ်ပန်းကန်စီ သောက်ပြီးမှ စန်းဦးက -

“ဒီတစ်ခါ အလုပ်နဲ့လာတာဆို”

“အေးကွ၊ အဲဒီအတွက် မနေ့က မုံရွာကိုဝင်နေရလို့ မိုးချုပ်တာ”

ကိုစမ်းရေက သူ့လုပ်ငန်းအခြေအနေကို မယုတ်မလွန် ပြောပြလိုက်၍ -

“မင်းတို့လည်း ရွာရောက်နေတာကြာပြီလား၊ အဆင်ရော ပြောကြရဲ့လားကွာ”

ဘဝတူများဖြစ်ကြ၍ စာနာသော စကားကိုဆိုမိ၏။ သူတို့သည် မိဘကို လုပ်ကျွေးနေသော လူပျိုကြီးများဖြစ်ကြသည်။

“မကောင်းခြောက်လ၊ ကောင်းခြောက်လ လေဗျာ၊ မိုးတွင်း အိမ်ပြန်နှပ်နေတာပေါ့”

စန်းဦးသည် ရန်ကုန်မြို့က လမ်းဘေးဈေးသည်ဖြစ်၍ ဝင်းကိုက ရွှေ့ပြောင်းပျားမွေးသူဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရွာတွင် ပြန်နားနေခိုက် ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်အခက်အခဲ တစ်ယောက် ပြောကြ၊ ရင်ဖွင့်ကြ၊ တိုင်ပင်ကြရင်း နေ့ထမင်း စားချိန်တိုင်သော် အသီးသီး အိမ်ပြန်ခူးခပ်၍ ထမင်းလက်ဆုံစား ကြရသည့် အရသာသည်ကား အဟောဝတ၊ ကောင်းလေစွ တကား။

သို့သော် ဝင်းကို ပြောစကားအရ ကိုစမ်းရေ၏ ညီငယ် ခင်မောင်ထွေးက မူးရူးသောက်စား၍ မဖြူနုကို ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးသွားကြောင်းလို သတင်းမကောင်းသည်ကိုလည်း ကိုစမ်းရေ ရင်နာစွာ သိလိုက်ရ၏။ ဝိုင်းဝန်း၍ စောင့်ရှောက်ရမည့်အစား မဖြူနု မွေးထားသော ကြက်မလေးကိုလည်း ဖမ်းသတ်စားသည်တဲ့။ မဖြူနုကတော့ မပြောရှာပါ။

ဤသို့ဖြင့် ခွင့်ရက်စေခဲ့၏။ မနက်ဖြန် ပြန်ရမည်ဆိုကာ ချစ်ဆွေလေးများနှင့် ယမကာဝိုင်းလေးတစ်ခု ကျင်းပဖြစ်ရာ ထိုညက စောစောအိပ်ရာဝင်ဖြစ်သည်။

သန်းလွဲချိန်ခန့်က မိုးသံ၊ လေသံပေး၍ ရွာမည့်ဟန်ဆင် သေးသော်လည်း မိုးရေတစ်စက်၊ တစ်ပေါက်မျှမကျဘဲ အောင့်အီး ထားသော အဇဉာသည် လင်းခါနီးသော် ရောင်နီပျို့လာ၍ အမိုက် တိုက်ဝယ် လင်းရောင်ခြည်စပြုပေပြီ။ ထိုအခိုက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း

ဆီက တုံးခေါက်သံထွက်လာ၏။ အိပ်၍မပျော်သော်လည်း အတွေး များနှင့်နေသော ကိုစမ်းရေ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မဖြူနု၏ လက်ချောင်းကလေးများ ရောက်လာကာ ပုတ်ခတ်၍ နှိုးဘိ၏။

“ထတော့လေ၊ ရထားလာတော့မယ်”

“အင်း မအိပ်ပါဘူးကွာ၊ နိုးနေပါပြီ”

ဘေးနားတွင် အိပ်နေသော ကလေးတို့၏ဟောက်သံ မျှင်းမျှင်းကို သဘောကျစွာ ကိုစမ်းရေ ပြုံးလိုက်ပြီး ပါးစုံလေး တွေကို လက်ဖြင့်မနာမကျင်ဖျစ်တော့ မဖြူနုက -

“နိုးကုန်လိမ့်မယ်၊ အိပ်ပါစေ”

ကိုစမ်းရေ၏တစ်ဖက်၍ မဖြူနုဘက်သို့လှည့်ကာ ထွေးပွေ့ရင်း -

“မကြာပါဘူး၊ ကိုယ့် ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

မဖြူနုဆီက အင်းဟု အသံထွက်လာပြီးနောက် -

“ဘူတာကို လိုက်ပို့မယ်လေ၊ မှောင်မည်းနေတာကြီးကို”

ကိုစမ်းရေသည် သူ့ဇနီး၏နဖူးပြင်လေးကို မွှေးလိုက်ပြီး စောင်ခြုံကိုခွာကာ လူးလွန့်လျက် ထလိုက်၏။ ညဦးက ပြင်ဆင် ထားသော အဝတ်အိတ်ကိုလက်နှင့် အသာစမ်း၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကို ယူကာ မျက်နှာသစ်ရန် ထလိုက်ရင်း -

“မပို့ပါနဲ့ကွာ၊ တော်တော်ကြာ အငယ်ကောင်နိုးလို့ ပွက်လောရိုက်နေပါဦးမယ်၊ သိပ်မမှောင်တော့ပါဘူး၊ ရောင်နီလာပြီ ပဲဟာ”

အမှန်လည်း ရောင်နီလာစပြုနေပါပြီ။ ဤအလင်းရောင် နှင့်ပင် ဘူတာသို့ သွားနိုင်သည်ပဲလေ။ ကိုစမ်းရေတို့မိသားစု အတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက်ရောင်နီတို့နှင့် လင်းထိန်နေပြီမို့ ‘ရောင်နီလာပြီပဲဟာ’ဟု ပြောသော ကိုစမ်းရေ၏စကားက အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွနှင့် ဒါကို မဖြူနုသိလိမ့်မည်ထင်သည်။

အမှောင်ထဲမှာပင် သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက အရောင်လက်
နေပါ၏။ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော ဘဝအတွေ့အကြုံတွေ
သည် အမှန်ပင် သူတို့မိသားစုလေးဆီ ချမ်းသာသူတွေကို ဆောင်
ကျဉ်းလျက် ရောက်လာတော့မည်လား။

မွေးခဲ့လေကတည်းက ချမ်းသာစွာမနေဖူးခဲ့သော သူသည်
ကိုစမ်းရေကိုယူကာ ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် လက်တွဲခဲ့သည်မှာ ယခု
ကလေးလေးယောက် မွေးဖွားပြီးသည်အထိ ဆင်းရဲလို့ကောင်းတုန်း
မဟုတ်ပါလား။

ညသည် မှောင်မိုက်ပေလည်း နေထွက်လာသည်နှင့်
အလင်းရောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းသော လောကဓာတ်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်သည့်
အခွင့်အရေးတော့ လူတိုင်း ရှိသည်ပဲလေ။

မဖြူနု စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပါသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အရုဏ်ကျင်းနေပြီပဲ၊ မကြာခင်
လင်းတော့မှာကို”

ပန်းတိုင်ဆီသို့

ကိုစမ်းရေ မန္တလေးသို့ ပြန်ရောက်နေသည်မှာ တစ်လ
နီးပါပြီ။ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှ မန်နေဂျာ ဦးစိန်ထွန်းနှင့် မန္တလေးရုံးခွဲ
မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းမည့် ကိုရဲနိုင်ပါလာမည်ဆို၍
ဝမ်းသာအားရ စောင့်ကြိုနေပါသည်။ ကိုရဲနိုင်ကား ကိုစမ်းရေထက်
တော်တော်ငယ်သေးသော်လည်း ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်းနှင့်
ကြင်နာတတ်ပေ၍ ကိုစမ်းရေ အားကိုးရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သူတို့ နှစ်ဦးကို မုံရွာသို့ခေါ်သွား၍ ရှိုးရွမ်း(မ်) ဖွင့်မည့်နေရာကို
ပြပေးရမည်။ ထို့အပြင် မန္တလေးမြို့၌ အထက်ဗမာပြည် ရုံးခွဲ
ဖွင့်မည့်နေရာနှင့် စက်များသိုလှောင်ရန် ဂိုဒေါင်တစ်ခု ငှားမည်
ဖြစ်၍ နေရာစုံစမ်းထားရန် သူဌေးဦးကျော်သန်းက ဖုန်းဆက်၍
ပြောထား၏။ ကိုစမ်းရေ၏ ဘဝတက်လမ်းသည် သေချာပေါက်
ချောမွေ့နေပြီဟု ဆိုနိုင်ရကား ဘဝင်မြင့်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသော
ကိုစမ်းရေအဖို့ နေရာတကာတွင် ရဲရင့်ပျော်ရွှင်နေတော့၏။

မန္တလေးမြို့၏ အချက်အချာကျသော လမ်း (၃၀)၊ (၈၄)
လမ်းထောင့်တွင်နေသည့် ဦးကျော်သိုက်၊ ဒေါ်လှကြိုင်တို့ အိမ်သို့

ဝင်တည်းလိုက်၏။ သူတို့သည် ကျွဲဆည်ကန်ရပ်၌ ခြံဝင်းကျယ် တစ်ခု ရှိသည့်အပြင် ရုံးခန်းဖွင့်ရန်သင့်တော်သော တိုက်ခန်း များလည်းရှိသည်ကို သိထား၍ သူတို့အတွက်လည်း အဆင်ပြေ အောင် အကျိုးဆောင်ပေးမည်ဟူသော စိတ်ရင်းဖြင့်ရော၊ ခမ်းနား သည့် နောက်ခံရှိကြောင်းပြလိုသော ကြွားလိုစိတ်ဖြင့်ပါ တည်းခို ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ယခင်က တစ်ခါမှမဝင်ထွက်ဖူးပါဘဲ ယခုမှ ဝင်ရောက်တည်းခိုမိသည့်အတွက် စိတ်မလုံဖြစ်ရသေး၏။ သို့သော် သူတို့ တစ်မိသားစုလုံး၏ စိတ်စေတနာကောင်းမွန်ပုံကား အယုတ် အလတ်၊ အမြတ်မရွေး တိုက်ပေါ်တင်ကာ ကျွေးထားသည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုံရတော့၏။

“ဟေ့ စမ်းရေ၊ ဖုန်းလာသကဲ့၊ မင့်ကုမ္ပဏီက ထင်တယ်”

ဦးကျော်သိုက်က လှမ်းပြော၍ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မနက်စာ စားနေသည့် ကိုစမ်းရေတစ်ယောက် ဖုန်းပြေးကိုင်ရ၏။ ဤဖုန်းကိုလည်း အသုံးပြုခွင့်ရ၍ အဆင်ပြေလှသည်။ ‘ဟလို’ ဟု ထူးလိုက်သော် သူဌေး ဦးကျော်သန်း၏အသံဖြင့် -

“စမ်းရေ မင့်ကို စောင့်ခိုင်းထားသလိုဖြစ်လို့ အားနာပါ တယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ အခုမှ လွတ်လိုက်ရတယ်၊ ဦးစိန်ထွန်းနဲ့ ရဲနိုင်တို့ ဒီနေ့ပဲ မန္တလေးရောက်မယ်၊ မင်းတည်းခို တဲ့လိပ်စာ ပေးလိုက်တယ်၊ အချိန်ရရင်တော့ မုံရွာကို ဆက်ထွက် ကြပါ၊ တကယ်လို့အချိန်မရရင်တော့ မင်းဆီမှာ သူတို့ ညအိပ်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဆင်ပြေလား”

ကိုစမ်းရေ စိတ်လေးသွားမိ၍ စကားမပြန်နိုင်သေးပါ။ ဘယ်နှယ်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ မန်နေဂျာနှင့် လက်ထောက် မန်နေဂျာလာသည်ကို ဟိုတယ်၊ မိုတယ်တွင် အတည်းမခိုင်းဘဲနှင့် ကပ်သပ်ရန်ကောဟု တွေးကာဖြင့်သာ။ သို့သော် ဦးကျော်သန်း စိတ်ငြိုငြင်မှာလည်း ကြောက်ရပေ၍ . . . ။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးကျော်သန်း’ ဟုသာ ဆိုလိုက်ရတော့၏။ ဖုန်းကိုမူ မချဖြစ်သေးဘဲ ကိုင်လျက်သား ငိုငဲ့နေသော သူ့ကို ဦးကျော်သိုက်မှ ဘေးမှာထိုင်နေလျက်မို့ အားလုံးကြားဟန်ဖြင့်-

“လူနှစ်ယောက်ပဲကွာ၊ တည်းပါစေ”

ကိုစမ်းရေမှာ ထိုင်ရှိခိုးမတတ် ကျေးဇူးတင်လှ၍ -

“အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်တည်းတာတောင် လွန်လှပါပြီ”

“ရပါတယ်ကွ၊ ဟေ့ ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် စမ်းရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးသိုက်၊ ပြောပါခင်ဗျာ”

သမီးယောက်ဖတော်သော်လည်း အသက်အရွယ်က သားအဖအရွယ်ပေမို့ ဦးလေးသိုက်ဟု အခေါ်က နှုတ်ကျိုးနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

“မင်းကွာ၊ လခ ၅၀၀၀ နဲ့ ဝန်ထမ်းလုပ်မလို့လား၊ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်လုပ်ပြီး အမြတ်စားရမှ ကြီးပွားမှာကို၊ သူဌေးကလည်း မင်းကို ယုံနေတာကြီးကို”

ကိုစမ်းရေပြောပြထား၍ အထိုက်အလျောက်သိနေပြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုစကားကို ဆိုသည်ဖြစ်မည်ဟု ကိုစမ်းရေ တွေးမိပါ၏။ သို့သော်လည်း -

“ကွန်ဆိုင်းမင့် (အပ်ကုန်စနစ်ရောင်းပြီးမှ ငွေချေရသည်) ပေးတယ်ဆိုတာ နောက်ခံ ဘက်ဂရောင်းတောင့်မှပေးတာ ဦးလေး သိုက်ရဲ့”

“အံ့မာ၊ ဒါများ ငါ အာမခံမယ်ကွာ”

“ဦးစမ်းရေက ဆွေကြီး၊ မျိုးကြီးထဲကကိုးဗျ၊ ဒါတောင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ပဲနေတာ၊ အံ့ရောဗျာ . . . အံ့ရော”

ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တိုက်ကြီး၏အခင်းအကျင်းကို ကြည့်၍ ကိုရဲနိုင်က တီးတိုးဆိုလေ၏။ ဦးစိန်ထွန်းကလည်း စကား မဆိုပေမယ့် အထင်ကြီးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပေ၏။

“ဟေ့ သူငယ်တို့၊ အပေါ်ထပ်မှာ နားဖို့စီစဉ်ထားတယ်၊ နားချေကြဦး၊ ညစာလည်း အပြင်ထွက်မစားနဲ့နော်၊ အားလုံးစီစဉ် ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ”

“အေး.. အေး နားချေကြကွာ၊ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း တွဲလျက် ပါပြီးသားကဲ့။”

တိုက်သည် သုံးထပ်ရှိပြီး အထပ်တိုင်း၌ အိမ်သာ ရေချိုးခန်း တွဲလျက်ပါသည်ချည်း ဖြစ်၏။ အပေါ်သို့တက်ရင်း ဦးစိန်ထွန်းက -

“စမ်းရေ၊ မင်း အမျိုးတွေက တော်တော်ချမ်းသာတာပဲကွ၊ ဘာအလုပ်တွေလုပ်ကြသလဲ”

ကိုစမ်းရေက ရင်ကိုကော့လျက် -

“ဈေးချိုထဲမှာ ရွှေဆိုင် ခြောက်ဆိုင်ရှိသဗျ”

“အားပါးပါး၊ ဟိုက်ဘော့(စ်) တွေကိုးဟ”

ထိုနေ့ညစာကိုလည်း ခမ်းနားစွာ တည်ခင်းဧည့်ခံလေ၍ ဦးစိန်ထွန်းတို့နှစ်ယောက် အားနာယူရသည်။ ဦးကျော်သိုက်၏ သား အကြီးဖြစ်သူ ကိုသန်းနိုင်က ဘလက်လေဘယ်ဟု အမည်ရသော နိုင်ငံခြားဖြစ် သူရာရည်ဖြင့် ဧည့်ခံသေးသည်ကိုး။ ကိုစမ်းရေကား အလှူလက်ဖက်နှင့် မျက်နှာလုပ်ခွင့်ရလိုက်သည်တကား။

ည ၁၀ နာရီခန့်ရှိ၍ ခရီးပန်းလာကြသည့် ကိုရဲနိုင်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အိပ်နေကြပါပြီ။ ကိုစမ်းရေသာ မနက်လင်း

လျှင် ကြုံရမည်ဖြစ်သော ခရီးကို စိတ်စော၍မအိပ်သေးဘဲ ဦးကျော်သိုက်တို့မိသားစုနှင့် တီဗွီထိုင်ကြည့်ရင်း စကားပြောနေ ခဲ့၏။ စန္ဒာမင်းဟူသည့် တူမလေးက ပန်းသီးစိတ်လေးတွေကို တီဗွီကြည့်နေသည့် ကိုစမ်းရေလက်ထဲထည့်ရင်းက -

‘အားတင်းထားနော်’ ဟု ပြောရှာ၏။ တူမလေးသည် ယခုမှတွေ့ဖူးသော ဦးလေးငယ်ကို နှစ်သိမ့်ရှာသလို အာယုဟု အမည်တွင်သည့် တူကလည်း -

‘ခင်ဗျား ကံထူးလို့ ဒီအခွင့်အရေးရတာ၊ ဂရုစိုက်’ဟု ပြောဖော်ရရှာပါ၏။ ဦးလေးသိုက်က -

“ဒီတစ်ခါတော့ အခွင့်ကောင်းပဲ စမ်းရေ၊ မင်းဘဝ တစ်သက်မှာ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေခဲ့ဘူး၊ လူပြောခံရတာကြီးပဲ မဟုတ်လား၊ စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်ကွ၊ တစ်သက်မှာတစ်ခါသာ ကြုံရတဲ့ ဒီရေနဲ့လိုက်တတ်ပါစေတဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရေစုန်နဲ့ မျှောလိုက် ရမယ့် အလှည့်ကြုံပြီပဲ၊ ငါတို့လည်း တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီနေတာပဲ၊ မင်းကသာ တို့မျက်နှာကို အိုးမည်းမသုတ်နဲ့၊ သွားအိပ်ချေတော့”

ကိုစမ်းရေ ကြောက်ရသော အစ်မကြီး ဒေါ်လှကြိုင် ကလည်း -

“အောင်မြင်ပြီဆိုပြီး မိုးကုတ်က ကျောက်ပွင့်လာတဲ့သူလို မြှောက်ကားကြီး လုပ်မနေနဲ့၊ ပီရိပါစေ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့တော့ အတူအိပ်သည့် ဆရာဝန် လောင်း ဝင်းကျော်ကား ဟောက်သံပင်ထွက်၍ အိပ်စက်နေပါပြီ၊ ကိုစမ်းရေသာ အနန္တောအနန္တငါးပါးနှင့် လက်ငင်းကျေးဇူးရှင် တို့အားရည်စူး၍ ကန်တော့ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရပါတော့၏။ ဘုရားသော်မှ အမှီရှိမှပွင့်သည်ဆိုစကား မှန်စွတကား။

ဂရိဒဏ္ဍာရီလာ လူစွမ်းကောင်းအတ်တလပ်(စ်)သည် ကမ္ဘာကြီးကို မနိုင်စွမ်းရှိသည် ဆို၏။ ယခု ဂျပန်လုပ် အတ်တလပ်(စ်) ကားလေးသည်လည်း စွမ်းအားမသေးလှ။ မိုင် ၈၀ ကျော်သော မန္တလေး၊ မုံရွာခရီးကို တစ်နာရီခွဲဖြင့် ရောက်အောင်ပြေးလိုက် သဖြင့် ဦးတင်ရွှေတို့တိုက်ရှေ့ ကားရပ်သောအခါ ၈ နာရီသာ ရှိသေးသည်။ ဦးတင်ရွှေကို တိုက်ရှေ့ဥပစာဝယ် မတ်တတ် တံမြက်စည်းလဲ့လျက် အရန်သင့်တွေ့ရ၏။ သူက ဝမ်းသာစွာပင် ကြိုဆိုပါ၏။ ကိုစမ်းရေကိုလည်း ကိုရဲနိုင်တို့နှစ်ယောက် မကြားစေ ရန် လေသံဖြင့် -

“မင်းကို စောစောကမယ့်ဘူးကွ၊ ကြွားတယ်ထင်တာ၊ အခုတော့ ယုံသွားပြီကွာ၊ ပွဲဖြစ်ရင် ပွဲခတော့ ထုံးစံပေးရမှာပေါ့၊ တစ်လ တစ်သောင်း၊ အနည်းဆုံး တစ်နှစ် ချုပ်ရမယ်နော်”

ဦးတင်ရွှေကား တက်ကြွစွာပြောနေသလောက် ကိုစမ်းရေ မှာ စိတ်ပူစရာရှိနေပါ၏။ ဦးကျော်သိုက်ပြောသလို အရောင်း ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်မည်ဆိုလျှင် ဤငှားရမ်းခသည် မိမိတာဝန်သာဖြစ်တော့မည်။ နှစ်ချုပ်ပေးရလျှင် တစ်သိန်း နှစ်သောင်းသောငွေဖြစ်၍ ကိုစမ်းရေတို့ တစ်မိသားစုလုံး၏ ပိုင်ဆိုင်သမျှထက် ၁၀ ဆခန့်ပင် များနေသေးသည်။

“ဟေ့ မင်း ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ မင်းလူတွေကို အိမ်ခန်းထဲ ခေါ်လေကွာ”

ငှားမည်ဆိုသည့် အဆောက်အအုံ၏နောက်မှ အိမ်မကြီး ထဲသို့ခေါ်၍ ပြချင်သေးသည် ထင်၏။ ကိုစမ်းရေကား ဦးကျော်သိုက် ပြောလိုက်သောစကားကို အမှတ်ရမိ၏။

“ဟေ့ လူတွေက တစ်ခြားလူတစ်ယောက် အောင်မြင် ချမ်းသာရင်တော့ ငါ သူ့လို ချမ်းသာချင်လိုက်တာလို့ ပြောတတ်

ကြတယ်၊ အဲဒီလူလို စိတ်ရှုပ်ခံ၊ စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး အလုပ်လုပ် ချင်လိုက်တာလို့တော့ ဘယ်သူမှ မတောင့်တဘူးကွ”

“ငါ စိတ်ရှုပ်ခံတော့မယ်” ဟု ကိုစမ်းရေ ဆုံးဖြတ်လိုက်၍ -

“ဦးစိန်ထွန်းနဲ့ ကိုရဲ၊ လာဗျို့၊ အတွင်းထဲ လျှောက်ကြည့် ရအောင်”

“အဆောက်အအုံနဲ့ နေရာကတော့ ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ကောင်းတယ် စမ်းရေ”

မန်နေဂျာ ဦးစိန်ထွန်းက ကားမောင်းနေလျက်မှ ပြောသည်နှင့် -

“ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားထားတယ် ဦးစိန်ထွန်း၊ တစ်ကယ်လို့ ဝန်ထမ်းမလုပ်ဘဲ အရောင်းကိုယ်စားလှယ် ယူရင် ဗျာ၊ အဲဒီအခါကျရင်တော့ အဆောက်အအုံက ကျွန်တော်တာဝန် ယူရမှာဆိုတော့ ဒါကြီးတော့ တတ်နိုင်မယ်မထင်ဘူးဗျ”

ဦးစိန်ထွန်းက အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ကားကိုလမ်းဘေး သို့ ကပ်ကာရပ်လိုက်ပြီး -

“ဟာ... ဟေ့ကောင် စမ်းရေ၊ မင်း တကယ်ပြော တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးစိန်ထွန်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်စားလှယ် လိုချင် ပါတယ်၊ ဦးစိန်ထွန်းတို့က ကူညီပါဦးဗျာ”

ဦးစိန်ထွန်းကား ခဏတာ စဉ်းစားပြီးလေမှ -

“ငါတို့က ဒီကအပြန်မှာ ပျဉ်းမနားနဲ့ညောင်လေးပင်ကို ဝင်ရမယ်၊ ကိုယ်စားလှယ်ယူချင်တဲ့သူတွေက သူတို့ပိုင်တဲ့အဆောက် အအုံတွေ လာကြည့်ပါလို့ ခေါ်ထားလို့၊ ဓာတ်ပုံကြည့်ရတာကတော့

အပျံစားတွေ မောင်၊ မင်းက သူတို့လို ကိုယ်ပိုင်မရှိတော့ ကိုကျော်သန်းက အေးဂျင့်ပေးပါမလား”

ကိုရဲနိုင်က -

“အို ဦးစိန်ထွန်းကလည်းဗျာ၊ ဦးစမ်းရေကို ဦးကျော်သန်းက ဒီလောက် ယုံကြည်နေတာပဲဟာ၊ ကျွန်တော်တို့က ထောက်ခံပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ မန္တလေးက ဦးစမ်းရေရဲ့ အစ်မကလည်း ထောက်ခံမယ်ဆိုရင် ဦးကျော်သန်းပေးမှာပေါ့”

“အေး တို့ထောက်ခံမယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောကွာ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

ကိုစမ်းရေကို မန္တလေးတွင်ထားခဲ့၍ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြရာ ပျဉ်းမနားမှာ ညအိပ်ကြမည်ဆို၏။ ကိုစမ်းရေကား သူ့အလုပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်များနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သတည်း။

မန္တလေး၏ညခင်းသည် (၈၄) လမ်းပေါ်ရှိ ညဈေးကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိ၏။ ရောင်းသူတို့၏ ဝယ်ပါ၊ ယူပါ အသံစာစာကား လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို ရှိသည်။ ဈေးဝယ်သူတို့အပြင် လေ့လာသူ၊ မုန့်စားလာသူနှင့် အပျော်သဘော လူတောတိုးလာသူတို့လည်း မရှားလှချေ။ ကိုစမ်းရေနှင့် ကိုဝင်းကျော်လည်း ထိုလူအုပ်ထဲတွင် ရောနှောလိုက်ပါလျက် ရှိ၏။ ကိုဝင်းကျော်က ဦးဆောင်ခေါ်လေ၍ (၂၆-ဘီ) လမ်းပေါ်က အဖြူဆိုင်ကလေး ဝယ် နှမ်းဖတ်ချဉ်နှင့် ဆန်အရက်ကိုသောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်းပြီး ဤနေရာလေးကို သုံးရက်မြောက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်တော့သည်။

“ဟော ဝိုင်းစနေပြီဗျ”

ဈေးချိုတော် နာရီစင်ကြီး၏ခြေရင်းဝယ် ဝါးဆစ်ဗုံတီး၍ တောင်းရမ်းနေသောအဖွဲ့ကား စည်းကားစပြုနေ၏။ ပင်တိုင် အဆိုရှင်မလေး၏ အသံဝါဝါက ခပ်လှမ်းလှမ်းတင် ရှိသေးသည့် ကိုစမ်းရေတို့နှစ်ယောက်၏ နားစည်သို့ရိုက်ခတ်လာနေသည်။ နာရီစင်ကြီး၏အရိပ်ကြောင့် သေချာစွာမမြင်ရသော်လည်း ထိုသူငယ်မသည် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်း၍ရသည်။ အဝေးသင်ဒုတိယနှစ် ရောက်နေသူဖြစ်ကြောင်းလည်း လူပြော သူပြောနှင့် သိရပြီးပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ထင်သည် သူ့ပရိသတ်ထဲတွင် လူငယ်အများစုကို တွေ့ရ၏။

“တက္ကသိုလ်မှာဝေတဲ့နှင်း ရသလားဗျ”

ဆရာဝန်လောင်း ဆေးကျောင်းသားကပင် လေးလေးစားစားမေးလျက် ငွေတစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ကလေးမရွေ့ရှိ ဒန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားကာ ပုံပွဲကလေးထိုင်နေသော ကလေးမက မျက်နှာကို မော့မကြည့်ဘဲ -

“မရဘူး အစ်ကို၊ တက္ကသိုလ်က ငွေလမင်းတော့ ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရတာပဲဆိုဗျာ”

ဝင်းကျော်သည် ဝန်ထမ်းမိဘနှစ်ပါး၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ကျောင်းတက်နေသူမို့ အသုံးအစွဲတွင် ကျစ်လျစ်သော်လည်း ဤဝိုင်းမှာမူ လက်ဖွာလှသည်ဟု ကိုစမ်းရေ ထင်ပါသည်။ သီချင်းသုံးပုဒ်ကို တစ်ပုဒ်လျှင် တစ်ဆယ်နှုန်းထည့်လိုက်၏။ တွန့်တိုခြင်းအလျဉ်းမရှိပေ။ ဒန်ခွက်သည်လည်း ငွေစက္ကူများဖြင့်ပြည့်နေပါပြီ။

“ရေ xxx လှိုင်းခတ်သံ xxx သစ်ရွက်ကြွေသံ xxx ကြားပြန်တော့လည်း xxx . . . ”

တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်လူကြီးကလည်း သူ့ရှေ့ရှိ အတိုအရှည်မတူသည့် ဝါးဆစ်များကို ကတ္တရာလမ်းကို ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ သံစဉ်ခုနစ်ပါးကို ထွက်စေလိုက်ပြီး သီချင်းသံကို ပံ့ပိုးအားဖြည့်ပေးလိုက်ရာ နားဝင်ပီယံဖြစ်လှတော့သည်။ ပရိသတ်တို့၏ ဩဘာလက်ခုပ်သံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံ တို့သည်လည်း ဈေးရောင်း၊ ဈေးဝယ်သူတို့၏ လောဘ၊ သောကတို့နှင့် မဆိုင်ဘဲ သီးသန့်ထွက်၍ ထွက်၍လာခဲ့သည်။

ကိုစမ်းရေသည် အချိန်သိလို၍ နာရီစင်ကို မော့ကြည့်မိသော် နာရီခွက်ကြီးလေးခုစလုံး ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ်ထိုးနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပြင်သစ်လူမျိုး အင်ဂျင်နီယာ ဗွန်ဝီလျံသည် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ရတနာပုံရွှေမြို့တော်ကို စတည်ကတည်းက ဈေးချိုတော်၊ နာရီစင်၊ နန်းမြင့်မျှော်စင်တို့ကို တည်ဆောက်ခဲ့ရာ မန္တလေးသားတို့ အချိန်ကိုက်၊ နာရီကိုက်ဘဝကို ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ကြသည် ဆို၏။ ယခုမူကား ‘အေးလေ’ သူလည်း လွတ်လပ်စွာထိုးခွင့်ရှိတာပဲ’ ဟု ကိုစမ်းရေတွေးကာ ဈေးသည်တို့ အခြေအနေကို လှမ်း၍ အကဲခတ်ရ၏။ ထိုးမုန့်ဆိုင်အချို့သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ သိမ်းစပြုနေသည်နှင့် ဂီတရေစီးကြောဝယ် မျောနေသည့် ဝင်းကျော်ကို လက်ကုပ်၍ခေါ်ထုတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတော့၏။ ဝင်းကျော်က ပြန်ချင်ပုံမရ။

“ခင်ဗျားဗျာ၊ အစောကြီးရှိသေးတာကို”
“ဦးလေးသိုက်က စောင့်စောင့်နေတာ အားနာလို့ပါကွာ”
“ဦးလေးသိုက်က ဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှအိပ်တာ ထုံးစံဗျ”
စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရာ ညဈေးနှင့် မဝေးသောတည်းခိုရာ အိမ်သို့ မကြာမီရောက်၏။ ထင်သည့်

အတိုင်း ဦးကျော်သိုက်က အပေါက်ဝမှ ထိုင်စောင့်နေ၏။ အနီးရောက်သည်နှင့် -

“မင်းတို့ ဒါ ဘယ်ကပြန်လာတာတုံး”

သံပြတ်ဖြင့်မေးလေ၍ ကိုစမ်းရေ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဝင်းကျော်ကမူ -

“ဆောရီး ဦးလေးသိုက်၊ ကျွန်တော်တို့မန္တလေးရဲ့ လမ်းဘေးဂီတပွဲဝင်နေလို့ပါ”

“အေး.. မင်းတို့ ဝါးဆစ်ပုံတီးပြီး တောင်းစားတဲ့ သူတောင်းစားတွေဆီ သွားနေတာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဘာလဲကွ တောင်းစားမှာမို့ သင်တန်းတက်နေတာလား”

နှစ်ယောက်သား မလှုပ်ရဲကြ။ ဦးကျော်သိုက် ဆက်ပြော၏။

“ဝင်းကျော်က ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်လူ၊ စမ်းရေက ဘာမှ မရေရာမသေချာသေးဘူး”

“ပညာတတ်ကို သွားမတုနဲ့၊ မင်းဟာက ဗိုလ်ချုပ်ပြောတဲ့ လှေပြိုင်ပွဲလိုဖြစ်နေပြီ၊ ရွှေ့ကို နှာတစ်ဖျားသာသာရောက်တာနဲ့ နိုင်ပြီဆိုပြီး တက်ကိုမြှောက်ပြကြသတဲ့”

ကြားဖူးပြီးသားဖြစ်သော်လည်း နားစိုက်ထောင်နေရပါသည်။

“စမ်းရေလည်း ဒီလိုပဲ၊ ပန်းတိုင်ကို ရေးရေးတွေ့ကာ ရှိသေးတယ်၊ တက်ကမြှောက်ချင်လှပြီ”

“မင်းကို ကုမ္ပဏီက မန္တလေးရုံးခွဲဖွင့်ဖို့ ရုံးခန်းနဲ့ဝိုဒေါင် အတွက် နေရာရှာခိုင်းထားတာ ရှာပြီးပြီလား”

“ဦးလေးသိုက်ရဲ့ ကျွဲဆည်ကန်ခြံကြီးနဲ့ ရှစ်ဆယ့်လေးလမ်းပေါ်က တိုက်ခန်းကို ပြောထားတယ်ခင်ဗျ”

“အေး ဟိုက ငါ့ခြံနဲ့တိုက်ခန်းကို သဘောမကျဘူးဆိုရင် ရောကွာ”

ကိုစမ်းရေ ပြောစရာစကားမရှိ၍ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

“တစ်ခြားနေရာတွေကို လိုက်ကြည့်ထားရမှာပေါ့ကွာ၊ တစ်ခုမကြိုက်ရင် နောက်တစ်ခုပြရအောင်၊ ငါဖြင့် တွေးပြီး စိတ်ပူနေတယ်၊ မင်းက လျှောက်သွားလည်ပတ်နေတယ် ကောင်းရော”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျ၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ထွက်ရှာပါမယ်”

“အေး မနက်စောစောသွားလိုက်၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ယူသွား”

ဒုတိယထပ်သို့ရောက်သော် စာကြည့်နေသောဝင်းကျော်ကို ဘေးမှနေ၍ ပြောမိ၏။

“သိလား ဝင်းကျော်၊ အခု ငါဖြစ်ပုံက ‘ငါးပိသည်က အိပ်ပြီး ဆားသည်က ခွေးမောင်း’ ဆိုသလိုဖြစ်နေတာကွ၊ ဦးလေးသိုက်ကို အားလည်းနာတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် ဝင်းကျော်ရာ၊ သူ့ခမျာ ငါ့အတွက် တစ်ချိန်လုံးစဉ်းစားပြီး တွေးပူပေးနေတာကို ငါက အလိုက်မသိ၊ အလေလိုက်သလို ဖြစ်နေတာကိုးကွ၊ ပန်းတိုင်မရောက်ခင်က တက်မြှောက်တဲ့လူလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ နောက်ဆိုရင် ငါ . . .”

စာဖတ်နေသော ဝင်းကျော်က သည်းမခံနိုင်တော့၍ -

“ကဲ ငါးပိသည်ကြီး ကိုစမ်းရေ၊ အိပ်တော့ဗျာ၊ ကျုပ်ခွေးမောင်းလိုက်ဦးမယ်၊ အဲလေ စာကျက်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုစမ်းရေသည် ယနေ့မှစ၍ လုံ့လနှင့်ဇွန်ကို တစ်ပဲသားမှ လျှော့၍မဖြစ်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်မိပါသည်။

ပြည်တော်ဝင်

“ကဲ ဦးစမ်းရေ၊ မုံရွာမြို့က အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး၊ ကြွချီလို့ရပါပြီခင်ဗျား၊ ဟောဒီမှာ စက်တစ်လုံးချင်းစီရဲ့ ဂျူတီစလစ်နဲ့ ခဲခြစ်တွေ”

မြင်းကောင်ရေမျိုးစုံ အင်ဂျင်စက်အလုံး ၆၀ တိတိကို ကားကြီးပေါ်သို့တင်ပြီးချိန်တွင် ည ၁၀ နာရီထိုးနေပါပြီ။ ယခုချက်ချင်းထွက်မှ မုံရွာသို့ မလင်းခင်ရောက်မည်။ ကားဆရာက ‘နေထွက်မှတော့ မြို့ထဲဝင်ရတာ ခက်တယ်ဗျ၊ မလင်းခင်ဝင်ချင်တယ်’ ဟု ပြောထားသည်။

“ဦးစမ်းရေ၊ ဘာတွေငိုင်းနေတာလဲဗျ၊ ဒီမှာ ဖိုင်လှမ်းပေးနေတာလို့”

“ဪ. . . အင်း ကိုရဲ့၊ ဒီက ကားတင်တဲ့လုပ်အားခနဲ့ ကားခကို ကျွန်တော်ရှင်းရမှာလား”

“အဟားဟား ရိုးပါ၊ ဦးစမ်းရေရယ်၊ အပ်ကုန်စနစ်နဲ့ ပေးတာပါဆိုမှတော့ ခင်ဗျား မုံရွာဆိုင်အရောက် အကုန်တာဝန် ယူထားတာလေဗျာ၊ ကုမ္ပဏီစရိတ်နဲ့ အကုန်ရှင်းပြီးပြီ”

“ဟာ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်ရှင်းရမယ်မှတ်လို့ စိတ်ပူနေတာဗျ”

“ရိုးပါဗျာ၊ ကဲ သွားကြတော့၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မယ်၊ အောင်မြင်ပါစေဗျာ”

ကိုရဲနိုင်တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှင့်ကျွဲဆည်ကန် ဂိုဒေါင်မှ ပြန်သွားသော်မှ ကိုစမ်းရေတစ်ယောက် -

“ကျော်ဆွေ၊ ဟေ့ ကျော်ဆွေ”

“ကျွန်တော် ကားပေါ်ရောက်ပြီဗျို့”

ကိုစမ်းရေ၏ တစ်ဦးတည်းသော အဖော်ဖြစ်သော ကျော်ဆွေကို သွားခေါ်စဉ်က အကျိုးအကြောင်းပင်မမေးဘဲ ကောက်ကာငင်ကာ လိုက်လာခဲ့သူဖြစ်၍ ကိုစမ်းရေကို စာနာ၊ နားလည်ပေးနိုင်သူတစ်ဦးဟု ယေဘုယျသတ်မှတ်ရပါမည်။ ကိုစမ်းရေ ကားပေါ်တက်ကာ ကျော်ဆွေနှင့် တိုးဝှေ့ထိုင်ပြီးသော် ကားစထွက်တော့သည်။ စည်ကားလှသည့် မန္တလေးမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ထင်ရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လို့နေ၏။ ကိုစမ်းရေလည်း အိတ်ကပ်ထဲတွင် ငွေသုံးထောင်သာပါခဲ့ရာ ဤခရီးအတွက် ရင်မှာ တထိတ်ထိတ် ရှိလှပါတော့သည်။

“ကားဆရာရေ ခဏရပ်ပါဦး”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

ကိုစမ်းရေ အပြေးအလွှား ကားပေါ်ကပြေးဆင်းလျက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းရှိ ငွေသိမ်းကောင်တာဆီ တန်းဝင်သွားပြီး ကောင်တာပေါ်တင်ထားသော တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ လှည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ‘ဘာအရေးပါလိမ့်’ ဟု အထိတ်တလန့် လိုက်လာခဲ့သော ကျော်ဆွေမှာ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်က ကြီးပုံဖြစ်သည်အထိ အံ့ဩသွားတော့၏။ စိတ်ထဲ -

“အရှင်မောဂ္ဂလန်ကို ငရဲမီးလိုက်တာကျနေတာပဲဟ”

ခဏကြာလေမှ ကိုစမ်းရေ ဖုန်းပြော၍ ပြီးသည်။ သူ့အသံ၊ သူ့ဟန်ပန်တွေ တက်ကြွလာသည်ကို ကျော်ဆွေ ခန့်မှန်းမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ကိစ္စရယ်မသိပါဘဲနှင့် မေးမိသည်။

“အဆင်ပြေတယ်မို့လား ခင်ဗျ”

“အေးကွာ၊ မုံရွာမှာ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့နေရာက အခုမှ အဆင်ပြေသွားတယ်ကွာ”

“ဗျာ ဆိုင်ခန်းနေရာက အခုမှအဆင်ပြေတယ် ဟုတ်လား”

ကျော်ဆွေ အံ့ဩစွာမေးရှာပြီး -

“အံ့ဩပါဗျာ၊ စက်တွေ ကားကြီးနဲ့ တစ်စီးတိုက် သယ်လာလို့ အားလုံးစိစဉ်ပြီးသား မှတ်နေတာကို”

ကိုစမ်းရေက ကြည်လင်စွာနှင့်ပင် -

“ဟင့်အင်း၊ အခုမှ ဖုန်းနဲ့ဆက်လို့ အဆင်ပြေသွားတာ ကျော်ဆွေရ၊ ဘုရားကြီးရပ်ကွက် သမဝါယမအရောင်းဆိုင်နေရာကို တစ်လသုံးထောင်နဲ့ ငှားလို့ရလိုက်တယ်၊ နေရာကိုတောင် မသိသေးဘူး၊ ဟိုကျမှ မေးမြန်းသွားရမှာပေါ့”

ကျော်ဆွေကား သူ့နဖူးသူ ရိုက်ထည့်၍ -

“ကောင်းရောဗျာ၊ မုံရွာမှာ ရှိုးရွမ်း(မ်) ဖွင့်မယ်ဆိုလို့ လိုက်လာမိပါတယ်၊ ဘာမှ သေချာတာမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ စိန်ဗေဒါကြီးရဲ့ နောက်နှံမှုတ်လိုက်မိတဲ့လူလို ဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့”

ကျော်ဆွေ၏ ပြောပုံ၊ ဟန်ပန်နှင့် အမူအရာကြောင့် -

“အဟား ဟား ဟား အဟင်း၊ စိန်ဗေဒါကြီး နောက်နှံမှုတ်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်တုံး အဟဲ ဟဲ”

“ဟာ တီးလုံး သေသေချာချာ တိုက်မထားရသေးတာတွေကို တီးချင်သလိုတီးတော့ ကျန်တဲ့အတီးသမားတွေက ဆရာအထာကိုသိပြီးဖြစ်လို့ အမီလိုက်နိုင်ပေမယ့် နဲ့သမားအသစ်လေး

ခမျာ အမောဆိုရွာတာပေါ့ဗျာ၊ အခု ခင်ဗျားလည်း ဘာထူးတုံး၊ နောက်ကလိုက်တဲ့ကျုပ် အမောဆိုတော့မယ်”

“စိတ်ချပါ၊ နဲ့ဆရာလက်သစ်လေးရယ်၊ နောက်မဖြစ်စေ ရပါဘူး”

အုန်းတောရွာတွင် စားသောက်ဆိုင်များနှင့် ကားကြီးများ အတွက် လေထိုး၊ ကျွတ်ဖာသည့်ဆိုင်များရှိ၍ တော်ပေသေးသည်။

ဝိတ်များသည်မို့ ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းလာပါလျက် ဘီး နှစ်ခါပေါက်သေးသည်။ ပထမဘီးပေါက်စဉ်က အပိုပါသော စပယ်ယာဘီးဖြင့် လဲလှယ်မောင်းခဲ့ရာ ဤအုန်းတောရွာရောက်မှ နောက်တစ်ဘီးပြားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကားဆရာက -

“ကံကောင်းလို့ဗျို့၊ ကားက ဉာဉ်ကောင်းပေလို့သာပ”

ကားပေါ်က အလုပ်သမားတွေတချို့က အိပ်လိုက်လာကြ သဖြင့် ကားစပယ်ယာကောင်လေးက အော်နှိုးသည်။

“ဟေ့ လူတွေ ထကြ၊ အုန်းတောရောက်ပြီ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ရအောင်”

ကိုစမ်းရေ ရင်ဖိုသွား၏။ သူသည် အခုထိ ဘာမှမစားရ သေး၍ ဆာပါသည်။ ကျော်ဆွေလည်း ထို့အတူနေပေလိမ့်မည်ဟု ထမင်းကြော်တစ်ပွဲစီးစားရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း ကားပေါ်ရှိ လူအုပ်ကိုကျွေးဖို့ ပိုက်ဆံမပါချေ။

အင်ဂျင်စက်များကို ကားပေါ်မှနေ၍ ကိုစမ်းရေ၏ဆိုင် အတွင်းသို့ ချပေးရန် လိုက်လာကြသော အလုပ်သမားများကို ကြောင်တောင်ကြည့်၍ စားရပါမည်လော။ အထင်ကြီး၊ လေးစား သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကုန်သော သူတို့။ ပါးစပ်မှလည်း ရိုသေစွာဖြင့် ပွဲစား၊ ပွဲစားနှင့် ခေါ်ကြသူတို့ကို ဥပက္ခာပြု၍တော့

ကိုယ့်ဝမ်းအတွင်း ထမင်းတစ်ဖွန်းမျှ မသွင်းရလည်းရှိပါစေဟု ကိုစမ်းရေ သဘောထားနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ‘ခင်ဗျားနောက် လိုက်ရတာ စိန်ဗေဒါကြီးထဲ နဲ့မှတ်လိုက်ရသလိုပါပဲလား’ ဆိုခဲ့သည့် ကျော်ဆွေကိုတော့ အငတ်မထားနိုင်ပါပြီ။ သူလည်း ကိုစမ်းရေ နှင့်အတူ အင်ဂျင်စက်များ ကားပေါ်တင်မပြီးမချင်း ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ လုပ်ခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ကားဆရာတို့၊ အလုပ်သမားတွေနဲ့ စားကြသောက် ကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာစာရင်းလေး တိုက်စရာရှိလို့ သပ်သပ် ထိုင်ရမယ်နော်၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ကြပါနဲ့”

“ဟာ ရပါတယ် ပွဲစား၊ လုပ်ပါခင်ဗျ၊ လုပ်ကြပါ”

အလိုက်သိလှသော လူတွေပါတကား၊ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မည်မျှကောင်းလိုက်ပါသနည်း၊ သို့နှင့် ကျော်ဆွေနှင့် နှစ်ယောက် သား စားပွဲပုလေးတစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ ထမင်းကြော်နှစ်ပွဲမှာ၍ စားကြရင်း ကျော်ဆွေအတွက် ပဟေဠိဖြစ်နေမည်ဟု ထင်ရသော ကိုစမ်းရေ၏အဖြစ်အပျက်တချို့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရပါ တော့သည်။

“ဒီလိုကွ ကျော်ဆွေရ၊ အစက တရုတ်သူဌေးက မုံရွာ ဆိုင်ခွဲမန်နေဂျာအဖြစ် ခန့်တာ၊ ဒါကို ဦးလေးသိုက်က တိုက်တွန်း တာနဲ့ ငါလည်း အရဲစွန့်ပြီးတော့ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ပေးပါလို့ တောင်းလိုက်တာလေ၊ အဲဒီတော့ သူဌေးကပြောတယ်၊ မင်း အစ်မက သူဌေးဆိုတော့ မင်းက အလွဲသုံးစားလုပ်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်သူမျိုးငါးပါးကြောင့် ငါ့ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီး၊ ဆုံးရှုံးရတယ်ဆိုရင် သူ လျော်ပေးမှာလားတဲ့”

“အိမ်း ဆိုစမ်းပါဦး”

ကျော်ဆွေက ထမင်းကြော်ဝါးရင်း စိတ်ဝင်တစား မေး၏။

“အဲဒီတော့ ငါ စဉ်းစားရပြီလေကွာ၊ တို့ဗမာတွေထုံးစံ အတိုင်း အမြတ်ယူတော့ ငါ၊ ဆုံးရှုံးတော့မှ အစ်မသူဌေးက စိုက် လျော်ရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ငါပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ သုံးရက်လောက်စဉ်းစားပြီးမှ တရုတ်သူဌေးက -

“အိုကေ စမ်းရေ၊ မင်းကို ယုံတယ်၊ မင်းကို ဘယ်သူမှ အာမ မခံလည်း ငါပေးမယ်”

ဆိုပြီး သဘောတူလိုက်တာလေကွာ၊ အဖြစ်အပျက် တွေက တအားမြန်သွားတော့ ငါ့မှာ စီစဉ်ချိန်မရလိုက်ဘဲ အခုလို ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့်ဆိုသလို ကွက်ကျော်တွေ တီးရတာပါ နဲ့ဆရာ လေးရယ်၊ အဲ ကျော်ဆွေရယ်”

ကျော်ဆွေကား ယခုမှ ဘဝင်ကျသွားဟန်ဖြင့် -

“ဟုတ်လိုက်လေ ရွာစားရယ်”

ထိုစဉ် ကားဆရာက -

“ပွဲစားတို့ စားပြီးကြပြီလား၊ ပြီးရင် ထွက်မယ်၊ ပိုက်ဆံ အားလုံး ကျွန်တော်ရှင်းပြီးပြီ”

ဤကဲ့သို့မင်္ဂလာရှိသောနေ့မျိုး ကိုစမ်းရေ၏ဘဝဝယ် စတင်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိရပါတော့၏။ ထို့ကြောင့် မာန်ပါ လှသော အသံဖြင့် -

“ကိုင်း ချီတက်ကြမယ်လေ”

ကားဆရာက သူ့ကားထဲမှာပါသော ကက်ဆက်ဖြင့် အဆို တော်ကြီးသူမောင်ဆိုသည့် ပြည်တော်ဝင်သီချင်းကို ဖွင့်လိုက်၍ ဘေးဘီကို မျက်စိကစားကြည့်သော် ကိုစမ်းရေတို့ တကယ်ပင်

ပြည်တော်ဝင်ပါပြီ။ မုံရွာမြို့မှ လှိုက်လွဲစွာကြိုဆိုပါ၏ဆိုသော ဆိုင်း ဘုတ်ကြီးကို ရောက်ပြီပဲ။

ချင်ခင်ကြတဲ့ xxx အားလုံး မိတ်ဆွေ xxx တောင်ရိုး တန်း စစ်ကိုင်းဘက်မှာနေ xxx ကျန်းမာကြပါရဲ့လို့ xxx မေးလိုက် သံတွေ xxx ရွှေမန်းသူမေ xxx မေးလိုက်ပါသလေ xxx စစ်ကိုင်း မှာပဲ xxx စိတ်ကစွဲ နတ်ပြေ xxx . . .

ကိုစမ်းရေ၏ရင်၌ ကြည်နူးလှသောကြောင့် သီချင်းကို လိုက်ဆိုမိတော့၏။ ကျော်ဆွေလည်း ငိုက်မြည်းနေရာမှထကာ သံပြိုင်ဝင်ဆိုတော့သည်။

အခါတော် ရောက်ချိန် xxx နီးလို့လာပေ xxx ဒေါ်ဒေါ် မမ နှမတို့ရေ အမြဲတမ်းချစ်မိတ်ဆွေ xxx စိတ်ကစွဲလို့နေ xxx မြို့မနဲ့အတူတကွ xxx လိုက်ပါနိုင်စေ xxx အောင်စေ. . . ရွမ်း. . . သံ xxx ကြားပြီထင် xxx ပြည်တော်. . . ဝင်မယ်လေ . . . ”

တီ . . . တီ . . . တီ. . . တီ. . . တီ. . . တီ. . .

ကားဆရာပါ ဝမ်းသာအားရ အူကြွလာသည်ထင့်။ သူ့ ကားဟွန်းကို သံရှည်ဆွဲကာ တီးလိုက်ပါသတည်း။

အောင်မြင်ခြင်းမှာ သားတစ်ရာ

“စက်ဘီးငှားစမ်းပါ ကိုကျော်ဝင်း”

“ယူသွားလေ ပွဲစား၊ ဘယ်သွားမလို့တုံး”

ကိုစမ်းရေက သူ့လက်နှင့်ပိုက်လာသော ကြော်ငြာ၊ ပိုစတာ
အထုပ်ကို စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ် တင်လိုက်ရင်း -

“သင်္ဘောဆိပ်နဲ့ ကားဂိတ်တွေကို ပိုစတာ လိုက်ကပ်ချင်
လို့ပါဗျာ”

ကိုကျော်ဝင်းသည် ကိုစမ်းရေတို့ဖွင့်သော သမဝါယမ
ဆိုင်မှ အစောင့်ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး ဆိုင်ရှေ့နားတွင် အကြော်ကြော်၍
ရောင်းသူလည်းဖြစ်၍ ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်ရကား

“ဟောဗျား ဒါလေးများ၊ ကလေးတွေ ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလိုက်
ပြီးရော”

“ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ စိတ်တိုင်းကျလို့ပါဗျာ၊ ခဏလေးပါ”

ကိုစမ်းရေ ဤမျှသာပြော၍ စက်ဘီးနင်းကာ ထွက်ခဲ့
သည်။ ပုဆိုးကို ခါးပုံစပြု၍ ရပစ် (သံမှို)များထည့်ခဲ့၍ ခါးမှာတော့
ကိုကျော်ဝင်းဆီမှပင် ငှားလာသော ဆိတ်ချိုတူတစ်လက်
ထိုးလျက်ပါ။

ဆိုင်ဖွင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဈေးဦးမပေါက်သေး။ လာကြည့်သူတွေတော့ ရှိနေပါပြီ။ ၎င်းတို့က ဂျင်မာအင်ဂျင်နှင့် ရင်းနှီးနေသူများဖြစ်ကြ၍ ကိုစမ်းရေရောင်းသော ‘စီမာ’ အင်ဂျင်တို့သည် ဈေးများနေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းအသစ်ကို ငွေဆော်ဦးမသုံးဝံ့သည့် တောသူ၊ တောင်သားတို့၏သဘော၊ သဘာဝအရ ဝယ်ယူသုံးစွဲရန် လက်တွန့်နေသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဆိုင်စဖွင့်၍ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်ကြာသည့်တိုင် ဈေးဦးမပေါက်သေး။ ရန်ကုန်က သူဌေးဦးကျော်သန်းကလည်း နေ့စဉ် ဖုန်းဆက်မေးနေသည်။ ‘ဒီနေ့ ဘယ်နှလုံးရောင်းရလဲဟေ့’ ဆိုသည့်စကားက ကိုစမ်းရေကို ဖိအားပေးနေ၍ ကြိုးစားရပါမည်။

“စီချမ်ပြည်နယ်သည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ စက်မှုဖွံ့ဖြိုးသော ပြည်နယ်ဖြစ်၍ ထိုပြည်နယ်မှထုတ်လုပ်သော အင်ဂျင်စက်များကို ဝယ်ယူအသုံးပြုကြပါ။ တစ်နှစ်အတွင်း သုံးမရအောင်ပျက်လျှင် စက်အသစ်တစ်လုံး အလကားပြန်ပေးမည်”

ဟု စိတ်ကူးရသလို ကြော်ငြာ၊ ပိုစတာများရိုက်ကာ သင်္ဘောများ၊ မော်တော်များအပေါ်နှင့် ကားများအပေါ်တွင် ခွင့်တောင်းကာ လိုက်ကပ်ပါတော့သည်။ စွန့်စားလိုက်ခြင်းပင်။ စိတ်ရောလူပါ ပန်းလှပေတောင်း။

“မင်းသတ္တိရှိတယ်၊ စွန့်စားရဲတယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းအလျော်ပေးထားတဲ့ ၁၈ ကောင် အင်ဂျင်တစ်လုံးဖို့ကို ငါ ပေးခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးကျော်သန်း”

သူဌေးဦးကျော်သန်းသည် နောက်မှပါလာသော ကိုရဲနိုင်ဘက်လှည့်၍ -

“သူ့ကို ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့ တီဗွီတစ်လုံးပေးခဲ့ပါ ရဲနိုင်”

ကိုစမ်းရေဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၏။ ပြီးသော် ပခုံးကို ပုတ်၏။ ပွတ်သပ်ပေးရင်း -

“မင်း ဂျင်မာဈေးကွက်ထဲကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထိုးဖောက်လိုက်တာ အောင်မြင်သွားပြီ၊ ဒီလထဲတင် စက်အလုံး ၃၀ ကျော် ရောင်းလိုက်ရတယ်၊ နောက်လဆိုရင် တစ်ရာကျော်ထိ ရောင်းရနိုင်တယ် စမ်းရေ ငါ ကျေနပ်တယ်၊ တီဗွီကိုလည်း ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်အဖြစ် လက်ခံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကျော်သန်း၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမယ်”

“အေး တို့ပြန်ပြီဟေ့”

“ဦးစမ်းရေ ပြန်ပြီဗျို့၊ ခင်ဗျားလူတွေကို တီဗွီယူခိုင်းလိုက်ဦး”

မောင်နိုင်နှင့် ကျော်ဆွေတို့ တီဗွီကို ကားပေါ်မှချပြီးသည်နှင့် သူဌေး၏ကား စထွက်သည်။ ပြုံးရွှင်စွာ လက်ပြသွားသော သူဌေးကို သမဝါယမဆိုင် စာရေးမများက အံ့ဩစွာကြည့်လျက်-

“အံ့ဩပါတော်၊ နိုင်ငံခြားသားတဲ့၊ ဗမာလိုပြောလိုက်တာများ မထစ်မငေါ့”

“နောက်ထပ် တစ်နှစ်လောက်နေပြီးရင် ကမ္ဘာဝါဖတ်လောက်တယ် အေးအေးရဲ့”

“ဟုတ်ပ မညှိရယ်”

ကိုစမ်းရေ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေ၍ စကားသော်မှ မဆိုနိုင်ပြီ။ ဝင်းထိန်စွာသော မျက်နှာကြီးနှင့် လူတိုင်းကိုသာ ပြုံးပြနေမိတော့၏။ သူ စွန့်စားကာ တစ်နှစ်အတွင်းသုံးမရအောင် ပျက်စီးပါက စက်အသစ်တစ်လုံးလျော်ပေးမည်ဟု ကြော်ငြာကာရောင်း၍ ရောင်းအားတက်လာစဉ် ရေဦးနယ်၊ တင်းတိမ်ရန်ရွာမှ အင်ဂျင်

ဘလောက် ENGING HOUSEING ကဲ့သွား၍ လာဝယ်ရာ အသစ် တစ်လုံးထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် အကျော်ဒေယျဖြစ်ကာ ရောင်းအား တက်ခဲ့သည်ကို သူဌေးကိုယ်တိုင် လာရောက်အားပေး၍ ချီးမြှင့် သွားလေရာ အဘယ်သူ ဝမ်းမသာဘဲ ခံနိုင်အံ့နည်း။

“ကလေးတွေ စားသောက်ပြီးရင် ဘယ်မှမသွားနဲ့ တီဗွီ ကြည့်မယ်”

“ဟေး တီဗွီကြည့်မယ်ကွ”

မဖြူနုနှင့် သူ့သားသမီးတို့၏ ပီတိစကားသံများကို နားဆင်ရင်း ဧကဂ္ဂတာဆိုက်နေသော ကိုစမ်းရေကို -

“ကိုစမ်းရေ ကျုပ်တို့တီဗွီလာကြည့်တာဗျို့”

“အေး အိမ်ပေါ်တက်ကြလေကွာ”

ဤသို့ဖြင့် အိမ်နီးချင်းတို့ လာရောက်ရှုစားအားပေးကြ၍ အိမ်ပြည့်သည်မှာ နေ့တိုင်းလိုပင်။ ကလေးများလည်း ပျော်ကြသဖြင့် မဖြူနုက သဒ္ဒါပိုကာ ပြောင်းဖူးပြုတ်ဝေငှခြင်း၊ နေကြာစေ့လျော် ကျွေးခြင်းလည်းလုပ်သေးရာ အိမ်၌ လူစည်ကားနေတော့သည်။ ကိုစမ်းရေတို့၏ ရံခါတွင်လုပ်တတ်သော ယမကာကျိတ်ဝိုင်းကလေး သည်ပင် အဖွဲ့ဝင်သစ်တို့ ဝင်လာမစရှိသဖြင့် အိမ်၏အောက်ထပ် တွင်လည်း စိုပြေသော ဝိုင်းနှင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

မုံရွာမြို့မှ ညနေလေးနာရီထိုးသည်နှင့် ရထားနှင့်ပြန်ခဲ့ သော သူတို့သုံးဦးသည် ခေတ္တမျှသာ နားချိန်၊ အိပ်ချိန် ရှိတော့၍ အပန်းဖြေဝိုင်းကလေးလုပ်ပေးရခြင်းကို မဖြူနုက သည်းခံရှာပါ သည်။ မနက်ငါးနာရီထိုးသည်နှင့် ရေဦးဘက်မှလာသော ရထား ဆုံကုန်းဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လေ၍ မုံရွာ၌ ဆိုင်ဖွင့်ရန် ထမင်း ချိုင့်ဆွဲကာ ရထားပေါ်သို့ အပြေးတက်ရဦးမည်လေ။

ညအိပ်ချိန်ရောက်တိုင်း တီဗွီလာကြည့်ကုန်သော ရွှေပွဲ လာတို့ စွန့်ပစ်အပ်သည့် နေကြာစေ့ခွံ၊ မြေပဲလှော်အခွံစသည်တို့ကို လှဲကျင်း၍ အိပ်ရလေတိုင်း ယားသလိုလို၊ ယံသလိုလို ဝေဒနာကို အာဝေဏီကဒုက္ခသဖွယ် ခံစားရသော ကိုစမ်းရေအား မဖြူနုက သူ့၌ရှိသော ဝန်တာနွယ် သဘောထား၍ အယားဖြောက် ကုတ် ပေးလေ့ရှိပါ၏။

“အားယိုယိုး အဲ ခုမှ နေသာသွားတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် မယားလို့ခေါ်တာကိုးဟ”

“ဟေ့ ဝင်းကိုရေ၊ ဘူတာဘက်မှာ ဦးညွန့်မောင်ကြီး ရှိလောက်သကွ၊ သွားခေါ်ချေပါ၊ ကားမောင်းပေးစမ်းပါလို့”

ကိုစမ်းရေသည် ရွာမှ မုံရွာသို့ နေ့စဉ်လာကာ ကားဆွဲ နေသော ဦးညွန့်မောင်ကို အခေါ်ခိုင်းရခြင်းမှာ ကားဝယ်ပြီး သော်လည်း ကားမမောင်းတတ်သေး၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ယာဉ်နှင့် စက်ကိရိယာရောင်းဝယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းမှ မစ်ဆူဘီရီဟိုက်ဂျက် ကားငယ်လေးများကို အရစ်ကျငွေသွင်းစနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူခွင့်ရလေ၍ ဝမ်းသာအားရ ကြိုးစားလိုက်သော် ကားကလေးသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ အရောက်ပို့ သွား၍ ရောက်ရှိနေပါပြီ။

ကျော်ဆွေက -

“ဟန်ကျပြီဗျို့၊ ဆိုင်ကို ညနေအထိ ဖွင့်လို့ရတော့မယ်”

အခါတိုင်းဆိုသော် ရထားမီအောင် လေးနာရီမထိုးခင် ဆိုင်ပိတ်ရသည်။ ယခု ကားရှိပြီဖြစ်၍ ဆိုင်ဖွင့်ချိန်ကို စောပြီးလျှင် ပိတ်ချိန်ကို နောက်ကျကာ ရောင်းလို့ရတော့မည်လေ။ မုံရွာမြို့မှ

၁၇ မိုင်သာသာဝေးသော သူတို့နေထိုင်ရာ ရွာသို့အပြန်၊ အသွား ခရီးကို ရထားမစီးတော့ပြီ။

ဦးညွန့်မောင် လိုက်လာကာ ကားမောင်းပေးရင်း ကိုစမ်းရေကို သင်ပေး၏။ အိမ်သို့အဝင် ရေထမ်းထွက်လာသော မဖြူနုက အံ့သြနေရှာသေးသည့်ပုံနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ရှိရာ၏။ သူ့ကို အံ့သြဝမ်းသာစေချင်၍ ကြိုတင်အသိမပေးခဲ့ပေ။ ကလေးများပျော်ပုံမှာ အိပ်ချိန်တိုင်အောင် မအိပ်နိုင်ရှာကြ။

“ဟေ့ ကားလေးနဲ့ ဘုရားဖူးထွက်မယ်နော်”
“မိုးညှင်းသံဗုဒ္ဓေဆိုတာ သွားချင်တယ်၊ အဖေ လိုက်ပို့နော်”
“အို ဆီကုန်မှာပေါ့၊ နင်တို့အဖေက ကားဆွဲဖို့ ဝယ်လာ

တာနေမှာ”

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ကြေးပေးကာ ပြောနေ သည်ကို ကိုစမ်းရေက -

“ကားကို ခရီးသည်တင်ပြီး ငွေရှာဖို့ဝယ်တာလည်း ဟုတ် တယ်ကွ”

ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးတွေလည်း သွားချင်ရာသွားရအောင် ဝယ်တာလေ”

မဖြူနု၏ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းလေး ကိုစမ်းရေထံ ကျရောက်လာပြီး -

“အံ့မယ်၊ ငါ့သားသမီးတွေဖို့တဲ့၊ တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဪ မေ့လို့၊ ငါ့မိန်းမက ခေါင်းခန်းထဲက လိုက်ရမှာ အချစ်ရဲ့”

“သွား ကလေးတွေရှေ့မှာကို ဟင်း”

“ဟေ့ ဟေ့ အဖေကအမေ့ကို အချစ်တဲ့ ဟိ ဟိ”

“အမေကလည်း အဖေ့ကို ပြန်ခေါ်လေ၊ မောင်လို့”

“ဟယ် တော်စမ်း၊ ဒီကလေးတွေ အရိုက်ခံချင်ပြီထင်တယ်”

“အဟား ဟား ဟား ရှက်သွားပြီကွ၊ ကရော်. . . ကရော်”

ဤသို့ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ရသော နေ့ရက်တို့ ဆက်တိုက် ရောက်ရှိလာတော့မည်မှာ သေချာနေပါပြီ။ ကိုစမ်းရေတစ်ယောက် ပီတိအရှိန်ဖြင့် ထိုညက ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ချေ။ မဖြူနု လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ရှိခြင်းမည်။

(Hand Tractor) ခေါ် လက်တွန်းထွန်စက်ငယ်လေး အစီး အစိတ်ရောက်လာ၍ ကားပေါ်မှချပြီးချင်း ကတ်တလောက်စာအုပ် ကို ကြည့်ကာ ဆင်ပြီးပါပြီ။

“ဒါလေးတွေက ဘာလုပ်တဲ့ဟာတွေတုံး”

“လယ်ထွန်စက်လေးတွေ ခင်ဗျာ”

“လယ်ထဲ ရုန်းပါ့မလားကွယ်၊ တို့လယ်တွေက ကျွဲတောင် နှစ်သဟာကို”

“စက်ကလေးတွေက ငယ်ပေမယ့် မြင်းဆယ့်ခြောက် ကောင် အားရှိတယ်ဗျ၊ ကောင်းကောင်းရုန်းပါတယ်”

“စမ်းကြည့်ချင်သကွာ၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်ကို”

“စမ်းလို့ ရုန်းတယ်ဆိုရင် ဦးကြီးဝယ်မှာလား”

“ဝယ်မှာပေါ့ကွ”

“စိမ်လိုက် ဦးကြီး ကျုပ်တို့ လိုက်တွန်းပေးမယ်”

စက်ရောက်သည်နှင့် လူတွေစိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုကြ၍ စည်ကားနေ၏။ သိလိုသည်များကို မေးကြသည်နှင့် စိတ်ရှည်စွာ ရှင်းပြနေရ၏။ မကြာပါ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ရေဦးနယ်မှ လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်က သူ့လယ်ကို ထွန်ယက်၍ ကျေနပ် ပါက လယ်ကန်သင်းတွင်ပင် ငွေချေမည်ဟုဆိုလာ၏။ ကိုစမ်းရေ ဝမ်းမြောက်စွာလက်ခံလိုက်ပြီး စက်ကို ကားလေးပေါ်တင်ကာ

ရေဦးနယ်ရွာကလေးတစ်ရွာထိ မောင်းပို့ကာ စမ်းသပ်ထွန်ယက် ပြသော် စိတ်တိုင်းကျ၍ လယ်သမားကြီး ဦးစိုးက စက်ဖိုးအပြင် ကားခပါပေးလိုက်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြရာ ညသန်းခေါင်ကျော်မှ အိမ်ရောက်ပါသတည်း။

“ဟော ကလေးတွေတောင် ကျောင်းဆင်းလာကြပြီ၊ သားတို့သမီးတို့ ခဏထိုင်ကြဦး၊ ကားမလာသေးဘူး”

ကားလေးက ရွှေပြည်ငွေပြည်ဂိတ်တွင်ထိုးကာ အော်ဒါ လိုက်သေးသည်မို့ ကလေးတွေကို အစောင့်ခိုင်းရ၏။ သူတို့လည်း မုံရွာမြို့တွင် ကျောင်းတက်ခါစ ဖြစ်ကာ အရာရာတိုင်းသည် အသစ် အဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေ၍ မပျင်းကြချေ။

ညနေခြောက်နာရီကျော် ဆိုင်ပိတ်ပြီးမှ ကားပြန်ရောက် လာသည်။ ဒရိုင်ဘာ ဦးမြင့်သိန်းက -

“မန္တလေးကို အော်ဒါရလို့ လိုက်သွားတာ ဆရာ၊ သုံးထောင်ရခဲ့ပါတယ်”

သူပေးသောငွေမှ သူ့အတွက် မောင်းခနှုတ်ပေးပြီး ဦးမြင့်သိန်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားတော့မှ ကလေးတွေကို ကားပေါ်တက်စေ၍ ရွာပြန်ရန် မောင်းထွက်ခဲ့၏။ ပြန်ကြားရေး ထောင့်၌ ကောလိပ်ကျောင်းသားခြောက်ဦး ကားကိုတား၍ ရပ်ပေး လိုက်ရာမှ ရေဦးသို့ထောင့်နှစ်ရာနှင့် ဈေးတည့်သည်။ သို့သော် မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်၍ -

“ကဲ ကလေးတွေ၊ ရေဦးတဲ့၊ လိုက်မှာလား”

“လိုက်မယ် အဖေ”

သုံးယောက်သား ဖြေကြ၏။ အငယ်မကမူ သူ့မောင်ငယ် ကို သတိရဟန်ဖြင့် -

“မောင်လေးက မျှော်နေဦးမယ်”

“သမီးတို့ မလိုက်ချင်ရင် ရွာကို အရင်လိုက်ပို့မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ရေဦးကို မရောက်ဖူးလို့ လိုက်ချင်တယ်”

“ကိုင်း သဘောဗျာ”

ထိုနေ့ကလည်း မိုင် ၅၀ ခန့်ဝေးသော ရေဦးမှ ပြန်ခဲ့ရာ ရွာသို့ည ၁၀ နာရီမှ ပြန်ရောက်၏။ ကလေးတွေကို ရေဦးမှ ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်ကျွေးရပါသည်။ သူတို့လည်း ပျော်ပုံရသလို ကိုစမ်းရလည်း ငွေကျပ် ၅၀၀၀ ခန့်ကားခရလိုက်သဖြင့် ဆိုင်က အမြတ်နှင့်ပေါင်းသော် ထိုနေ့ဝင်ငွေသောင်းကျော်လေရာ ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်မိပါလေ။

ဤသို့ နေ့ရက်တွေ များများတွေ့ဖို့သာ ဆုတောင်းရသည်။

ကိုစမ်းရေတစ်ယောက် မုံရွာမြို့သို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့နေနိုင်ပြီဖြစ်၍ ယခင်ကလိုအသွား၊ အပြန်ကိစ္စကို စဉ်းစားရန်မလိုတော့ဘဲ အလုပ်ထဲတွင် အာရုံနှစ်ကာ ပြေးပြေး လွှားလွှား လှုပ်ရှားမိရာက ခြေချော်၊ လက်လွတ် ဖြစ်၍ လက်ကျိုး ရလေသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ မုံရွာမြို့မြစ်ဆိပ်မှ ချင်းတွင်းမြစ်ညာဒေသရှိ ဖောင်းပြင်၊မော်လိုက်မြို့များရှိအင်ဂျင်စက်နှင့် အပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်များသို့ (အမှာစာအရ) ပစ္စည်းများ တင်ပို့ပေးရစဉ် ပေါင် ၂၀၀ ကျော်အောင် ဝလာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂရုမထားဘဲ အသော့နှင့်ရာက သင်္ဘောကုန်းဘောင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ပြုတ်ကျ လေသည်။ အနားရှိ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများက -

“ဟာ. . . ဖက်တီးကြီး ကုန်းဘောင်ပေါ်က ကျပြီဟ၊ ကူကြပါဦး”

“မြေကြီးခံလို့ပကွယ်၊နို့မို့ဆို အဝီစိတိုက်ရိုက်ဆင်းမှာ”

“အာ. . . အရေးထဲ၊ကုသိုလ်၊အကုသိုလ် ခွဲနေရသေးတယ်၊ တွဲပါဟာ”

သူတို့ပြောတာကို ညာဘက်လက် သွင်သွင်ကျိုးသွား၍ နာရသည့်အထဲမှာပင် ပြုံးမိရသည်။ မှန်ပါသည်။ ရေထဲမကျတာ ကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါတော့မည်။ မြေကြီးခံပေလို့သာပေါ့။

ကုန်တင်၊ ကုန်ချလုပ်သားများနှင့် ရွှေပြည်၊ ငွေပြည်ရုံးမှ ဝန်ထမ်းတို့ ကူညီပိုင်းလျက် မှိုင်းမမှုကြောင့် အထူးကုဆေးခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ သူတို့ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားလိုက်၍ မဖြူနု သိသွားကာ ငိုယိုလျက် ရောက်လာတော့ ကိုစမ်းရေမှာ သူ့မယား ကို သနားကရုဏာပိုရသေးသည်။ သူ့ခမျာ မြို့ကြီး၊ ပြကြီး ရောက်ခါစ မလည်မဝယ်ရှိသေးတုန်းကို။

လောကဓံတရားရှစ်ပါးသည် တစ်လှည့်စီလာတတ်၏။ ယခု အဆိုးတစ်လှည့်ကြုံရမည့်အလှည့်ဟု ကံဇာတ်ဆရာက စီစဉ်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အလုပ်များလှ၍ ယားလို့ပင်မကုတ်အားသော သူ့မှာ သေလုအောင်ယားသော်မှ မကုတ်နိုင်တော့ပြီ။ ထမင်းကိုပင် မဖြူနုက ခွံ့ကျွေးရ၏။ ညာလက်ကျိုးတာကိုး။

ကံဆိုး၊ ကံကောင်းသည် တစ်လှည့်စီလာရိုးထုံးစံအရ ကံကောင်းလာသောအချက်လည်း ရှိလာ၏။ ယင်းမှာ ကိုစမ်းရေတို့ အိမ်ထောင်ကျစဉ်မှ ကလေးလေးယောက် မွေးဖွားဒုက္ခရောက်နေချိန်ထိ လှည့်၍မကြည့်ခဲ့သောအစ်မကြီးနှင့် မဖြူနုတစ်ယောက်တည်း အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို ယူနေရချိန်၊ ညှိုးငယ်နေချိန်က မူးယစ်သောက်စားလာကာ ဝင်ဆဲရေးသွားသော ညီငယ်ခင်မောင်ထွေးတို့ ရောက်လာပြီး -

“အခုချိန်မှာ ငါ့မောင်ကို ခလုတ်တိုက်တာ၊ ခွေးကိုက်တာတောင် မမြင်ချင်ဘူးဟဲ့၊ ငါ့မှာ ကြားကြားချင်း ငယ်ထိပ် မြွေပေါက်ခံရသလိုပဲ”

ကိုစမ်းရေမှာ ကာယကံရှင် မိမိထက်ပင် ခံစားနေရရှာသူ အစ်မကြီးကိုကြည့်၍ သနားနေမိတော့သည်။ သူ့ အဘယ်မျှ စိတ်ထိခိုက်ရကြောင်း အားရအောင်ပြောပြီးသော် -

“ဟဲ့ ခင်မောင်ထွေးကို ခေါ်ထားလိုက်စမ်း၊ ရွာမှာ အလုပ်မရှိဘူး”

ကိုစမ်းရေမှာ မဖြူနုဘက်သို့ မဝံ့မရဲကြည့်လျက် သူ့အစ်မကြီးကို ပြောရလေ၏။

“ကျုပ်ဆီမှာ လူမလိုဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် တခြားမှာ ရှာပေးပါမယ်”

အစ်မကြီးက မကျေနပ်လှပုံနှင့် -

“နင့်ဆီမှာ တခြားတစ်စုံတစ်ရာတွေ အလုပ်ပေးထားပြီး ကိုယ့်ညီအရင်းခေါက်ခေါက်အတွက် နေရာမရှိဘူးလားဟဲ့”

ကိုစမ်းရေထံရှိနေသော ကျော်ဆွေ၊ မောင်နိုင်၊ ဝင်းကိုတို့လို ကိုစမ်းရေအပေါ် စေတနာ လုံးဝမထားနိုင်သော ညီငယ်ကို အားနာစွာငြင်းပယ်လိုက်ရ၍ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိပါသည်။ အစ်မကြီး ကျေနပ်အောင်တော့ ပြောရ၏။

“သူက အရက်သိပ်သောက်တာကိုး၊ သူများတွေပါ ပျက်စီးသွားမယ်ဗျာ”

“အေး ဒါဖြင့် အလုပ်မရခင်တော့ နင့်အိမ်မှာ ထားလိုက်၊ ငါ့မှာ အပူတစ်ခုပါလာသေးတယ်”

ကိုစမ်းရေမှာ သူ့ထက်ပင် အပူအပင်များလှသော အစ်မကြီးကို စာနာစွာကြည့်လျက် သူ့စကားကို နားစွင့်နေမိတော့၏။

“အမတော်ကြေး ပြန်ဆပ်ရမှာ ရှစ်ရာကျော်ရှိတယ်၊ မဆပ်နိုင်ရင် နောက်နှစ် မချေးဘူးတဲ့”

“မပူပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်ဗျာ၊ ကဲ ဖြူနုရေ မမတို့ကို ထမင်းကျွေးရအောင်ဟာ”

ကိုယ့်ဘက်က အပြစ်ရှိသလိုခံစားရ၍ ဇနီးအား လေပြည် ထိုးသလို တိုးညှင်းစွာ ပြောမိ၏။ သို့သော် သူတော်စင်မလေး မဖြူနုက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင် ကြည်လင်စွာနှင့် -

“ပြင်ပြီးပြီ၊ လာ... မမနဲ့ ခင်မောင်ထွေး၊ ထမင်းစား ရအောင်”

ကလေးတွေကား ရွာမှ ဆွေမျိုးတို့ရောက်လာ၍ ဝမ်းသာ ကြကုန်၏။ ကိုစမ်းရေလည်း ပျော်ပါသည်။ ကိုယ့်ကို အဖက်မတန် သလို ဆက်ဆံခဲ့ကြသော ဆွေမျိုးတို့ အခုတော့ သူလက်ကျိုး သည်ကို အကြောင်းပြု၍ လာကြသည်မှာ တရားရုံးရှိ၍ ဧည့်မျှော် နေခိုက်ဖြစ်သော သူတို့မိသားစုပျော်ကြပါသည်။ ကျော်ဆွေ ကတော့ နှစ်ယောက်တည်းရှိခိုက် ပြောရှာ၏။

“ခင်ဗျား တော်တယ်ဗျာ၊ ဉာတကာနွဲ့သင်္ဂဟောတဲ့၊ သူတို့ ဘယ်လိုဆက်ဆံခဲ့ပါစေ ထောက်ပံ့ရမှာပေါ့။ တရုတ်စကားပုံ ရှိတယ်လေဗျာ ‘အောင်မြင်ခြင်းမှာ သားတစ်ရာရှိသော်လည်း ဆုံးရှုံးခြင်းမှာကား အဖမဲ့၏’ တဲ့၊ ခင်ဗျားက အခုအောင်မြင်နေ ပြီလေ”

အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ဟု မြင်ပေးတာကိုပင် ကျေးဇူး တင်ရသေးတော့သည် တမ့်။ ကံတရား၏ အလှည့်အပြောင်းကို ကျေးဇူးမတင်ထိုက်ပါသလော...။

တွေးကြည့်၊ ပြေးကြည့်၊ ငေးကြည့်

“ကျိ... ကျိ... ကျိ... ကျိ... ကျိ... ဗုန်း”

ပေ ၃၀ ရှိသည့် ငြမ်းစင်ပေါ်ရှိ စက်သီးဘီးသံကား ဗုန်းခနဲမြည်၍ ရပ်သွား၏။ ပိဿာအစိတ်လေးသောတူရွင်း မြေပေါ်သို့ကျသဖြင့် ထိုအသံ ထွက်လာခြင်းဖြစ်တော့သည်။ တွင်းဆရာက -

“ပြန်ဆွဲဟေ့... ဖြည်းဖြည်းနော်”

မနီလာကြိုးကို လူသုံးယောက်က မနွေးမမြန် ပြန်ဆွဲတင် ကြ၍ တူရွင်းအပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တွင်းဆရာက -

“ဟိုး”

ဟုအော်လျက် တူရွင်းကိုဘေးသို့လွှဲကာ တစ်ပေခွဲ ရှိသော လေးလက်မပိုက်ခေါင်းထဲမှ လွန်စာမြေကြီးကို တုတ်နှင့် ထိုးထုတ်ရာ လွန်စာမြေကြီးတောင့်သည် မြေပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာ၏။ ထိုသို့ ပြုတ်ထွက်လာသည့် မြေစာတောင့်တို့ကို ဘေးတွင် စုပုံ ထားရာ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ရောင်းသူ၏ ဈေးဗန်းထဲက

စားသုံးရန် အသင့်ဖြစ်နေသော ကောက်ညှင်းကျည်တောက် အပိုင်းအစများနှင့် တူလှသည်။

“ချမယ်”

တွင်းဆရာ၏အသံအဆုံး၌ တကျိကျိမြည်သံနှင့်အတူ လေးလက်မသံပိုက်ကို ပြုလုပ်ထားသည့် တူရွင်းကြီးသည် အရှိန်ဖြင့် အောက်သို့ကျလာကာ တွင်းအတိုင်းဆင်းပြေး၏။ ဘုတ်ခနဲ မြည်သံသဲ့သဲ့ တွင်းထဲမှကြားလိုက်သည်နှင့် သံတူရွင်း မြေသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်ကို သိပြီးဖြစ်ကြ၍ တစ်ဖန် ပြန်ဆွဲတင်ကြပြန်သည်။

“ဟိုး”

တစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော တူရွင်းဝ၌ မြေစာတို့အပြည့်ပါလာသည်မှို့ တုတ်နှင့်ထိုးထုတ်ကာ တွင်းထဲသို့ ပြန်ချပြန်သည်။ ဤအတိုင်း မြေစာတောင့် ၆၀ ရလျှင် ယနေ့ ပေ ၉၀ တွင်းတူးပြီးပြီဟု သိရ၏။ တချို့ကလေးဝန်သားတွေဆိုလျှင် တစ်ရက်တည်းနှင့် ရေနံထွက်သည်ဆို၏။ ဦးတင်ဝင်းသည် ဒရယ်သားမီးကင်ကို တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့၍ ပါးစပ်တွင်းသို့သွင်းကာ ဝါးရင်းမှ -

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် နက်ဖြန်ညနေလောက်ဆို ရေနံပေါ်ပြီဗျ”

သူ၏ပညာနှင့်အတွေ့အကြုံအရ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဦးတင်ဝင်းသည် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ၁၀ နှစ်ကြာအောင် ရေနံရှာဖွေခဲ့ဖူးသူ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“အောက်မှာ ကျောက်ဖျာမခံရင်ပေါ့လေ”

ဦးသန်းနိုင်ဦးကလည်း နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွင် လုပ်ခဲ့ဖူးသော မိုင်းအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံရင့်လှပေပြီ။ ကိုစမ်းရေက ထမင်းကြော်တစ်ဖွန်းကို ခပ်စားလိုက်ပြီး -

“နက်ဖြန်ထိတော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာလည်း အလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားက စိတ်ချသာ ပြန်ပါဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရှိနေတာပဲ”

သူတို့ ရေနံတူးနေသည့် နေရာက ကျွန်းလှမြို့နယ် အူတောင်ရွာ၏အနောက်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ ယာရှင်ကိုငွေမောင်၏ နှစ်ဧကခန့်ရှိသော ယာကွက်ကို ငါးသိန်းပေးဝယ်ကာ ရေနံတူးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပညာရှင်နှစ်ဦးကို လစာနှင့် မဟုတ်ဘဲ အကျိုးအမြတ်ထဲက ခွဲပေးရန် သဘောတူထားကြ၍ ကြိုးစားကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဦးတင်ဝင်းက -

“ကဲ စားပြီးရင် ရေနံကြောကြီးဆီ သွားရအောင်”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပြီးပါပြီ ကိုကြီးတင်ရဲ့၊ ကြည့်ပြီးလို့လည်း ဘာဖြစ်လို့ မျက်စိနဲ့မြင်နေရတဲ့ ရေနံကြောကြီးအပေါ်က မတူးဘဲနဲ့ ဒီအောက်ဘက်မှာ လာတူးရတာလဲလို့ မေးတာပေါ့”

“အိုကေ၊ အဲဒီအဖြေကို လက်တွေ့ဖြေမလို့လေ၊ လာသွားမယ်”

အူတောင်ချောင်းရေသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်နှင့် စီးဆင်းလာ၍ ပေ ၁၅၀ ခန့်အမြင့်ရှိသည့် တောင်စွယ်လေးကို အခြေမှပတ်၍ ဖြတ်ကာစီးသွား၏။ ရေတိုက်စားမှုကြောင့် ကမ်းပါးပြိုရာ၌ ကမ်းပါးသည် ဝက်သားလေးထပ်သား ဟင်းတုံးကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ အညိုရောင်မြေကြီးက အပေါ်ဆုံးမှ ပေ ၃၀ ခန့် ရှိနေပြီး သူ့အောက်မြေသားတွေက အနက်ရောင် ၁၀ ပေခန့်။ ထိုအောက်မှ ကျောက်စရစ်ရောရာ မြေအဝါရောင်က ငါးပေခန့် တစ်ထပ်။ နှစ်ပေခန့်ထူမည့် သဲက တစ်လွှာ။ ကျောက်ဖျာက တစ်ချပ်။ ထိုအောက်မှ ကင်ပွန်းသီးဆပ်ပြာတောင်ကြီးနယ် ရှိနေသည်က ရေနံကြောကြီး ဖြစ်တော့သည်။

ရေစီးကြောင်း၏တိုက်စားခံရမှုကြောင့် တိတိရိရိပြတ်နေရာဆီမှ ရေနံတို့ ယိုစီးကာ ချောင်းတွင်းသို့ ဖိတ်ကျနေ၍ ချောင်းရေပါ မည်းညစ်နေ၏။ ကြည်လင်သော ချောင်းရေသည် ဤနေရာရောက်မှ အရောင်ဆိုးခံရသဖြင့် မည်းနက်ကာ ရေနံဆီဝေခံရ၍ ရေပြင်အပေါ်ယံသည်ကား လက်လက်ပင်ထနေသည်တကား။

“ကျွန်တော်တို့ လူပြိန်းအမြင်နဲ့ပြောရရင်ဗျာ၊ ရေနံကြောကြီးတွေ့နေပြီပဲ။ အဲဒီအပေါ်တည့်တည့်ကနေ တူးရင် ပေ ၁၀၀ လောက်နဲ့ ရေနံတွေ့မှာ ကျိန်းသေကြီးကို၊ အဲဒါကို မတူးဘဲနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်သောင်ခုံကိုဖြတ်ပြီး သူများလယ်ကွက်ထဲမှာမှ တူးရတာဆိုတော့ ယာကွက်ဖိုးလည်း ပေးလိုက်ရသေးတယ်၊ ရေနံတွေ့ဖို့ ပေ ၁၈၀ တူးရဦးမယ်၊ အဲဒါကို ပြောတာပါ ကိုကြီးတင်ရ”

ဦးတင်ဝင်းက မျက်မှန်ပေါ်မှကျော်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၍ -

“အဲဒါ ရှင်းပြချင်လို့ ဒီကိုခေါ်လာတာလေ၊ လက်တွေ့ပြမယ်၊ လာ... လာ”

ခါးလောက်သာနက်သော ရေကိုဖြတ်၍ ရေနံကြောကြီးပေါ်နေရာ ကမ်းပါးဘက်သို့ ကူးကြရ၏။ ရောက်သော် အရစ်ရစ်ထပ်နေသော ကျောက်လွှာများပေါ်သို့ ပါလာသော ရေဘူးထဲမှ ရေတွေလောင်းချလိုက်သည်။

“ကဲ၊ ရေ ဘယ်ကိုညွှန်သလဲ၊ ဒါရိုက်ရှင်ကို ပြောတာနော်”

“အဲ ဟုတ်ပဲ၊ တစ်ဖက်ကမ်းကိုဖြတ်သွားတယ်လို့ ပြနေတာပဲဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

ရေ၏သဘောအတိုင်း နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းသွား၏။ ဦးတင်ဝင်းက သူ့ပါလာသော ကိရိယာလေးနှင့် ဖောက်တိုင်းလိုက်ပြီး -

“ဒါက ဒီဂရီတိုင်းတာ၊ ၂၀ ဒီဂရီ စိုက်ဆင်းသွားတာကို မြင်လား”

“မြင်ပြီဗျာ”

“အဲဒါကြောင့် ဟိုဘက်ကမ်း ပေ ၆၀၀ အကွာမှာ အနက် ပေ ၁၈၀ တူးရင် အခုမြင်ရတဲ့ ရေနံကြောကို ပြန်တွေ့မှာလို့ ပြောတာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း အပေါ်တည့်တည့်ကတူးရင် ရေနံရလည်းနည်းနည်းပဲရမှာ၊ သိပြီလား၊ ရေနံကြောက ကျောက်လွှာရဲ့ အောက်မှာရှိနေတာမို့ ကမ်းပါးထက်မှာ အပေါ်ထောင်တက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ဝယ်ထားတဲ့ ယာကွက်ထဲမှာ ရေနံအပြင်လိုက်ရှိနေရမယ်ဗျာ၊ ၂၀ ဒီဂရီပဲစောင်းတဲ့အတွက် အဲဒီ ယာကွက်ထဲမှာ ကျင်းပေါင်းများစွာ တူးယူလို့ရတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ကိုစမ်းရေ ချောက်၊ ရေနံချောင်းမှာ ရှေးဘုရင်တွေလက်ထက်ကနေ အခုထိ ရေနံထွက်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“ဆိုပါဦး ကိုကြီး”

“အဲဒီမှာ ကျောက်လွှာအစောင်းက ငါးဒီဂရီပဲ ရှိလို့ပဲဗျာ၊ ရေပြင်ညီနီးပါးရှိနေတာဆိုတော့ ရေနံတွေ အပြင်လိုက်ကြီးရှိနေတာကိုး၊ သဘောပေါက်ပြီလား”

“သဘောပေါက်ပြီဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

“ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့ဗျာ၊ ဒီအဖြေကို ရှာတွေ့စေတဲ့ပညာကိုသာ ကျေးဇူးတင်ပေတော့”

“ပညာကိုရော၊ ပညာရှိကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါသဗျား”

မိုးကာတဲကြီး၏ရှေ့ဥပစာ၌ ဝါးဖြင့်လုပ်ထားသော နှစ်ပေါခြောက်ပေ စားပွဲရှည်တစ်လုံးပေါ်တွင် ညစာမစားမီ ဘီယာအေးအေးလေး သောက်နေကြ၏။

မြည်းစရာကား တောကြက်ကောင်လုံးကြော်နှင့်။

“ဘီယာကို အေးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲဗျ”

“ဖိုးထူးလုပ်ပေးတာ ကိုကြီး၊ ဟောဟို ချောင်းစပ် သဲထဲမှာ မနက်ကတည်းက သွားမြှုပ်ထားတာလေ”

“ဆေးဘက်ဝင်လိုက်တဲ့ ကလေးဗျာ ဟီ ဟီ”

မောင်ဖိုးထူးကား အသုံးဝင်ဘီ၏။ ယခု မြည်းနေသော တောကြက်ကြော်ကိုလည်း ချောင်းစပ်ဝါးရုံပင်များပေါ်မှ ည အိပ်တန်းတက်ချိန် လေးခွနှင့်ပစ်လာကြောင်း၊ မနက်က ထမင်းနှင့် စားရသော ဒရယ်သားမှာလည်း ဖိုးထူး သုတ်ကိုင်းထောင်၍ မိလာ သောကြောင့် စားရကြောင်း ပြောပြရ၏။ ထိုစဉ် -

“ကလေးဝကကောင်တွေ ကမူထိပ်မှာ ရေနံတူးဖို့ လုပ်နေ ကြသဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို ဝင်လာသော မောင်ဖိုးထူးကို -

“ဟေ မင်းက သွားကြည့်တာလား”

“ကျုပ်က ငါးပိချက်နဲ့ တို့ရအောင် ကြက်မအုပ်ရွက်နဲ့ တောင်ဖုန်းခါးသီး သွားရှာရင်း ရောက်သွားတာပါ”

“အေးလေကွာ၊ လူမိုက်ကတော့ ပြေးကြည့်မှာပေါ့”

ဦးတင်ဝင်းနှင့် ကိုသန်းနိုင်ဦးကတော့ ပြုံးရုံသာပြုံးနေ ကြ၏။ ဖိုးထူးက ဆက်၍ပြောသည်။

“အံ့မာ သူတို့ပြောတော့လည်း အဟုတ်သားဗျ၊ ရေနံရှိတဲ့ နေရာဆိုရင် အပေါ်မှာ မြက်မပေါက်ဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ သစ်ပင်တွေ မှာလည်း အဖု၊ အကျိတ်တွေထွက်ပြီး သစ်စေးတွေ ယိုကျနေတာတဲ့။ ဒါဆိုရင် အောက်မှာ ရေနံရှိသတဲ့၊ မော်ကယ်ဘက်မှာ သူတို့ ဒီအတိုင်း ရှာခဲ့တာချည်းဆိုပဲ”

ဦးတင်ဝင်းက -

“မှန်ပါတယ်၊ ရေနံက ပူတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မသိတာက ရေနံတွေ ကမ်းပါးပြတ်ကနေ စီးထွက်သွားပြီဆိုတာပဲဗျ၊ ကိုင်း ထမင်းစားရအောင်”

“ဟေ့ မင်းတို့ ကျင်းသားတွေ ထမင်းမစားကြသေး ဘူးလား”

ညနေ အလုပ်သိမ်းပြီးသော်လည်း လူမတွေ့၍ ကိုစမ်းရေ က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“တချို့က ချောင်းထဲမှာရေသွားချိုးရင်း ရေခပ်နေကြ တယ်၊ ညွန့်ဝင်းနဲ့ ဖိုးထူးတို့လူသိုက် အူတောင်ရွာထဲ သွားကြလေရဲ့ ခင်ဗျာ”

အူတောင်ရွာထဲသို့ သွားသည်ဆို၍ ကိုစမ်းရေ ဆက် မပြောတော့ပါ။ သူတို့ခမျာလည်း တစ်နေကုန် ကျင်းတူးထား သည်မို့ ပင်ပန်းရှာကြပေမည်။

အူတောင်ရွာ ထန်းလျက်အရက်သည် အလွန်ကောင်း သည်ဟု သဲ့သဲ့ကြားရသည်ပဲ။ မလွန်အောင်တော့ တားရဦးဟု စဉ်းစားမိပါ၏။

ခဏအကြာမှာတော့ လူစုံတက်စုံ ထမင်းစားကြတော့ သည်။ ကြက်သားကာလသားဟင်း၊ ငါးပိချက်၊ တို့စရာအစုံနှင့် ပဲပြုတ်သာ ဖြစ်ပေလည်း တစ်နေကုန်ပင်ပန်းထားသူမို့ အိုးပါ ခြစ်၍ စားပစ်လိုက်ကြသည်။

ညဉ့်နက်လာသော် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် စောင်ထူထူဖြင့် ကွေးရင်း စကားပြောကြရ၏။ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ကြောင့်

ဆောင်းကုန်ခါနီးသော်လည်း ချမ်းလှ၏။ ဂျီ (ချေ) ဟောက်သံကား တဲနှင့်မဝေးလှ။ ထို့အပြင် တောကြက်တွန်သံ၊ မြေဝပ်ငှက်မြည်သံ တို့ကို မှန်မှန်ကြားနေရသည်။

“မော်ကယ်ဘက်က ဒီထက် ပိုအေးသဗျ။ လောင်းပျင်းကြီး၊ လောင်းပျင်းလေး၊ တောင်တွေပေါ်မှာဆိုတော့လေ”

“တောင် နာမည်ကလည်း လောင်းပျင်းကြီး၊ လောင်းပျင်းလေး ရယ်လို့ဗျာ”

“မော်တုံ၊ မော်ကယ်စော်ဘွားက ပုန်ကန်လို့ အလောင်း ဘုရားကိုယ်တိုင် ထွက်နှိမ်နင်းရာမှာ ဒီတောင်တွေရောက်တော့ ပျင်းလှသတဲ့လို့ မိန့်တော်မူလို့ ဒီနာမည်တွင်တယ်ဆိုပဲ ကိုကြီးရဲ့”

ဂိန့်... ဂိန့်... ဂိန့်... ဂိန့်... အိုင် အိုင် -

“ဟ... ဘာသံတုံးဟ”

မောင်ဖိုးထူးက အိပ်ရာမှ လူးလဲထရင်း -

“တောက် သွားပါပြီဗျာ၊ ဂျီထောင်ထားတဲ့ သုတ်ကိုင်းမှာ ခွေးမိနေပြီ”

“ဟာ ကိုငွေမောင် ခွေးကြီးဖြစ်နေဦးမယ်၊ ပြေးပါဟ”

“ကဲ ဟေ့၊ ထမင်းကြော်စားပြီးရင် ကျင်းထောင်းတဲ့ သူက ထောင်း၊ ကျန်တဲ့လူတွေက တဲရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ ပေ ၂၀-၁၀ ပေ ကျင်းတူးရလိမ့်မယ်၊ ငါးပေ နက်ပါစေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ကိုစမ်းရေက ရေနံစိမ်းထည့်ရန် ကျင်းတူးခိုင်းသည်ကို သိ၍ မသိမသာ ပြုံးမိသည်။ ဦးတင်ဝင်းတစ်ယောက်ကတော့

ယနေ့ ရေနံစပ်ရတော့မည်ဟု သေချာပေါက် တွက်ထားသည်ကိုး ဟု တွင်းထောင်းသူတွေကလည်း အနက်ပေ ပိုများလာသော်လည်း တွင်းဆောင့်သည့်တူရွင်းက နှစ်လက်မဖြစ်သွားသဖြင့် ဝန်ပေါ့သွား သည်မို့ အားကုန်မသုံးရတော့သဖြင့် သီချင်းအော်ဆိုနေကြသေး သည်ကို တွေ့ရ၏။ ညနေစောင်းသော် ၂၀ x ၁၀ x ၅ ရှိ မြေကျင်း ကြီးကို တူးပြီးသွားပါပြီ။

“ကားပေါ်က တာလပတ်ထုပ်ကြီးချပြီး ကျင်းထဲခင်းဟေ့”

ကိုစမ်းရေ မုံရွာက ဝယ်လာခဲ့သည့်ပစ္စည်းများကို ကား ပေါ်မှ မချရသေး။ ဆန်၊ ဆီ၊ ပဲနှင့် စားနပ်ရိက္ခာအစုံ၊ ဘီယာနှစ်ဖာ၊ ရမ် ငါးလုံး (ဦးတင်ဝင်းတို့အတွက်) မိုးကာ သုံးထုပ်၊ မနီလာကြိုး တစ်ခွေ၊ ရေနံခပ်သည့်စက်သီး စသည်တို့ကို အကုန်ချပြီး တဲ အတွင်းသို့ သွင်းကြ၊ မြေကျင်းသို့ ခင်းကြအပြီး၌ -

“ရေနံပေါ်ပြီ ဗျို့”

တွင်းဆရာ ကိုတင်မြင့်က အော်လေ၍ ‘ဟေး... ဝါး’ နှင့်အော်သံများ ထွက်လာသည်။ ခပ်ယူဖို့ စက်သီးပြင်သူပြင်၊ ပုံး ပြင်သူပြင် ပြင်ကြကုန်၏။ ကိုစမ်းရေကား ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဦးသိန်းနိုင်ဦး တို့ကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေနှင့် ချောင်းစပ်တွင် မြှုပ်ထားသော ဘီယာပုလင်းများကို ကိုယ်တိုင်သွားဖော်ယူကာ တိုက်လိုက်၏။ ယနေ့ မြည်းစရာကား ကြက်ဥကြော်သာတည်း။ ဖိုးထူး၏သုတ်ကိုင်းမှာ ခွေးမိ၍ ပျက်သွားသည်လေ။

“ဒီနေ့ မပြန်ဖြစ်တော့ဘူးဗျို့၊ နောက်ရက်မနက်မှ ပြန်တော့မယ်”

ရေနံတွင်းထဲသို့ ပွန်ကျူးပိုက်ချနေသည်ကိုကြည့်၍ ကိုစမ်းရေက ပြောလိုက်သည်။

ပိုက်ချပြီးလျှင် ခပ်စွပ်ကျည်တောက်နှင့် စက်သီးဆင်ကာ ရေနံခပ်ယူတော့မည်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှထွက်မည်ကို သိချင်စိတ်ကလည်း အားကောင်းလှသကဲ့သို့။

အချို့တွင်းများဆိုလျှင် ၂၄ နာရီကို ရှစ်ပီပါအထိ ထွက်သလို အချို့ကား ဆယ်ဝင်သံပုံးနှင့် လေးပုံး၊ ငါးပုံးသာ ထွက်သည်။ (ထိုသည်ကို လိုက်၍ ပုံးကျင်း၊ ပီပါကျင်း ဟုခေါ်ကြသည်)။ ကိုစမ်းရေ၏ မော်ကယ်တွင်းမှာ ပုံးကျင်းထဲကဖြစ်၍ တစ်နေ့ ပိဿာ ၄၀ သာထွက်၍ တွက်ချေမကိုက်လှချေ။ တောင်ပေါ်တွင် အစစအရာရာ ဈေးကြီးလှ၏။ ခရမ်းချဉ်သီးတစ်ပိဿာ ၃၀၀ ကျပ်။ ကွမ်းရွက်တစ်ပိဿာ ၁၀၀၀ ကျပ် (၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်က)။ တောကောင်သားတော့ ပေါသည်။ ချေ၊ ဆတ်၊ သမင်၊ တောဝက်သား တစ်ပိဿာလျှင် ၃၀၀ ကျပ်သာဖြစ်၍ ခရမ်းချဉ်သီး ဈေးနှင့် တူနေသည်။ ကိုစမ်းရေက သူ့ကျင်းသားတွေကို ရက်ရောစွာ ပြောမိသေး၏။

“ဟေ့၊ ခရမ်းချဉ်သီးမစားဘဲ တောဝက်သား စားပါလား ကွ” ဟူ၍။

ယခုတွင်းသာ ပီပါကျင်းဖြစ်ခဲ့သော် ကိုစမ်းရေ အမြတ် ထွက်ပြီတည့်။ ကူဝိတ်သူဌေးများနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်ပေ တော့မည်။

ထိုစဉ် ကိုစမ်းရေနှင့်လိုက်ခဲ့သော နိုင်ဦးက -

“အစ်ကိုကြီး မပြန်ဖြစ်ဘူးဆို”

“အေးကွ၊ မနက်မှ ပြန်ကြတာပေါ့၊ ဒီညနေ ရေနံခပ်တာ ကြည့်ရအောင်”

“ပီပါကျင်း သေချာတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ ကလေးဝအဖွဲ့တော့ ကျင်းသိမ်းပြီတဲ့။ ရေနံ မတွေ့ဘူးပြောတယ်”

“ဦးတင်ဝင်းက ကြိုပြောပြီးသားပဲကွ၊ ပညာရှိများတွေ ကြည့်တာက ပညာမဲ့တွေ ပြေးကြည့်တာထက်မှန်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပဲ ငါ့ညီရေ”

မနက်ခင်းသည် နှင်းမြူတို့ဖြင့် ပိတ်ဆို့နေ၏။ ကျေးငှက် သာရကာတို့ အိပ်တန်းဆင်းကြ၍သာ စောင်ခြံကိုခွာ၍ သူတို့ လုပ်ငန်းဝင်ရန် ထကြရ၏။ ကွေး၍ကောင်းတုန်းရှိသေးသည်ပင်။ ကိုစမ်းရေကတော့ အများနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။ ရေနံ ခပ်ရာသို့ ငေးကြည့်နေသည်မှာ မနက်စာထမင်းပင် မစားနိုင်သေး။

“မနေ့ညက စခပ်တာ အခု နှစ်ပီပါလောက်ရပြီဆိုတော့ တစ်နေ့ ရှစ်နာရီသုံးဆိုင်း ၂၄ နာရီဆိုရင် လေးပီပါတော့ ရမှာပဲ”

“သေချာတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ရော့ စားလိုက်ပါဦး”

မောင်နိုင်ဦးက ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ဇွန်းတပ်လျက် ကိုစမ်းရေထံ လာပို့ရာက ထောက်ခံစကား ပြောသည်။

“အင်း ပညာရှိများတွေကြည့်တာက ပညာမဲ့သူတွေ ပြေး ကြည့်တာထက်မှန်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သဟေ့၊ နော် နိုင်ဦး”

ကိုစမ်းရေကား သူခေါ်လာသော ပညာရှင်နှစ်ဦးအတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်လွန်းလှ၍ ထိုစကားကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေ ပြန်၏။

မုံရွာ၌ အလုပ်တန်းလန်း ပစ်ထားခဲ့ရ၍ ပြန်ချင်နေပြီ ဖြစ်သော မောင်နိုင်ဦးက -

“ပညာရှိက တွေးကြည့်၊ ပညာမဲ့က ပြေးကြည့်၊
အစ်ကိုကြီးက ကြားထဲက လေးကြည့်နဲ့၊ ဒီနေ့ပြန်နိုင်မှာကော ဟုတ်
ရဲ့လား”

“ဟေ့ . . . အေး၊ ပြန်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

ဒေသီယစကား

ရေနံတွင်းနှင့် အူတောင်ရွာသည် တစ်မိုင်မရှိတစ်ခွဲသာ
ဝေး၍ ချောင်းကို ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ရွာကို ရောက်တော့၏။
ယာခင်းရှင် ကိုငွေမောင်၏အိမ်ရှေ့ ကားရပ်၍ နှုတ်ဆက်ရ၏။

“ဗျို ကိုငွေမောင်၊ သွားပြီဗျို၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

အိမ်ရှေ့မီးဖိုဝယ် မီးလှုံနေသော ကိုငွေမောင်သည်
စောင်ခြုံကြီးနှင့်ထလာကာ နှုတ်ဆက်၏။

“ပြန်ပြီလား တဌေး၊ ကားလေးနဲ့မုံရွာမြို့ကြီးကို လိုက်ချင်
လိုက်သာဗျာ”

“လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကေတီဗီတွေ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“အဟီဟီး လိုက်တော့လိုက်ချင်တာ ခင်ဗျာ၊ အလုပ်က
မအားလို့ပါ၊ ဒါနဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကြားရပါတယ်၊ ရေနံထွက်ပြီဆို”

“ဝီပါကျင်းပေါက်သွားပြီ ကိုငွေမောင်ရေ”

“တောက် . . . ငါးသိန်းနဲ့ ရောင်းလိုက်တာ မှားပြီထင်ပါရဲ့
ဗျာ၊ နော်”

သူ့ယာကွက်ကို ရောင်းလိုက်တာ မှားပြီထင်ရဲ့ဟူသော
စကားကြောင့် -

“ဒီလိုမှန်းသိရင် မရောင်းဘူးလို့ ပြောမလို့လား ကိုငွေမောင်”

“အဟီးဟီး... ခင်ဗျား ရှိထိုက်လို့ ရတာပါဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့က အရူးတွေမို့ ဒီဈေးပေးဝယ်သာလို့ မှတ်ထားသာပဲ၊ ကံပေါ့ တငွေ့ရယ်”

သူတို့ရွာသားတွေသည် စကားမပီကြ။ သန့်တ မကွဲချေ။

“မပူပါနဲ့ ကိုငွေမောင်ရယ်၊ ပိုက်ဆံ ထပ်ပေးဦးမှာပါ၊ ထွက်အားကိုကြည့်ပြီးတော့ပေါ့၊ ကဲ... သွားဦးမယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ တငွေ့၊ ကောင်းပါပြီ”

လမ်းကတော့ လုံးဝမကောင်းပါလေ။ ကားဆက်မောင်း၍ မကြာမီ သဲချောင်းအကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ရ၏။ ချောင်းအလယ် လောက်၌ သဲထဲ ကားဘီးကျံကာ နစ်တော့သည်။

“အရေးထဲ ကားနစ်ပြီ၊ တောက်... ဒါ ဝန်မပါလို့ ကွ၊ နိုင်ဦးရ”

“အေးဗျ တွန်းရအောင်လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း၊ ဒုက္ခပဲ အစ်ကိုကြီးရေ”

တောထွက်ကြသည့် လှည်းတစ်စီးစ၊ နှစ်စီးစက ကွင်းရှောင်၍ မောင်းသွားကြ၏။ သူတို့ကို အကူအညီတောင်းရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း တူးစီအင်ဂျင်နှင့် ဂျစ်ကားကို ဆွဲနိုင်မည် မထင်၍ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရတော့သည်။

“ဟော ဆင်ကြီးတစ်ကောင် လာနေတယ် ကိုကြီးရေ”

“ဘယ်မှာတုံးဟ၊ လန့်လိုက်တာ၊ ဟာ... အေး အတော် ပဲကွ၊ ဆင်ဦးစီးလည်းပါတယ်၊ သူတို့ကို အကူအညီတောင်းပြီး အဆွဲခိုင်းရမယ်”

သူတို့ စိတ်အားထက်သန်စွာစောင့်၍ မကြာမီ ဆင်ကြီးအ အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော် ဆင်ဦးစီးကား ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်

အရွယ် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး သူ့ညီဖြစ်ဟန်ရှိသော ငါးနှစ်အရွယ်ခန့် ကလေးတစ်ဦးသာ အဖော်ပါသည်။ ကိုစမ်းရေက အသံကို ချိုသာစွာထား၍ -

“သားလေးတို့ ဘယ်သွားကြမလို့တုံး၊ ဦးတို့ကား သဲနစ် နေလို့ ဆွဲပေးပါလား ဟင်”

ဆင်ဦးစီးလေးက ဆင်ကို ရပ်စေ၍ ကားကိုကြည့်ကာ -

“တစ်နေ့က ကားလေးပဲ၊ ကျုပ်လမ်းကြုံလိုက်ချင်လို့ တားသာကို ရပ်မပေးဘဲ မောင်းပြေးတဲ့ကား”

ကိုစမ်းရေ ထိတ်ခနဲ ရင်ဖိုစွာဖြင့် -

“မ... မမြင်လို့ပါ သားရယ်၊ မြင်ရင် တင်ပါတယ်ကွာ”

ဆင်ဦးစီးလေးသည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဆင်ပေါ်မှ ကျင်လည်စွာဆင်းလာပြီး ဆင်ပေါ်က ကလေးကို လှမ်းအော်၏။

“ညီလေး ‘က’ထဲက သံကြိုးပစ်ချလိုက်”

အပေါ်က ကလေးသည် ၁၀ ပေခန့်ရှိသော သံကြိုး၏ ကွင်းဆက်များကို ကိုင်၍ မနိုင်မနင်းပင် ချပေးရှာ၏။ ဆင်ဦးစီး လေးက သံကြိုးတစ်စကို ဆင်၏လက်တွင်ချည်နေစဉ် မောင်နိုင်ဦး က တစ်ဖက်စကို ကားဘန်ဘာ၌ ချည်လေ၏။ ပြီးသော် ဆင်ကို ငေါက်၍ အဆွဲခိုင်းရာ သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်လှုပ်ရုံသာ လှုပ်၏။ ကား သည် မရွေ့။ ကောင်လေးက ဆင်ပေါ်ပြန်တက်ကာ ချွန်းနှင့် ဆင်ဦးကင်းကို နှက်ပြီးခိုင်းသော် ကျီခနဲအော်ကာ ရုန်းရှာ၏။ ကားက မရွေ့ပါ။ တော်တော်ကြာ ဆင်မုန်ယိုပြီး ကားကိုနင်းသော် ခက်ရချည့်ဟူ၍ ကိုစမ်းရေ တွေးပူသွားပြီး -

“နေ... နေပါစေတော့ မောင်ရယ်၊ ခမျာ စိတ်ဆိုးနေ ပါ့မယ်”

ဆင်ဦးစီးကလည်း လက်လျှော့လိုက်ကာ သံကြိုးကို ဆင်း ဖြုတ်လေ၏။

“ဒါနဲ့ သားတို့ ဘယ်သွားကြမှာတုံး၊ လူကြီးလည်း မပါဘဲနဲ့”

“ရေယိမ်းက သစ်စခန်းကို ခင်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ သွားနေကျပါ”
ရေယိမ်းသည် မော်တုံ၊ မော်ကယ်နှင့်နီး၍ ဤမှ မိုင် ၂၀ ခန့် ဝေးသေးသည်မို့ -

“ဟာ အဝေးကြီးရှိသေးတာပဲ”

“မောင်းရလှ နှစ်နာရီပဲ ခင်ဗျာ၊ ကဲ ကောင်မ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆင်မကို မောင်းကာ အသော့နှင့်သွားကြရာ မကြာမီ ကိုစမ်းရေတို့ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်။

“ဆင်တစ်ယိုင်း၊ မြင်းတစ်ပြေးတဲ့၊ မြန်လိုက်တာကွာ”

နေ့လည် ၁၁ နာရီထိုးပြီ။ချောင်းအလယ်၌ ကားတစ်စီး ပေါ်ထိုင်ကာ နေပူခံနေရသော ဒုက္ခကား မသေးလှပေ။သည်အထဲ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေသေးသည်။ ထိုစဉ် မိန်းကလေး သုံးယောက် ပေါက်ပြားကိုယ်စီ ထမ်းကာ တောထဲမှပြန်လာသည်ကို တွေ့သည် နှင့် ကိုရေစမ်းက သူတို့ ဒေသိယစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“လုံမလေးရို့ တောမှပြန်လာတယ် ထင်ပ”

“ဟုတ်ပတော်၊ မနက်ခင်း ပြန်ပေါင်းပေါက်လာသာပါ။ ဒါနဲ့ တော်ရို့က ကားပျက်နေတာလား”

“ကားပျက်တာ မဟုတ်ပါဘူး လုံမတို့ရယ်၊ ကားနစ်နေတာပါ”

“ကျုပ်တို့ တွန်းပေးရမလားတော့”

“အောင်မလေး. . .။ဆင်ဆွဲတာတောင် မရပါဘူး ကွယ်၊အဲ. . တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ပေါက်ပြားနဲ့ နစ်နေတဲ့ သဲတွေကို ယက်ထုတ်ပေးရင်တော့ ရမယ်ထင်တယ်”

“ဒါလေးများ အပန်းမကြီးပါဘူး မောင်ကြီးရဲ့၊ ဟေ့ကောင်မတွေ ကူလိုက်ကြဦးစို့အေရဲ့”

ပေါက်ပြား သုံးလက်ဖြင့် ကားဘီးရှေ့ရှိ သဲများကို ယက်ထုတ်ပေးကြရာ မိနစ် ၂၀ ခန့်ကြာသော် မြေမာလမ်း ကလေးများ ပေါ်လာသည်။ ကိုစမ်းရေက ကားစက်နှိုးရင်း တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်စကား ဆိုရတော့သည်။ (မောင်းထွက်ပြီးမှ ကားကိုရပ်လျက် နှုတ်ဆက်စကားပြော၍ မရပါ။သဲထဲတွင်ရပ်က ပြန်နစ်မည် ဖြစ်သည်)

“ကျေးဇူးပဲ လုံမလေးတို့ရယ်၊ရှေ့ကရွာမှာ ထမင်းဆိုင်ရှိလားကွဲ့”

“ထမင်းမစားရသေးဘူး ထင်တယ်၊ ဘယ်ရှိမှာတုံး၊ တောကြီးထဲမှာ”

“ငတ်ကရောဟ”

“အံ့မယ် မငတ်ပါဘူးတော် ၊တွေ့တဲ့အိမ်ကိုဝင်ပြီး စားလို့ရတာပဲ”

“အဲဒီလိုရလား လုံမရယ်”

“ယောက်ဖရေ. . ငါရို့ထမင်းမစားရသေးဘူးမောင် ဆိုရင် ချက်မကျွေးဘဲ မနေပါဘူး မောင်ကြီးရဲ့”

“ကိုင်း. . ကျေးဇူးပါဗျာ၊မောင်ကြီးရို့ သွားပြီ”

ကားက ချောမောစွာ သဲလမ်းပေါ် တက်သွား၍ စကား မပြောရဲတော့ဘဲ နံပါတ်ဝမ်းဂီယာနှင့်ပင် မောင်းခဲ့ရပါ၏။ ဂီယာ ချိန်းပါက သဲပြန်နစ်မည်ကိုး။ ချောင်းကမ်းရောက်မှ ဂီယာချိန်းရင်း သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချဖြစ်တော့သည်။

မြနှစ်ဆိုသော ရွာကလေး၏ အစွန်အိမ်ငယ်တစ်ခု၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၍ ကားကိုရပ်ကာ အရဲစွန့်ပြီး ပြောရလေသည်။

“ယောက်ဖရေ တို့များ ထမင်းမစားရသေးဘူးဟေ့”

“ဟာ ဆင်းကြလေကွယ်၊ချက်တာပေါ့အေ”

ဝမ်းသာအားရ ကားပေါ်ကဆင်း၍ ရေအိုးစင်ဆီ တန်းသွားကြတော့၏။ ကြိုက်မရှက် ငတ်မရှက်ပေကိုး။

မတ်တတ်စားပွဲကို ညပ်၍တန်းလျားခုံနှစ်ခု ခင်းထားသည့် တစ်ဖက်စီ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် အိမ်ရှင်က ရေနွေးဓာတ်ဘူး ထုတ်လာပြီး တည်လျက်. . .

“အဆာပြေ အခါးရည်လေး သောက်နှင့်ကြလေ၊ မကြာ ပါဘူး၊ လူချက်တာမှတ်လို့ထင်းကချက်တာပဲ အေ”

အားနာပါးနာနှင့်ပင် ပြုံးနေရတော့၏။မကြာမီ မီးဖိုထဲမှ တရဲ့ရဲ့ ကြော်သံ၊လျော်သံထွက်လာပြီး မရွေးမနှောင်းပင် စားဖို့ပြင်ဆင်ကာ စားပွဲပေါ်ချသည်။ကိုစမ်းရေတို့နှစ်ယောက် ဟင်းခွက်များကို စူးစမ်းသလို ကြည့်မိရာ အသားခြောက်တစ်မျိုးကို အမြောင်းလိုက်ကြော်ထားသည်က တစ်ခွက်၊ခရမ်းသီးဟင်းလိုလိုက တစ်ခွက်နှင့် ငရုပ်သီးကြော်၊ပဲလျော်သုပ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်းကတော့ ရှိတာပဲအေ၊ လဲသီးချဉ်နဲ့ ဂျီသားကြော် ငရုပ်၊ ပဲရှိတာပ၊ အရည်သောက်ကတော့ အခါးရည်နဲ့ မျှောပေရော့”

လက်ဆေးခွက်ယူလာရင်း အိမ်ရှင်က ပြောသဖြင့် လဲသီးချဉ်ဟင်းကို စိတ်ဝင်စားကာ အရင်နှိုက်မိ၏။ စားကြည့်ရာ ခရမ်းသီးလို နူးညံ့ပြီး အချဉ်ဓာတ်ပါသောကြောင့် မြိန်လှပေသည်။

“လဲသီးချဉ်ဆိုလို့ စားကြည့်တော့ ကောင်းသားခင်ဗျာ၊ ဒါလဲပင်က အသီးနုနုလေးတွေ အချဉ်တည်ထား ထင်ပ”

“ဟုတ်တာပ အေ၊ ခေါင်းအုံးထဲ ထည့်တဲ့မို့သီးပ”

အိမ်ရှင်အား ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ကုန်နှိုက်ကြရာ ထမင်း၊ ဟင်းလိုက်သောအိမ်ရှင်မှာ မနားရရှာပါ။ သူက အားမနာ ရန် ပြောသည်ထင်။

“ကိုယ့်အဖေအိမ်စားသလို စားကြပအေး”

ဒေသန္တရဗဟုသုတလည်းရ၊ ဒေသီယစကားလည်း အစုံ ကြားခဲ့ရသော ထိုခရီးကို တစ်သက်မမေ့နိုင်ကြပါ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ဖတော် နိုင်ဦး အိမ်လာ၍ ထမင်းစားတိုင်း “ကိုယ့်အဖေ အိမ်လို သဘောထားစားပါအေး”ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်သား ရယ်ရသည်လည်း လွမ်းစရာ ဖြစ်တော့သည်။

ညွှတ်ကား

သဖန်းဆိပ် ဆည်ကရေတွေ လွှတ်ထားတာကိုး၊ စပါးခင်း
တွေကို အောင်ရေပေးတာထင်တယ်”

“အေးဗျ၊ အလာတုန်းက ရေမဖြတ်ခဲ့ရပါဘူး”

“ဟော. . . လှည်းတစ်စီးတော့ ဟိုဘက်ကန်သင်းကို
တက်သွားပြီကွ”

“ကျွန်တော်တို့ကားလည်း ဖြတ်လို့ရမယ်ဗျ”

“ကိုင်းဖြတ်လဟာ”

လှည်းမောင်းလို့ရလျှင် သူ့ဂျစ်ကားလည်း မောင်းလို့ရ
မည်ဟုတွက်ကာ ရေထဲသို့ မောင်းချလိုက်၏။ တစ်ဖက်လယ်
ကန်သင်းသို့မရောက်မီ ရေတိုက်စားထားဟန်ရှိသော ချောက်
အတွင်းသို့ ကားဘီးချော်ကျသွားသည်။

ဗွမ်း. . . ဖရူး. . . ဖရူး. . . ဖွတ်. . .

“ဟိုက် အကျိုးနည်းပြီဟေ့”

ကားမောင်းသူ ကိုစမ်းရေ၏ခါးအထိ ရေမြုပ်ကာ ကား
အင်ဂျင်လည်း ထိုးရပ်သွားတော့၏။

အင်း လက်ကနေ ရေဝင်သွားပြီထင်တယ်။ အသုံးမကျတဲ့ ငါကွာ၊ ချီးတဲ့ . . သူ့ကိုယ်သူ ဆဲရေးတော့၏။ အရေးတကြီး ပြန်ကာမှ အထစ်အငေါ့ဖြစ်ရလေခြင်းဟု။ ထိုစဉ် ကျွဲလှည်းတစ်စီး ဖြတ်မောင်းလာသည်ကိုတွေ့ရ၍ အကူအညီတောင်းကြည့်ရာ ငွေ ၂၀၀၀ ပေးမှ ဆွဲနိုင်မည်ပြောသဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေသူကို ဈေးပို တောင်းရက်လေခြင်းဟု အောင့်သက်သက်ဖြစ်လျက် သဘောတူ လိုက်ရ၏။

နာရီဝက်မကြာမီ ပုတီးရွာ အနောက်စွန်တွင်နေသော လှည်းသမားအိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ကဲ တန်းလျားခုံတွေပေါ် ခါးဆန့်လိုက်ကြဦးဗျ”

ဟု ဆိုပေလည်း ရွာထဲသို့ ကျွန်ုပ်ကောင်ဆွဲလာသော ကားကို မြင်ကတည်းက လူအုပ်ကြီးမှာ အသံစုံပေး၍ ရှုစားကြ ကုန်ရာ ကျွက်ကျက်ညံနေတော့သည်။ အဘယ်မှာအိပ်၍ ရပါ မည်နည်း။

ကိုစမ်းရေတို့ သမီးယောက်ဖနှစ်ယောက်မှာလည်း ကလေးတစ်သိုက်၏ဝိုင်းအုံရှုစားခြင်းအပြင် အောက်ပါအတိုင်း ထောမနာပြုခြင်းကို ခံရသေး၏။

“ဒီဘက်က လူကြီးဝလိုက်ပုံက လေထိုးရုပ်ကြီးအတိုင်း ပဲကွဲ့”

“အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးလိုက်ရ၊ ဘယ်လောက် စားလိုက် မလဲကွယ်”

“စူဇကာပုဏ္ဏားကြီး နလန်ထစ လိုနေမှာမောင်”

ဝဖြိုးသော ကိုစမ်းရေကို ရုပ်လုံးဖော်နေကြပြီးနောက် ပိန်လှသော မောင်နိုင်ဦးကိုမူ -

“ဒီဘက်ကလူ ပိန်ချက်ကတော့ ကျောနဲ့ရင် ကပ်နေ သလား မှတ်ရတယ်ကွဲ့”

“ဘိုကေပုံက ဆောက်ရိုးကို ရိုက်ဖွာထားတဲ့အတိုင်းပဲနော်”

ကိုစမ်းရေပင် ရောယောင်ကာ ရယ်မိတော့၏။ ဤဒေသ ကား အခြားမြို့ရွာများနှင့် ဝေးလံခေါင်းပါးလှသဖြင့် ဗမာစကား တစ်ခုသာ ကွက်၍ထွန်းကားနေသလို ရှိတော့သည်တကား။

သို့စဉ်၌ အိမ်ရှင်လှည်းဆရာ ရောက်လာပြီးလျှင် -

“ဟဲ့ ကလေးတွေ၊ မင်းရဲ့တစ်တွေ ငါ့အိမ်မှာ မျောက်ပွဲပြ နေတယ် မှတ်လို့လား ဟေ၊ နောက်ဆုတ်စမ်း၊ တကယ်ပဲ ဘေးက မြင်ရင် ဧည့်သည်ကိုဖဲစားနေကြတယ် မှတ်လိမ့်မယ်၊ သွား . . . သွား”

ကလေးတစ်သိုက်မှာ အိမ်ရှင်၏ ဝိယဝါစာစကားကြောင့် နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။ ထို့အတူ မောင်နိုင်ဦးက မျက်လုံးလေးကို ပေကလပ်၊ ပေကလပ်လုပ်ကာ၊ ခေါင်းကိုကုတ်ကာ မျောက်ပုံစံလုပ် နေသေး၍ ကိုစမ်းရေ ပြုံးမိရသည်။ အိမ်ရှင်က ကားကို ဝိုင်းအုံ နေကြသည့်ကလေးများဘက် စကားဦးလှည့်၍ -

“ဟေ့ ကားကို ဟိုနှိုက်၊ သည်နှိုက် မလုပ်နဲ့နော်၊ မင်းတို့ တစ်တွေ လက်မဆော့ကြနဲ့၊ လက်ဆော့ချင်ရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန် ဆော့၊ စောင်ခြုံပြီးတော့”

“ဟိ. . . ဟိ. . . ဟိ. . . ဟိ. . . ခွီး. . . ”

ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်နေသော မောင်နိုင်ဦးဘက်သို့ တစ်လှည့် -

“သင်းရဲ့တစ်တွေ ကားကိုမြင်ဖူးကြတာ မှတ်လို့ဗျာ၊ အခုမှ သာ ရေနံမှော်တွေ ခေတ်ထလို့ ကားအသွားအလာ တွေဖူးသဟာ”

ကိုစမ်းရေ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်သွား၍ -

“နေ. . . နေပါဦး၊ ကားကြုံက နေ့တိုင်းမရှိဘူးလား”

“သုံးလေးရက်နေရင်တော့ တစ်စီးတလေ သွားတတ် ပါတယ်”

ကိုစမ်းရေမှာ သက်ပြင်းကြီးကြီးတစ်လုံးကို ချလိုက်မိတော့သည်။ ကားကြုံနှင့် မုံရွာမြို့သို့ မောင်နိုင်ဦးကိုလွှတ်၍ ဝပ်ရှော့ဆရာ အခေါ်ခိုင်းမည်ဆိုသည့် သူ့စိတ်ကူးသည် အဟောသိကံဖြစ်ပြီတည်း။

“ကိုင်းလဟာ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ”

စိတ်ကိုလျှော့၍ တန်းလျားခုံပေါ် ကျောခင်းလိုက်ရာ ခရီးပန်းလွန်းလှသောကြောင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ကိုစမ်းရေ နီး၍ လူးလွန်ကာ ထထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်တန်းလျားတွင် ထိုင်နေကြသော အိမ်ရှင်နှင့် မောင်နိုင်ဦးတို့က -

“ရေချိုးမလား ဆရာကြီး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ချိုးပြီးပြီ”

လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ညနေ ငါးနာရီထိုးပြီးပြီဖြစ်၍ -

“မချိုးတော့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပဲ”

“ဒါဖြင့် အငှာ လုပ်သမ္မိလား”

ကိုစမ်းရေ သဘောမပေါက်မီ မောင်နိုင်ဦးက သွက်လက်စွာနှင့် -

“လုပ်လေ ကိုညွန့်တင်၊ ဖြစ်ပါတယ်ဗျ”

အလို သူတို့ချင်း ရင်းနှီးနေကြပြီကောဟု တွေးနေခိုက်အနှီ ကိုညွန့်တင်က ပုလင်းတစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်လာပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားပြန်ကာ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော ပန်းကန်တစ်ခု သယ်လာပြန်၏။ ကြက်သားကာလသားဟင်း

ဖြစ်တော့သည်။ အလွန် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်လှပေတောင်း။ စောစောက ကျွဲဆွဲခ နှစ်ထောင်တောင်းသည်ကို မေ့ပစ်နိုင်ပါပြီ။

“ဒီမှာ ကိုညွန့်တင် . . . ခင်ဗျားတို့ဆီက အပျိုတွေ တယ်ချောသကိုးဗျ”

သူရာရည် အနည်းငယ်သည် နိုင်ဦးအား အာသွက်၊ လျှာသွက်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲစေပေ၏။

“ကျုပ်တို့ရွာ မြောက်ဘက်နားက နနွင်းတောဆိုတဲ့ ရွာဆိုရင် တစ်ရွာလုံး အသားဖြူဖြူ၊ ချောချောတွေကြီးပဲဗျ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဒီနှစ်ရွာက မျက်နှာပွင့်လှသဗျို့ ဟဲ ဟဲ”

“ဒီရွာမှာ လူပျိုမဖြစ်ရတာ နာသဗျာ”

“အောင်မာ၊ ကိုနိုင်ဦးက ဘယ်သူ့ကြိုက်လို့တုံးပြောစမ်းဗျာ”

“စောစောက ရေချိုးသွားတော့ ရေတွင်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးဗျာ၊ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ . . .”

“အာ ဖြူဖြူသန့်ကို ပြောတာကိုး၊ သူတော့ သွားမစမ်းနဲ့ဗျာ၊ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

နိုင်ဦးက ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟုပြောသည့်နှယ် မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လေ၍ -

“ငယ်သာငယ်တာ နှစ်လင်သေပြီးတဲ့ မုဆိုးမဗျ၊ သူယူတဲ့သူဆို ကြာကြာ မသက်မရှည်ကြရှာဘူး”

“အာရီရီ မုဆိုးမနှစ်ထပ်ကွမ်းတောင် ဒီလောက်လှရသလား ဗျာတို့”

သူရာတန်ခိုးနှင့် နှစ်ဆတိုးကာ ပျော်နေကြခိုက် -

“ညွန့်တင်ရေ . . . ဟေး ညွန့်တင်၊ ဧည့်သည်တွေ နီးပြီလားကွဲ့”

ထိုအသံကြောင့် ကိုညွန့်တင် ပျာယာခတ်သွား၏။ ပုလင်းကို စားပွဲအောက်သို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး -

“အဖေရယ်ဗျ၊ တောက် အရေးထဲမှဗျာ”

အနားသို့ရောက်လာသည့် ၅၀ ကျော်အရွယ်၊ ညိုညိုမောင်းမောင်း ထောင်ကောင်းကောင်းနှင့်လူကြီးက ကိုစမ်းရေ၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသော် -

“ဪ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံနေသာကိုး၊ ညွန့်တင် အကြိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ပြောင်းဖူးခင်းနဲ့ နွားလမ်း တန်းနေတာပ”

“မြို့က လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဆိုလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အတော် ငယ်သေးတာပဲ၊ ကျုပ်သား ညွန့်တင်နဲ့မှ မတိမ်းမယိမ်းဟာကိုး၊ ဒါနဲ့ ရေနံထွက်နေပြီလား”

“ထွက်နေပါပြီ ခင်ဗျ”

“ဘယ်နှစ်တွင်း ထွက်နေပြီလဲ မောင်ရယ်”

“အူတောင်က ဝိပါကျင်းခင်ဗျ၊ မော်ကယ်မှာက ပုံးကျင်း ပါ၊ ဆက်တူးနေကြတုန်း ရှိပါသေးတယ်”

“ကြားရတာ နားချမ်းသာလိုက်လေကွယ်ရဲ့၊ ကောင်းပါ့ဗျာ ကောင်းပါ့၊ ကြားလား ညွန့်တင်”

“ဘာတုံး အဖေ”

“ဪ ဩဝတ်ဆံရဲ့၊ ချိုမြိန်တဲ့ အရသာကို သိတဲ့ ပျားပိတုန်းတွေက အဝေးကလာပြီး စားသုံးကြပြီး ကြာရွက်အောက် မှာနေတဲ့ဖားက ရေညို၊ ရေမှော်လို အညံ့ဆုံးအာဟာရပဲ စားနေ ရတယ်လို့ ပြောတာဟ၊ မင်းကို ထွန်တုံးပိတ်ကတည်းက ရေနံမှော် ဘက် တက်ခိုင်းတာကို မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတာကိုး”

“အာ အဖေကလည်း၊ ရေနံတူးတယ်ဆိုတာ အရင်းအနှီး နည်းမှတ်လို့”

“ဟဲ့ လူတိုင်းမွေးကတည်းက လက်ထဲဥစ္စာထုပ်ကိုင် လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို ရှာရ၊ ဖွေရတာချည်းပဲ၊ ထွန်တုံးပိတ်တာနဲ့

ကျွဲတစ်ချင်းကိုရောင်းပြီး အရင်းအနှီးလုပ်လို့ ရတာပဲ၊ ခွာ ရေသောက်ချိန်မှ ကွဲပြန်ကောက်လို့ရပြီဟာကို”

အချို့သော တောင်သူတို့သည် လယ်ယာလုပ်ငန်းပြီးသည့် ထွန်တုံးပိတ်ချိန်၌ ကျွဲ၊ နွားကို ရောင်းကာ အရင်းအနှီးပြုလျက် စီးပွားရှာကြ၍ မိုးဦးကျ (ခွာရေသောက်) ချိန်မှ ကျွဲ၊ နွား ပြန်ဝယ် တတ်ကြသည်ကို တောင်သူလုပ်ဖူးသော ကိုစမ်းရေသိသမို့ ပြီးလျက် ထောက်ခံမိပါ၏။

“ငါရို့နေတဲ့ ဒီရွာနဲ့ ရေနံမှော်ဆိုတာ ခရီးတစ်သောင်း မဝေးပါဘူး၊ ကြီးပွားလိုစိတ်မရှိလို့သာ ဒီလို ပေကပ်နေတာပါ” (ခရီးတစ်သောင်း မိုင်-၂၀ ခန့်ရှိသည်။)

ကိုညွန့်တင်ကား ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငိုက်မြည်းနေ တော့၏။ အရက်ရှိန်ဖြင့် တကယ်ငိုက်လေသလော။ သူ့ဖခင်ကြီး နှင့် စကားပြောရန် ပျင်းသည့်အတွက် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်လေ သလား မသိပါချေ။ သူ့ဖခင်ကြီးကား နားထောင်သူရှိလျှင် ပြီးရော ဟု သဘောထားသည်ထင့်။

“ကျုပ်တို့ အိမ်ထောင်ကျစ ဇနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက် တည်းရှိစဉ်က မိန်းမလုပ်တဲ့သူက လယ်ထဲ၊ ယာထဲ အလုပ်မရှိရင် ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ပြီး ရွာစဉ်လှည့် ဈေးရောင်းရှာတယ်ကွဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း ဘာလုပ်တယ်ထင်တုံး၊ အိမ်ကရှိတဲ့ မျက်စိ တစ်ဖက်ကန်းနွားကြီးကို ဆွဲသွားပြီး အင်လှနွားပွဲမှာ တစ်ညလုံး အလိုက်၊ အစားယူပြီး နွားချင်းလဲကြတာလေ၊ အဲဒီတုန်းက ညမှောင်ခါမှ ပွဲဖြစ်တယ်၊ မီးခြစ်ဆံတစ်ဆံကုန်အောင် ခြစ်ကြည့်ပြီး ရှိတဲ့ အပြစ်အနာအဆာကို ထောက်ပြ၊ ကိုယ့်နွားကို သာသာထိုးထိုး ပြောပြီး အလိုက်ငွေတောင်းလဲတာပဲ၊ လူအဖမ်းပွဲကြီးခေါ်မှာပေါ့၊ အခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ အဲသည်ညက တစ်ညလုံး မီးခြစ် ခြစ်ကြည့်ပြီး နွားချင်းလဲကြတာ၊ မနက်မိုးလင်းလို့ အိမ်ပြန်

ရောက်တော့ ကိုယ့်နွား တစ်ဖက်ကန်းကြီးပဲ ပြန်ပါလာတာကို အလိုက်ငွေအစိတ် (နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်) ရခဲ့သေးတယ်။ ကျုပ် လက်မဲ့ဘဝကနေပြီးတော့ ဒီအခြေအနေ ရောက်အောင် ကြံခဲ့၊ ဖန်ခဲ့ရပုံပြောတာပါ”

ကိုစမ်းရေတို့ သမီးယောက်ဖက နားထောင်ကောင်းလှ၍ စိတ်ဝင်တစားရှိသလောက် ကိုညွန့်တင်ကား အင်းတစ်ချက်ပင် မလိုက်ဘဲ ငိုက်၍သာနေတော့သည်။ သူ့သားကိုကြည့်၍ ဖခင် ဖြစ်သူက -

“ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေးအကြောင်း ပြောလိုက်လို့ကတော့ သူ့ကို ဘာမိတ္တန်တိုက်လိုက်သလို တန်းအိပ်တာများ”

ကိုစမ်းရေတို့ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိကြ၏။

“တကယ်ဆိုရင် သူ့ လုပ်စာ စားချင်လို့ ပေါင်းသင်းရှာတဲ့ မိန်းမသားကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ လုပ်ကျွေးရမှာပေါ့။ ခုတော့ ခမျာလေး ဈေးတောင်းကို ခေါင်းပေါ်က မချရရှာဘူး မောင်တို့ရဲ့”

“ကဲ ကျုပ်လည်း စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ လာရင်း ကိစ္စမပြောရသေးဘူး၊ နက်ဖြန်မနက်စာကို ကျုပ်အိမ်က ကျွေး ပါရစေ၊ ညနေစာကတော့ ကျုပ် သမီးကြီးက ချက်မယ်တဲ့ နော်”

“အားနာစရာကြီး ခင်ဗျာ”

“အို ကျုပ်တို့က ဧည့်ဝတ်မကျေမှာသာ စိုးတာပါ။ အားနာ စကားမပြောပါနဲ့၊ ဧည့်သည်လေးရယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ စားပါမယ်”

“အေး ကျုပ်သွားပြီနော်၊ လုပ်ကြ၊ လုပ်ကြ”

သူ ပြန်သွားလေမှ ကိုညွန့်တင် ထ၍ ဝိုင်းဆက်ဖွဲ့ကြရာ သူ့ဇနီးမယား ဈေးရောင်းပြန်လာမှ ဝိုင်းသိမ်းကာ ထမင်းစားကြ တော့သည်။

“ကိုင်း ဆရာကြီး ဦးအေးဆောင် ဧည့်သည်လာခေါ်နေပြီ ဗျ၊ လိုက်သွားလိုက်ကြဦး”

ကိုညွန့်တင်က ရေနွေးသောက်ရင်း စကားပြောနေရာက အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားလတ်လတ် အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုကြည့်၍ ပြော၏။

ယနေ့ကား သူများရွာ၌ ဧည့်သည်လုပ်နေသည်မှာ သုံးရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ကားကြုံမလာ၍ ကားကို ကိုယ်တိုင် ပြင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ အနီးဆုံးတန်ဆည်လမ်းဆုံ သည်ပင် မနီးလှသောကြောင့် ဝပ်ရှောဆရာခေါ်၍ ကားပြင်မည့် အစီအစဉ်မှာ ပျက်သွားလေပြီ။

“မောင်ညွန့်တင်ရေ ဧည့်သည်တွေ လာခေါ်တာဟေ့”

“အသင့်ပါပဲ ဆရာကြီး၊ ဒီဆရာကြီးက ဒီရွာရဲ့ လေးတန်း ကျောင်းအုပ်ကြီးပဲဗျ၊ သူနဲ့ လိုက်သွားကြဦး”

ကိုစမ်းရေတို့ ထိုင်ရာမှထ၍ ဆရာကြီးဦးအေးဆောင် နောက်သို့ လိုက်ကြရ၏။ ဦးအေးဆောင်ကား မြသပိတ်မဲပေါက် သော မဟာဒုက်နွယ်။ ရှေ့မှ ဝံ့ကြွားစွာ ခေါ်သွားရင်းနှင့် စကား ပြော၏။

“မောင်ညွန့်တင် ကျေးဇူးနဲ့ ဧည့်ငှားလို့ရတာ ဆရာတို့ရေ၊ သူ့မိန်းမလေးက ကတ်တတ်တတ်ရယ်၊ အသွားရှိမှ အပြန်ရှိတာ၊ ဘာညာနဲ့ လုပ်နေသေးတယ်ဗျ၊ အဟဲ့... ဟဲ့”

တောရွာတို့၏ ဓလေ့စရိုက်အတိုင်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ နနွင်း မှုန့်ကအစပြု၍ အချေးအငှားကင်းသည် မရှိလှချေ။ ထိုသည်ကို ရည်၍ ညွန့်တင် မိန်းမ မထားက ‘အသွားရှိမှ အပြန်ရှိတာ’ ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကိုစမ်းရေ အတပ်တွေးမိပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့မဟုတ်ချေ။

“ကျွန်တော့်ဆီကို မြို့နယ်ပညာရေးမှူးနဲ့အဖွဲ့ ကျောင်းစစ်
ရောက်လာတုန်းက မထားက နည်းလာငှားသဗျ။ ဟိုအဖွဲ့က
တစ်ရက်ပဲနေမှာမို့ ငှားလို့မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော့်ဇနီးက ပြောလိုက်
တယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့် သူက အသွားရှိမှ အပြန်ရှိမှာလို့
ပြောတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ အစိုးရဝန်ထမ်း
တွေ တာဝန်နဲ့လာတာကို နည်းဖမ်းငှားတာလေ၊ အဟင်းဟင်း၊
ရိုးလွန်းတော့ အသပေါ့ဗျာ”

ကိုစမ်းရေတို့နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်မိသည်အထိ အံ့ဩရပါသည်။

မြန်မာပြည်ဒေသတော်တော်များများ ရောက်ဖူးသော
ကိုစမ်းရေက ပို၍ အံ့ဩသည်။ လေးလည်း လေးစားမိပါ၏။

သူတစ်ပါးအိမ်သို့ လာသည့်နည်းသည်ကို ခဏငှား၍
နည်းခံချင်သော သူတို့စိတ်ထား။ သူတစ်ပါးက လမ်းကြုံဝင်၍ -

“ယောက်ဖရေ၊ ငါ ထမင်းမစားရသေးဘူးဟ”

ဆိုရုံမျှနှင့် ကြည်ဖြူစွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးသောဒေသမျိုး
မြန်မာပြည်မှာသာ ရှိနိုင်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြားနေရာမှာ
ရှိလိမ့်မည် မထင်ပါ။

ထိုမနက်စာကို ဆရာကြီး ဦးအေးဆောင်အိမ်မှ ဖွယ်ရာ
စွာ ကျွေးမွေးလိုက်ပါသည်။ ကိုစမ်းရေတို့ နှစ်ယောက်သား
မိုးပေါ်ကျ နည်းသည်ဝင်လုပ်ခဲ့သော မြနစ်ရွာမှာ ကြုံခဲ့ရသလို ကိုယ့်
အဖေအိမ်လို သဘောထားစားဟူ၍ မပြောရုံတစ်မည် လှိုက်လှဲ
ရှာကြပါပေသည်။

စာဖတ်ခြင်းကြောင့်

“ဟုတ်ပါ့မလား အစ်ကိုကြီးရေ”

မောင်နိုင်ဦးသည် ဦးသန်းမောင် (ကိုညွန့်တင်၏ဖခင်)
အိမ်မှ ငှားလာသော တူးဘောက် (Tool Box) ကြီးကို ကားဘေး
လာချရင်း ကားပြင်မည်ဟန်ပြင်နေသော ကိုစမ်းရေကို မယုံမရဲ
ပြော၏။

သူပြောလည်း ပြောစရာပါပေ။ နတ်ကိုပင် ဘယ်ရစ်၊
ညာရစ်ခွဲခြားသိဟန်မရှိသော သူက ကားပြင်လို့ရပါမည်လောဟု
ဓာတ်သိဖြစ်သူ မောင်နိုင်ဦးအထင်သေးသည်မှာ မဆန်းပါ။
ကိုစမ်းရေက -

“မင်း ကြည့်နေပါ၊ ငါရအောင် ပြင်မယ်၊ ဘိုးသက္ကကြီး
ရေးတဲ့ စက်ဆရာလက်စွဲကို ကျေအောင် ဖတ်ထားတာပါကွ”

“ကြားဘူးပေါင်ဗျာ၊ ကားအင်ဂျင်ကို စာတွေပြင်တယ်လို့”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေတော့မှာလား”

ကိုစမ်းရေ စိတ်တိုသွားပြီး ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်

ခါမှ -

“အဟဲ့၊ ဒီရွာမှာ ဧည့်သည်တော်သက်လုံး လုပ်နေ မလားလို့”

“ကဲ စကားရှည်မနေနဲ့ကွာ၊ ကားအောက်ကိုဝင်၊ ဆီကန် နတ်တွေ ဖြုတ်စမ်း၊ ဟာ နေဦး၊ ချက်ပေါက်နတ်ကြီးကို အရင်ဖြုတ် ပြီး အင်ဂျင်ထဲက ဆီတွေ၊ ရေတွေ ဖောက်ချရမယ်”

ကိုစမ်းရေက အင်ဂျင်စက်ဖုံးကိုဖွင့်လျက် အသစ်ပင် ရှိသေးသော (2.C) ဒီဇယ်အင်ဂျင်ကို နှမြောစွာ တစ်ချက်ကြည့် လိုက်မိသည်။

“ကိုယ်ပြင်လို့ ကောင်းရင်တော်ပါရဲ့၊ မတော်လို့ ပြင်မရ အောင် ပျက်သွားရင်”ဟူသည့် ပူပန်စိတ်ကလည်း ချွေးပြန်စေပါ သည်။ သို့သော် သူများရပ်ရွာ၌ ဧည့်သည်လုပ်ကာနေမည်ဆိုသော မောင်နိုင်ဦးကဲ့သို့ မနေနိုင်သည့်အတူတူ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ကားကို ပြင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူမို့ နော်ဇယ်ခေါင်းများကို ခွဲဖြင့် လှည့်၍ ဖြုတ်လေတော့သည်။ စပ်စုလိုသော ရွာသားတို့လည်း ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြချေပြီ။ သူတို့သည် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထား သည်ကိုထောက်၍ ဗီဒီယိုလာကြည့်တာဖြစ်ရပေမည်။ စောစော ကပင် ဗီဒီယိုရုံပိုင်ရှင်က မိုက်နှင့်အော်ကာ ဇာတ်ကားအမည် မပါဘဲ သရုပ်ဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးနာမည်တွေ ကြေငြာသွား လို့ ပြုံးခဲ့ရသေးသည်ပဲ။ ဘာတဲ့ -

“ကဲကဲ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေကို ကြိုပြီး အသိပေးထား ရဦးမယ်၊ ပါဝင်မယ့်မင်းသားက သီဟနဲ့ တင်စိုး၊ မင်းသမီးက စိုးမြတ်နဲ့မှ သူဇာတဲ့ ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ ဟုတ်ပေါင် ရွှေမန်း တင်မောင် ရဲ့ သားအကြီးလူဗျာ ဘယ်သူတဲ့.. အဲ၊ သူလည်း ပါတယ်တဲ့၊ ဇာတ်ကားနာမည်ကိုတော့ ကျုပ်သားအငယ် ညွန့်လွင် ပြန်လာမှ ထပ်ပြောမယ်၊ တစ်လက်စတည်း ပြောဦးမယ်၊ အကြွေး တော့ မရဘူးနော်၊ စပါးဖြစ်ဖြစ်၊ နှမ်းဖြစ်ဖြစ် ကော်ခဲ့၊ ခပ်ခဲ့ကြ၊ မိဘလုပ်သူတွေလည်း ကိုယ့်ကလေးကို ဒီအတိုင်းကြီးပဲ မလွှတ်လိုက်

ကြနဲ့ဦး၊ ဒါ ဗီဒီယိုရုံ၊ ကလေးထိန်းကျောင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား၊ ဒါပဲ”

မောင်နိုင်ဦးကား ရယ်၍မဆုံးတော့ပြီ။ ဤကဲ့သို့ ဗီဒီယို ဇာတ်ကားကြော်ငြာပုံ လာလှည့်ကြည့်လှည့် ဖိတ်ခေါ်ပုံမျိုးကိုလည်း သူ လုံးဝကြားဖူးပုံမရ။ ကိုစမ်းရေကရောတဲ့။ ‘ဟင့်အင်း ကြားဖူး ပေါင်’ဟု ဆိုရပေမည်။

“အဖေလေဗျာ၊ သူက ရွာလူကြီးလည်း လူကြီးဆိုတော့ ဒီလို အမြဲပဲ ဗျိုဟစ်နေကြ”

ကိုညွန့်တင်က သူ့အဖေအတွက် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားလေဟန် ဆို၏။ ဦးသန်းမောင်သည် စပါးကြိတ်သော ဟာလာစက်၊ ကောက်ရိုးစဉ်းသော စက်များအပြင် ဗီဒီယိုရုံလည်း ပိုင်ပေသည်။ ဤရွာတွင် ဩဇာတိက္ကမရှိသူဖြစ်မှန်း သူ့ဗီဒီယိုကြည့် ဖိတ်ခေါ်သံက ထင်ရှားစေပါ၏။ ကားအောက်မှထွက်လာသော မောင်နိုင်ဦးက-

“ကရိုင်းကျေ(စ်) ဖြုတ်ပြီးပြီဗျ၊ ဘာလုပ်ရမတုန်း”

“အင်ဂျင်ထဲက ရေတွေကုန်သွားအောင် စတတ်ဆွဲ လိုက်ကွာ”

“ဟာ သွားပြီဟ၊ လူကို မည်းသဲသွားတာပဲ”

“သောက်ကျိုးနည်း၊ ရှိုးတော့ပျက်ပြီဗျ၊”

“အောင်မလေးဗျာ၊ သွားပါပြီဗျာ”

ဖြုတ်ထားသော နော်ဇယ်ခေါင်းအပေါက်ထဲမှ ရေနနှင့်ဆီ တို့ရောလျက် ထွက်လာ၍ ဝိုင်းအုံရှုစားနေကြသော ကာလသား များကို ပက်ဖျန်းသလိုဖြစ်ကာ လူရုပ်ပင်မပီတော့သည်ကို တွေ့ရ၍ ကိုစမ်းရေခမျာ မျက်လုံးပြူးသွားရရှာသည်။

“ဟော မတော်လို့ပါ ငါ့ညီတို့ရာ၊ ဆောရီး”

သို့သော် သူတို့ကား စိတ်မဆိုးရှာကြ။ ကြည်ကြည် လင်လင်နှင့်ပင် -

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရေပြန်ချိုးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဟာ”

“ရပါတယ် နောင်ကြီးရယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

မြို့မှာဆိုက တော်တော်ရှင်းရခက်မည့် ပြဿနာကြီးသည် ဤရွာ၌မူကား ဘာမျှ မပြောပလောက်သော အမှုကလေးသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား မောင်တိုးက အခုမှ မျောက်ညိုကြီး မီးမြှိုက်ထားသလိုပဲဟ”

“တယ် ဒီကောင်၊ မင်းကိုယ်မင်း မှန်ထဲကြည့်ချေစမ်းဦး၊ တကယ်ကို ကတ္တရာပုံးထဲ လိမ့်ကျထားတဲ့ မှင်စာလေးကျလို့”

နိုင်ဦးက စပ်ဖြဖြနှင့် -

“အင်ဂျင်ဝိုင်မရှိတော့ဘူးမှတ်လို့ စတတ်ဆွဲလိုက်တာ၊ ဆောရီး... ဟီး ဟီး”

“ဒီလောက် အားနာရင် ညနေစာ ထမင်းစားလိုက် စားပေါ့ဗျာ”

“ကရိုင်းကွေ့(စ်) ပြန်ဖြုတ်ဟေ့”

အင်ဂျင်ထဲမှ ဆီ၊ ရေ ရောရာကို စတတ်ဆွဲကာ သန့်စင်စေပြီးနောက် အင်ဂျင်ဝိုင်အသစ်ထည့်ကာ နှိုးကြည့်သော်လည်း အင်ဂျင်စက်မနိုးသဖြင့် (နိုးမည်ဆိုက မြည်သောအသံသည် တစ်မျိုးဖြစ်လာ၏)။ အင်ဂျင်ဝိုင်များ ပြန်ဖောက်ချပြီး နိုင်ဦးကို ဆီကန် (သို့) ကရိုင်းကွေ့(စ်) ပြန်ခွာခိုင်းလိုက်ရပါသည်။

“ဖြုတ်ပြီးပြီလား”

“ဆီကန်တော့ ဖြုတ်ပြီးပြီ”

“ကွန်နက်တင်း နတ်တွေဖြုတ်တာ အားစိုက်ဖြုတ်ရမှာနော်”

“ဘယ်ဟာကို ပြောတာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“မြင်နေရတာကွာ၊ ဒီမှာ”

ကိုစမ်းရေ လက်ဖြင့် ကိုင်ပြလိုက်၍ မောင်နိုင်ဦး စပန်နာသီး သုံးကာ ဖြုတ်တော့သည်။ ကွန်နက်တင်းတို့သည် အင်ဂျင်လည်ပတ်စေရန် ကရိုင်းရှုပ်ခေါ် ဝန်ရိုးကို လည်စေသည့်အတွက် ကြီးမားလေးလံသောဝန်ကို ထမ်းရ၏။ ထို့အတွက် နတ်များအား ဖိအားထိုး၍ ကျပ်ထားသည်ကို ဘိုးသက္ကကြီးက ရှင်းလင်းစွာ ရေးထားပါသည်။ မောင်နိုင်ဦးတစ်ယောက် တအဲအဲ အသံထွက်အောင် စပန်နာဂေါက်တံသုံးကာ ဖြုတ်ယူ၏။

ကွန်နက်တင်းရော့ လေးချောင်းပြုတ်လာ၍ ကြည့်လိုက်ရာ သုံးချောင်းမှာ အနည်းငယ်စီကောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆလင်ဒါအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်ရေ၏ ခုခံအားကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်သွားကြောင်း ကိုစမ်းရေ သဘောပေါက်လိုက်၍ အသင့်ငှားထားသော ခြောက်ပေါင်တူကြီးနှင့် ကောက်သောနေရာကို ဖြောင့်အောင် ထုပေးရ၏။ အောက်ခံစဉ်နီတုံးပေါ်တင်၍ ထုလိုက်၊ မျက်စိဖြင့်ကြည့်ကာ အကောက်မပြေသေးသည့်နေရာကို ထုလိုက်နှင့် ချွေးသီး၊ ချွေးပေါက်ကျလာသည်အထိ ထုသော်မှ မကောက်သော ကွန်နက်တင်းနှင့် အတိုအရှည် တူလာ၏။

“ရော့ကွာ၊ ဒါတွေ ပြန်တပ်လိုက်၊ အားသုံးပြီးကျပ်နော်”

မောင်နိုင်ဦးလည်း ကိုစမ်းရေကို အထင်မသေးရဲတော့ဟန်ဖြင့် တလေးတစားပင် -

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး၊ သွားနားနေလိုက်ပါဦး”

ညနေ ခြောက်နာရီထိုး၍ မှောင်စပြုလာသည်။ ဦးသန်းမောင်၏ ဗီဒီယိုရုံလည်း စပြနေပြီဖြစ်၍ ကိုညွန့်တင်က လေးပေမီးတစ်ချောင်း ထွန်းညှိကာ ယူလာသဖြင့် အလင်းရောင်

ရသွားပါ၏။ ထိုမီးရောင်ဖြင့် ကွန်နက်တင်းများ ပြန်တပ်၊ ဆီကန် ပြန်ဖုံးပြီးသွားပါသည်။ ကိုညွန့်တင်အား -

“အင်ဂျင်ပိုင်တစ်လုံးလောက် ရချင်သဗျာ”

“မပူနဲ့၊ အဖေ့ဆီမှာ အပိုရှိတယ်၊ ဈေးမေးပြီး ပေးလိုက်ရုံပဲ၊ ကျုပ် သွားယူချေမယ်”

သေချာစွာ စစ်ဆေး၍ စက်နှိုးကြည့်လိုက်ရာ ဝူးခနဲ အသံထွက်လျက် စက်နှိုးသွားသဖြင့် ကိုစမ်းရေ ထကမိသည်။

“ဟေး ငါတဲ့ကွ၊ စက်နှိုးပြီလားဟ”

ကိုညွန့်တင်က ကိုစမ်းရေကသည်ကို ကြည့်၍ ပြောင်လိုက်သေးသည်။

“ဆရာခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ကတော့ အချိန်မဟုတ် မိုးရွာမှာ စိုးသဗျာ”

ကိုညွန့်တင်စကားကို မောင်နိုင်ဦးက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပေးလေ၏။

“ပြိတ္တာမြူးရင် မိုးရွာတယ်ဆိုသမို့လားဗျ၊ ဟဲဟဲ”

ကိုစမ်းရေ စိတ်မဆိုးပါ။ စက်၊ အင်ဂျင်တို့ကို လက်နှင့် ကိုင်၍ပင် မကြည့်ဖူးသော သူက စာဖတ်ပြီး စာတွေ့ဖြင့်ပြင်လိုက်ရာ အောင်မြင်သွားပြီမို့ ဝမ်းသာလှသည်ကိုး။

စာဖတ်ခြင်း၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလေစွ။

“ငါ့သား မောင်ညွန့်တင်၊ အိမ်က တစ်လုံးထိုး အင်ဂျင်လေးကိုပြင်ရတိုင်း မြနစ်က စက်ဆရာ မောင်ထွန်းကြည်ကို ပြေးပြေးခေါ်တော့ မင်းကို အဖေ ဘာပြောသလဲဟေ့”

ကိုညွန့်တင် မဆိုင်းမတွပင် -

“ကတ်တလောက်စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြင်ပါလားလို့ အဖေပြောဖူးတယ်လေ”

“အေး ငါပြောတာ ဆယ်ခါမကဘူးကွဲ့၊ မင်းကသာ တေမိမင်းသားကို မေးခိုင်ပိုးဝင်သလို ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟခဲ့ဘူး၊ ဟောဒီဆရာလေးက ကတ်တလောက်စာအုပ်ကြည့်ပြီး ကားတောင်ပြင်လိုက်ပြီကွာ”

“အာ အဖေကလဲ၊ သူက ပညာတတ်တစ်ယောက်ဟာပဲ၊ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတာကို ဖတ်နိုင်မှာပေါ့၊ ကျုပ်က ရှစ်တန်းအောင်နဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရတာကြီးကို တူမလားဗျ”

ကိုယ့်ကို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဟု ထင်ခြင်းအား ဂုဏ်ယူမိပါလည်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြမှ သူတို့တစ်တွေ နားလည်သွားကြမည်ဟု သဘောပိုက်ကာ အမှန်အတိုင်း ပြောပြရလေ၏။

“ကိုညွန့်တင် ပြောသလို ကျွန်တော်ဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလို ရှစ်တန်းတောင် မအောင်ပါဘူးဗျာ”

ကိုညွန့်တင် မျက်လုံးပြူးသွားသလို သူ့ဖခင်ကြီး ဦးသန်းမောင်လည်း ခုံတန်းလျားနောက်မှိုကို မှို၍ ထိုင်နေရာက မတ်မတ်ဖြင့် ထိုင်လိုက်ပြီး -

“ကျုပ်ကတော့ ဆရာလေးကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာပြီဗျ၊ ဆိုပါဦး ဆရာလေးရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို လူငယ်တွေ အတုယူရအောင်လို့ပါ”

ကိုစမ်းရေကလည်း သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို လူတိုင်းအား ပြောမပြလိုသော်လည်း ထမင်းရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်များကိုမူ ပြောပြသင့်သည်ထင်၍ အတိုချုပ်ကာ ပြောပြရလေသည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းက စာဖတ်တာကစပြီး ပြောရလိမ့်မယ် ခင်ဗျ၊ စာကို နှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝကစပြီး ဖတ်ခဲ့တာ

ပါ။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို ခိုးဖတ်ရာကစပြီးတော့ စွဲသွားလိုက်တာ စာမြင်ရင်ဖတ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာပြီးတော့ ဖတ်တော့တာပဲ။ အိမ်သာထဲက အိမ်သာသုံးမယ့်စက္ကူထဲ စာတွေ့ရင်လည်း ဖတ်တော့တာပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောစာအုပ်နဲ့ ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ်တွေပါ ဖတ်နိုင်လာတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးကြောင့် ဂိုဒေါင်မှာ ဒရဝမ်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပိုင်ရှင်နိုင်ငံခြားသားက သဘောကျပြီး လယ်ယာသုံးစက်တွေကို အရောင်းကိုင်စားလှယ်ပေးပြီးတော့ မြေတောင်မြှောက်လိုက်လို့ ကားစီးနိုင်တဲ့ဘဝကို ရောက်လာတာပါ ခင်ဗျာ”

“သာဓုပါဗျာ၊ သာဓုပါ။ သာဓုပါ။ နားထဲကို ထန်းလျက်ရည် လောင်းထည့်လိုက်သလို ချိုစိမ့်သွားတာပဲ။ ကြားလား ညွန့်တင်”

“ကြားတယ် အဖေ၊ ကျုပ်က ရှစ်တန်းအောင်သေးတာပဲဟာ”

ကိုစမ်းရေ ဝမ်းသာရပါသည်။ သူ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်ပြီကိုး။

“အေး စက်ပြင်တာတစ်ခုတင် မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့ရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကို မြင်အောင်ကြည့်ပြီး မရှက်တမ်း မေးကြည့်၊ ကိုယ်သိသင့်သိထိုက်တာကို ပြောတာ၊ အောင်မြင်နေတဲ့သူကို အတုခိုးမှ အောင်မြင်မှာ၊ စာဖတ်ပြီးတော့ ပြားမှောက် (ဝမ်းလျားမှောက်) အိပ်နေလည်း အလကားပဲကွ”

“ကျုပ် ကြိုးစားပါမယ် အဖေ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး အဖေ့စက်ကို ပြင်မယ်၊ အဖေပဲ မီးခိုးလိုက်နေပြီ၊ အင်ဂျင်ကျနေပြီဆို”

“အေး ကောင်းတယ်၊ ပျက်သွားရင်လည်း စိတ်မညစ်ဘဲ ထပ်သာလုပ်၊ အဖေ ပိုက်ဆံအကုန်ခံမယ်ကွ ငါ့သား၊ ကဲ ဧည့်သည်တွေ အိပ်ချင်ရော့မယ်၊ အိပ်ကြ. . အိပ်ကြ၊ မနက်စောစောထ မောင်းမှာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး၊ စောစောပဲ မောင်းမှာမို့ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဦးသန်းမောင်တစ်ယောက် ကျေနပ်အားရသော အမူအရာဖြင့် ထပြန်သွားသလို ကိုညွန့်တင်လည်း ကြည်လင်စွာသော မျက်နှာနှင့် ကျစ်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ မနက်ဖြန်အတွက် ကျေနပ်အားရနေပါလိမ့်မည်။ မြန်မာစာနှင့် ကျောင်းပြီးထားသည့် မောင်နိုင်ဦးလည်း စာမဖတ်ခဲ့သော သူ့အတိတ်ကို နှမြောတသစွာ ဖြစ်နေပုံဖြင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေလေသည်။

ကိုစမ်းရေကား ဘိုးသက္ကကြီးရေးသည့် စက်ဆရာလက်စွဲစာအုပ်ကို နှမြောပါသော်လည်း ကိုညွန့်တင် ဖတ်ရန်ပေးခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ မော်တော်ကား ဒက်(ရ်)ဘုတ်ထဲရှိ စာအုပ်ကို သွားယူရန် ထိုင်ရာမှ သွက်လက်စွာ ထလိုက်ပါသည်။

အသံ၏ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ

ရန်ကုန်မြို့တော်၏ နဖူးစည်း။ မုခ်ဦးဖြစ်သော မြို့ကလေးကို ဦးမြင့်ငြိမ်းတို့မိသားစု ရောက်ခါစတွင် သစ်သီးဝလံ၊ ပန်းမန်ပေါ်၍ ကိုယ့်ဝင်း၊ ကိုယ်ခြံနှင့် သီးသန့်နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရ၍ အိမ်ပွဲစားပြောသော ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဒုတိယဝင်ဒါမိယာပါပဲခင်ဗျာဟု ဆိုသည့်စကားကို သဘောကျမဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဪ သည်ဈေးနှင့် သည်ဈေးကား အရတော်ပေစွဟု အောက်မေ့မိပါ၏။ ဤရပ်ကွက်၏ ထူးခြားချက်မှာ တစ်နေ့တာ၏နိဒါန်းကို ကျီးကန်းတို့ အသံမပါဘဲ အစပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျီးကန်းသံ လုံးဝမကြားရသော်လည်း ဥဩငှက်တို့ အုပ်လိုက်ရှိသည်။ စန္ဒယားလှထွဋ်၏ သီချင်း၌ -

“နွေမှာ xxx တေး.. ဆိုသော xxx ဥဩငှက် xxx ဟာ.. . မိုးအခါ.. . ဘယ်ဆီမှာများ.. . ပုန်း.. . ရှောင် နေတာ xxx”

ဟူ၍ စာသားကို ကြားတိုင်းသွားလေသူကြီးကို စိတ်ထဲက နေ၍ ပြန်ပြောဖြစ်သည်။

“ဥဩတွေက မိုးရော ဆောင်းပါ ဒီမှာရောက်နေတာ ဆရာရေ” ဟူ၍။

ရန်ကုန်မြို့တော်၏ အဝင်မုခ်ဦးမြို့ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ညအခါ အများသူငါ အိပ်စက်ချိန်ရောက်သော် တီးတော်၊ တီးတော် အသံကို ကျယ်လောင်စွာမြည်လျက် လူနာတင်ကားများ ဥဒဟို ဝင်လာနေကြ၏။ နာရီဝက်လျှင် တစ်စီးနှုန်းခန့် အသံကျယ်လောင် စွာ ပေး၍ဝင်လာကြသည်မှာ တစ်ညလုံးပင်ဖြစ်တော့သည်။ ညသန်းခေါင်ယံတစ်ဝိုက်၌ အခြားကားတို့အသံ မကြားရပါဘဲ လူနာတင်ကားများသာ အသံကုန်အော်၍ မောင်းကြသည်ကလည်း အံ့ဩစရာပင်။ ပြည်လမ်းမကြီးဘေး၌ နေထိုင်ရသူတို့၏ ဒုက္ခကား မသေးလှချေ။ အသံမြည်၍ မောင်းသောရည်ရွယ်ချက်သည် တစ်နေ့တာလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှ အနားယူအိပ်စက်နေသူ များကို ရိုက်နှိုးသလို ရှိနေသည်တကား။

နောက်ထပ်သုံးညအိပ်ပြီးသော် အသံချဲ့စက် အပြိုင်ဖွင့် လေ့ရှိသည်ကို တွေ့ရပါတော့သည်။ သုံးခုထက်မနည်းသော ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှ လေးနာရီထိုးပြီးသည်နှင့် တရားခွေများ ကို အပြိုင်အဆိုင်ဖွင့်ကြ၏။ ကြာနီကန်ဆရာတော်၊ တွံတေး သိန်းတန်၊ မာမာအေး၊ မောင်မောင်ညွန့် တို့သည် အိပ်စက် အနားယူနေသည့် လက်လုပ်လက်စားများအား အလန့်တကြား နှိုးစေပါ၏။ ဤကား နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ရသော နားဒုက္ခတည်း။

ဝါတွင်းကာလရောက်လာသောအခါ ရပ်ကွက်တိုင်းတွင် ရှိသော ဓမ္မာရုံများမှ ဖိုးအော်ချင်၊ ကိုမိုက်ခဲတို့ ပွဲကြမ်းချေပြီ။ နက်ဖြန်ဆွမ်းလောင်းဆိုပါက အသံချဲ့စက်ကြီးနှင့် တစ်နေကုန် အော်ဟစ်ကာ အလှူခံ၏။ မနက်ခင်း လေးနာရီထိုးပြီးသည်နှင့်-

“ဘယ်ကျောင်းတိုက်က သံဃာတော် ဘယ်နှစ်ပါးကြ ရောက် ဆွမ်းအလှူခံတော်မူပါပြီ၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အလွန်ကောင်း လှပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လာရောက်မဖူးမျှော်နိုင်ကြသော်လည်း အိပ်ရာထဲမှာ သာဓုခေါ်နိုင်ရန် အသံဒါနပြုကာ သာသနာပြု လိုက်ရပါသည်” ဆိုပဲ။

နိုင်ငံခြားသားထံတွင် ကားမောင်းဖူး၍ ဝင်ဒါမီယာထဲသို့ စောစောရောက်သောအခါတိုင်း သံဃာတော်များ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆွမ်းအလှူခံနေကြပုံကို နိုင်ငံခြားသားများပင် ကားပေါ်မှ လက်အုပ်ချီကြသည်ကို မကြာခဏ ကြုံဖူးသော ဦးမြင့်ငြိမ်းအဖို့ မူကား -

“ဪ ဝင်ဒါမီယာနဲ့ အဲဒါပါ တူပါရောလားကွယ်”

“စပယ်. . . စပယ် xxx ပန်းရယ် xxx သင်းရနဲ့ xxx ကြူ. . . မွေး. . . တယ် xxx မွေး . . . မွေးလေး. . . ပေးချင် အောင် . . . ကွယ်. . . မူယာ . . . စုံကြွယ် xxx”

မိတ်ဆွေများနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကာ မနက်စာ စားရင်း ပဋိသန္တာရစကားဆိုနေစဉ် မောင်မောင်ညွန့်၏သီချင်း သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၍ စကားဝိုင်းပျက်တော့ သည်။ ဦးအော်စကားက မြို့ခံပီပီ အတပ်ပြောနိုင်၏။

“ဒါက ဘုရားအနေကဇာတင်က ဖွင့်တာဗျ”

“အလွန်ကြိုက်တဲ့ ဂီတနက်သန် ကိုစောငြိမ်းရဲ့ သီချင်း တွေတောင်မှ နားကလောလာတယ်ဗျာ၊ လူငယ်တွေ တရားခွေ ဖွင့်ကာ မကြိုက်သလိုနေမှာပေါ့”

“ပြောပြန်ရင်လည်း ဓမ္မန္တရာယ် ဖြစ်မှာဆိုတော့ မပြောရဲ ကြဘူးပေါ့ဗျာ”

ဦးမြင့်ငြိမ်းက တွေးတွေးဆဆ ပြောလေသော် ဦးအော် စကားက ပြုံးနေ၏။ ဆရာမောင်မောင်သန်းကလည်း -

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ တစ်နေ့က ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ပြောရဦးမယ်၊ အညာက အမေနဲ့အဖေ ဘုရားဖူးရင်း ဆေးကုလာပြီး ပြန်မယ်ဆိုတော့ မနက်စောစော ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့ဖို့ စောစော အိပ်ရာဝင်တယ်ဗျ၊ ဟာ အနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေပြီး ဓာတ်စက်ဖွင့်တာ ဆူညံနေလို့ အိပ်မရဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်ရတယ်၊ အရှင်ဘုရား အသံနည်းနည်းလောက် လျှော့ပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ရပ်ကွက်က ဆင်းရဲသားလက်လုပ် လက်စားတွေ နေတာပါဘုရား၊ အိပ်ချိန်လေးတော့ အသံလျှော့ပေးတော်မူပါလို့ လျှောက်ပြီး ပြန်အိပ်မယ်လုပ်တော့ အဲဒီဘုန်းကြီးက မိုက်နဲ့အော်သဗျ၊ ဒကာ မောင်မောင်သန်း ဆိုတဲ့သူက ဘုန်းကြီးတရားခွေ ဖွင့်တာကို ပိတ်ပေးဖို့ပြောတယ် ဒကာ၊ ဒကာမ တို့လို့အော်တော့ ကျွန်တော်ဗျာ၊ စိတ်ဆိုးရက်နဲ့ အံ့ကြိတ်ခံရတော့တာပေါ့၊ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေနဲ့ ရန်တိုက်ပေးတာကိုးဗျ”

ခရစ်(စ်)ယာန် ဘာသာဝင်ဖြစ်သော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းများကို လှူတတ်သည့် ဦးအော်စကားက -

“ခင်ဗျားတို့ ဘာသာဝင်တွေ ငါးပါးသီလကို အသားပေးကြတယ်၊ သူတစ်ပါးကို အသံနဲ့ နှောင့်ယှက်တာကိုတော့ အပြစ်မရှိဘူးထင်တာကိုးဗျ၊ ကျုပ် တစ်နေ့က ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ကောက်ရတယ်၊ အဲဒီထဲမှာပါတဲ့ ပိုင်ရှင်နာမည်က ကျင်ဝှက်ဆိုတာနဲ့ လိပ်စာတွေ့လို့ သွားပေးလိုက်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ငါးပါးသီလထဲမှာ မခိုးရလို့ပါပေမယ့် ကောက်ရရင် ပြန်ပေးဖို့ မပါဘူးဗျာ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်မှာ ကောက်ရတဲ့ပစ္စည်းမပြောနဲ့ သူများကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကို နေရာရွှေ့လိုက်ရင်တောင် အပြစ်ရှိတယ်၊ ခိုးမှုမြောက်ပါတယ်၊ ငါးပါးသီလဟာ ကိုယ်မကြိုက်တာကို သူများကိုလည်း မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတဲ့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ မေတ္တာတရားကို အခြေခံထားတာမို့၊ ခက်တာက ဘာသာတရားကို ထဲထဲဝင်ဝင်လည်း မသိ၊ လေ့လေ့လာလာလည်း မရှိတဲ့ အဇ္ဈတ္တသမား၊ လူပိန်းတွေကြောင့်ပါ၊ အဲဒီလိုလူတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာအမည်ခံပြီး အကျယ်ကြီးအော် ဘုရားရှိခိုးနေကြပေမယ့် ဘုရားလည်းမသိ၊ တရားလည်းမရှိလို့ ဘုရားမကြိုက်တဲ့သူတွေပါဗျာ”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ”

ဦးမြင့်ငြိမ်း၏သားကြီး ဘေးအိမ်တွင် ဖုန်းမေ့နေခဲ့သည်မှာ မရတော့။ သူတို့တစ်အိမ်လုံး ကြေးစည်သံတနောင်နောင်နှင့် ဘုရားရှိခိုးကြသူတွေ။ ငါးပါးသီလမြဲသည်ဟု ကြွားလေ့ရှိသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးမြင့်ငြိမ်းက -

“အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့တစ်ခု ပြောချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မုံရွာမှာနေတုန်းက ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အကြောင်းကို”

“ဆိုပါဦးဗျ”

ဦးအော်စကားနှင့် စာရေးဆရာ မောင်မောင်သန်း (ညောင်ဦး) ပါ လိုလားစွာ မေးကြလေ၍ ပြောမည်ဟု ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ် ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံဆီမှ ကို့. . . ကို့. . . ကို့. . . ဟလော့. . . ၊ ဟလော့. . . ဖူး. . . ကောက် ကောက်ကောက်။

“သပ္ပူရိသအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်များ အကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့မှ အသံမစဲ မဟာပဋ္ဌာန်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲအတွက် အလှူခံမှာဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သာသနာတော်ကြီးနဲ့ ကြုံကြိုက်တုန်းမှာလှူမှ အကျိုးများစေတာကို

လူတိုင်းသိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း လာရောက်လှူဒါန်းပေးကြပါလို့ နှိုးဆော်တိုက်တွန်းရပါတယ် ခင်ဗျား”

“လာပြီဗျို့၊ ပဋ္ဌာန်းက ခုနစ်ရက်၊ အလှူခံတာက ဆယ်ရက်လောက် အော်ကြဦးတော့မယ်”

အသံချဲ့စက်နှစ်လုံး ပြိုင်အော်နေသဖြင့် စကားကို တိုးတိုး ပြော၍ မဖြစ်နိုင်တော့။ လည်ချောင်းကြောကြီးများ ထောင်ထ လာအောင် ပြောရတော့၏။ အသံချဲ့စက်မှ အိမ်နံပါတ်ဘယ်လောက်၊ ဘယ်သူ့မိသားစုက ဘယ်ရွှေ၊ ဘယ်မျှ၊ ဒေါ် ဘယ်ဝါမိသားစု ထို့ထက်ကဲ၍ အဘယ်မျှဟု ကြေညာနေ၏။ လာရောက်မလှူ သူများကို ရည်လျက် -

“အဲ တချို့တော့ မလှူကြပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့က နိဗ္ဗာန်အကျိုးမျှော်၍ မည်မျှပင် နှိုးဆော်ပါသော်လည်း နားငြီးတယ်လို့ ပြောကြတာလည်း ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ လူမိုက်၊ တိရစ္ဆာန်၊ နိဗ္ဗာန်စကား၊ လွန် နားခါး၏ဆိုသလိုပေါ့၊ သမဏေနသမဏော၊ ဂေါနေန ဂေါနော ဆိုတဲ့စကား သိပ်မှန်တယ်ခင်ဗျာ၊ ယခု လာရောက်လှူဒါန်းတဲ့ သူတော်ကောင်းအပေါင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ လူ့အန္တ၊ လူ့ခွစာတွေလည်း ရှိတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဦးအော်စကားတစ်ယောက် ပျာယာခတ်သွားပြီး -

“အိမ်က မိန်းမကိုတော့ ဘာအတွက် အလှူခံခံ၊ ထည့်လို့ ပြောထားပါတယ်ဗျာ၊ သည်မိန်းမ ဘာဖြစ်လို့ လာမထည့်သေးတာ ပါလိမ့်”

ထိုစဉ် မီးပျက်သွား၍ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ မီးပျက်တာ ကိုပင် ပျော်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးလေးများ ဟေးခနဲ အော်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ ပြောပါဦး၊ ဦးမြင့်ငြိမ်းရဲ့ ခင်ဗျား ကိုယ်တွေ့လေးကို”

ဆရာမောင်မောင်သန်း (ညောင်ဦး)က တိုက်တွန်းလေ၍ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်က ကိုယ်တွေ့ကို ဦးမြင့်ငြိမ်း ပြောပြရ လေသည်။

ဦးမြင့် ငြိမ်းတို့ မိသားစုသည်ကား ထေရဝါဒဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်စစ်စစ် ဖြစ်ပါသည်။ သဒ္ဓါတရားလည်း မချို့တဲ့ပါ။ သို့သော် တစ်နေကုန်အောင် အသံချဲ့စက်ကြီးကို ယူနစ်ကုန်သုံး၍ အလှူခံနေသော သာသနာပြုဆရာကြီးကို စေတနာမဲ့သော လူငယ် များက မလှူချင်ကြပါ။ သို့သော် ဘာသာရေးကိစ္စဖြစ်နေပေ၍ လှူဖို့ တိုက်တွန်းရပါ၏။ တော်တော်ကြာ အများနှင့်ဝိရောဓိ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နိုင်သည်လေ။

“ဪ ဝင်ဒါမီယာထဲက ဆွမ်းလောင်းပွဲနဲ့တော့ ကွာပ၊ အေးလေ ဒါကြောင့် လူ့အဆင့်အတန်းလည်း မိုးနဲမြေကွာသလို ကွာတာကိုး”

သံလွင်လမ်း၌ သံဃာတော်များစွာကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဆွမ်းလောင်းနေသည့်မြင်ကွင်းအား နိုင်ငံခြားသားများပင် ကြည်ညို မဆုံး။ အားကျမဆုံး ဖြစ်ကြရသည်ကို နိုင်ငံခြားသားအိမ် တွင် ကားမောင်းစဉ်က မကြာခဏ တွေ့မြင်ဖူးသည်။ တစ်နေ့က ဖတ်လိုက်ရသော ကြေးမုံသတင်းစာမှ ဆရာအတ္ထုကျော်၏ ဆောင်းပါးထဲ၌ပါသလို လော်စပီကာဖြင့် ဆူညံစွာ အလှူခံသော သာသနာပြုဆိုသူတွေမရှိသည့်ဒေသ၌ လူဖြစ်ရသော် ကောင်း လေစွဟု ပြင်းပြစွာ ဆန္ဒဖြစ်မိပါသည်။

အသံ၏ဆူညံမှုကို ဒက်ဆီဘယ်နှင့်တိုင်းတာ၍ ခံနိုင် စွမ်းအား သတ်မှတ်ထားရာ အချို့သောသူများသည် အခြားဘက်၌

လူဆိုးဟုအခေါ်ခံရသူဖြစ်ပေလည်း ထိုအသံဖြင့် သူတစ်ပါးကို နှိပ်စက်မှုပြုခြင်းကို ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်ကြောင်း ဦးမြင့်ငြိမ်း၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ် ကလေးတစ်ခုက သက်သေခံနေပါ၏။ ၁၅ နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထိုစဉ်က ဦးမြင့်ငြိမ်းသည် မုံရွာမြို့၌ တရုတ် အင်ဂျင်များ ဆိုင်ဖွင့်ရောင်းချ၍ အဆင်ပြေနေချိန်။ ကားဝယ်စီး နေသည့်ကာလ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ မြင့်ငြိမ်း၊ မင်းက ကြင်ဝင်းကို ဒရိုင်ဘာ ခေါ်ထား တာဆို”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကျော်”

“မင်းကွာ၊ သူ့အကြောင်းကို သိရက်နဲ့ဟာ”

ကိုမြင့်ငြိမ်းသည် မုံရွာမြို့တွင် အင်ဂျင်နှင့် လယ်ယာသုံး စက်ပစ္စည်းများ အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားသော်လည်း ၁၇ မိုင်ဝေး သော မိမိဇာတိရွာ၌ နေထိုင်ပါသည်။ ထို့အတွက် ကားလေးတစ်စီး ဝယ်ကာ အသွားအပြန် လုပ်နေပါ၏။ မုံရွာမြို့တွင် မနေထိုင် သေးပါ။

ကားကလေးသည် ရွာမှထွက်ခဲ့၍ မုံရွာရောက်သော် ရွှေပြည်၊ ငွေပြည်တွင် ဂိတ်ထိုး၍ အငှားလိုက်ရသေးသည်မို့ ကား ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး လိုအပ်သည်နှင့် တစ်ရွာတည်းနေသူ ကိုကြင်ဝင်း အား ခေါ်ထားရခြင်းဖြစ်၏။

ကိုကြင်ဝင်းကား သဘောကောင်း၊ အပြောချိုသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် လိမ်တတ်ညာတတ်သည်။ ကားဆွဲရသည့် ပိုက်ဆံကို တိတိကျကျ မအပ်တတ်။ ဆီဖိုးတောင်း၍ သုံးပစ်သည်။ ဆီကိုမူ အကြွေးထည့်၍ ဆီဆိုင်မှ ကိုမြင့်ငြိမ်းထံ လာတောင်းခံရသည်က မကြာခဏ။ သူ့ကိုပြောပြန်လျှင်လည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စကားလွှဲ

ပစ်သည်ချည်းပင်။ အဆိုးဆုံးကား မိန်းမပွေ၏။ လင်ရှိမယား ကိုပင် ချမ်းသာမပေး။ ထို့ကြောင့် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ဦးလေး ကျော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သတိပေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကိုမြင့်ငြိမ်းက သက်ပြင်းချ၍ -

“ရွာမှာ ကားမောင်းတတ်တာဆိုလို့ သူပဲရှိတာ၊ ဦးလေး ကျော်ရယ်”

“အေး သတိတော့ထားကွာ၊ တော်ကြာ မင့် မိန်းမပါ ကြံနေဦးမယ်”

“အဲလောက် စည်းကမ်းမမဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဟော ကိုကြင်ဝင်း လာနေပြီ”

ဆုံကုန်းရွာမှ မနက် ခုနစ်နာရီတွင် ထွက်နေကြပြီဖြစ်၍ တိတိကျကျ ရောက်လာတတ်သည်က ကိုကြင်ဝင်း၏ကောင်းကွက် တစ်ခု ဖြစ်၏။

“ဦးကျော် မုံရွာ လိုက်မလို့လား၊ လိုက်ခဲ့လေ၊ နတ်သမီး တန်းကို ပို့ပေးမယ်”

“မင်းသာ နေ့တိုင်းသွားပါ မောင်၊ ကျိုးပဲ့လည်း လာပါ ဦးမယ်”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျားမတွေ့ဖူးသေးလို့နော်၊ တော်တော် ချောကြတာ”

“တောထွက်ရဦးမယ်၊ သွားပြီဟေ့”

ဦးကျော်က စကားဖြစ်၍ထွက်သွားသော် ကိုကြင်ဝင်း ကား ရယ်မောလျက် ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုး၏။ ကိုမြင့်ငြိမ်း လည်း သားသမီးသုံးယောက်ကို ကားပေါ်ပွေ့တင်ရ၏။ သူတို့ လေးတွေက မုံရွာမြို့၌ ကျောင်းတက်နေကြပါပြီ။

“ရှေ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကွ၊ မုံရွာလိုက်ချင်လို့ ထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး -

“ကဲ ညီမ၊ ကားပေါ်တက်”

မိန်းကလေးကလည်း ပြုံးရွှင်စွာ ကားပေါ်တက်၏။ ကိုမြင့်ငြိမ်းကား ဘာမှမပြော။ ကလေးတွေတောင် အဖော်ရသေး တာပဲဟု သဘောထား၏။ ထိုနေရာတွင် ယောက်ျားသားများနှင့် သံဃာတော်များဆိုလျှင်မူ ရပ်မပေး။

“ဘုန်းကြီးနဲ့ယောက်ျားကတော့ နောက်ကားကို စောင့်ကြ ယဲ ယဲ ယဲ”

တစ်နေ့ဆီက မုံရွာမှ ညနေပြန်လာရာ ဇီးတောရွာဦး၌ ဟိုက်လပ်ကားတစ်စီး တိမ်းမှောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုကြင်ဝင်း ကားရပ်မည့်ဟန်မရှိသဖြင့် -

“ဟာ ရပ်. . . ရပ်၊ သေများ ကုန်ပလားမသိဘူး”

“ဘာလို့ ရပ်ရမှာတုံး၊ မင်းပါ အမှုပတ်ချင်ပြီလား”

“ဟာ ရပ်ဗျာ၊ ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေကို ဆေးရုံပို့ရမှာပေါ့”

“အောင်မာ၊ သူတော်ကောင်းလုပ်လို့ တော်ကြာ ကားပေါ် သေရင်ဒုက္ခ မင်းကလေးတွေလည်း ပါသေးတာကိုး”

“ကားပေါ်သေခါမှ သေရော၊ ဒီအတိုင်း ဥပက္ခာပြု မထားခဲ့နိုင်ဘူးဗျာ”

“ကဲ ဒီလိုဆို မင့်သဘောပဲ၊ ငါတော့ ကြုံရာကားနဲ့ ပြန် နှင့်တော့မယ်”

ကားပေါ်မှ ဆင်းသွား၍ ကိုမြင့်ငြိမ်းနှင့် ကလေးများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ကဲ သားတို့၊ သမီးတို့ မကြောက်နဲ့နော်၊ အဖေ ဒီ ကားပေါ် က ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေကို ဆေးရုံပို့ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်. . . ရတယ် အဖေ”

ပက်လက်လန်နေသော ကားထဲမှလူနာများကို သူ့ကား ပေါ်သို့ ပွေ့တင်၍ မုံရွာဆေးရုံသို့ ပြန်ပို့ပေးရ၏။ အသေအပျောက် မရှိပါ။

ကိုမြင့်ငြိမ်းကား ကိုကြင်ဝင်းကို မကျေနပ်။ ဒုက္ခတွေ့ နေသူများကိုတော့ ဥပက္ခာပြုရက်လေခြင်းဟု။ နောက်နေ့တွင် -

“ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူပဲဗျ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပင် -

“လူသေရင်မင့်ကား ကျက်သရေယုတ်မှာမို့ ငါက ပြောတာပါ မောင်ရာ”

“တော်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား အလကားလူ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ အဟီး”

ဤကား ကိုကြင်ဝင်း၏စရိုက်တည်း။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ မုံရွာမှ အပြန်ခရီးတွင် ဖြစ်၏။ နမခ စစ်ဌာနချုပ်ရှေ့တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကားကို တား၏။

“ဘယ်လိုက်ချင်လို့လဲဗျ”

ကိုမြင့်ငြိမ်း ကားမောင်းလာခိုက်ကြုံသဖြင့် ကားကို ရပ်ပေးရင်း မေးလိုက်သည်။ ကိုကြင်ဝင်းက -

“ကြည့်ရတာ ရဲမေကွ၊ ပိုက်ဆံရမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“ဟာ နေစမ်းပါဗျာ”

တစ်ဆက်တည်းပင် အမျိုးသမီးဘက်လှည့်၍ -

“ကျွန်တော်တို့က ဘုတလင်ဘက်ကို သွားမှာ -

“ဟို. . ဟိုလေ၊ ကျွန်မ ဗိုက်အရမ်းနာနေလို့ပါ။ တပ်တွင်း သားဖွားခန်းကို လိုက်ပို့ပါလားရှင်၊ ကူညီပါရှင်. . . အား. . ကျွတ်. . ကျွတ်”

“တပ်တွင်းသားဖွားခန်းက ဘယ်မှာတုံးဗျ”

“တပ်ရင်း ဆယ့်ခြောက်ကို ပြန်လှည့်ရမှာဗျ”

ကိုးမိုင်ခန့် ကွာဝေးသေးသည်။ ထိုစဉ်က တပ်သစ် တည်စမို့ နမခတွင် တပ်တွင်းဆေးရုံမပြီးသေးဟု ထင်ပါ၏။

“လုပ်ပါရှင်၊ ကူညီပါဦး. . . အား. . . နာလိုက်တာ ကျွတ်. . ကျွတ်”

ကိုမြင့်ငြိမ်း ကားပေါ်ကခုန်ဆင်း၍ သူ့အိတ်နှင့်ဆွဲခြင်းကို ကားပေါ်တင်ပေးရင်း -

“တက်ဗျာ၊ ဖြည်းဖြည်းတက်နော်”

ဟိုက်ဂျက်ကားလေး၏နောက်ခန်းတွင် တွဲ၍ တင်ပေး လိုက်၏။

ထိုနေ့က ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သားသမီးများမပါကြ၊ ဆိုင်ဝန်ထမ်း မောင်ဝင်းကိုသာ ပါလာသည်။

“ဝင်းကိုရေ တွဲခေါ်ပါဦးဟ”

“လာ အစ်မ၊ လာ. . . လာ”

ကားကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး မောင်းလာ၍ မကြာမီ အူဝဲ. . အူဝဲ ဟူသော အသံနှင့်အတူ မောင်ဝင်းကို၏ အလန့် တကြားအော်သံ ထွက်လာ၏။ ကားဘော်ဒီကို ပုတ်လျက်ဖြင့် -

“ဘုန်း. . . ဘုန်း. . . ဘုန်း၊ မွေးပြီဗျို့. . . မွေးပြီ”

“ကျွတ်. . . သောက်ရှုပ် ရှုပ်ပြီကွာ”

“ဘာရှုပ်ရမှာလဲဗျ၊ ကားပေါ်မွေးတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

နောက်သို့ လှည့်၍ -

“အားတင်းထား ရောက်တော့မယ်၊ ဝင်းကိုရေ ဂရုစိုက် လိုက်ပါကွာ”

တပ်တွင်းဆေးခန်းရောက်သော် ခင်ပွန်းသည်က ရှေ့တန်း တစ်နေရာတွင် ရောက်နေကြောင်းသိရ၍ ကိုမြင့်ငြိမ်းက မီးဖွား စရိတ် ငွေ ၅၀၀ ထုတ်ပေးခဲ့ပါသေးသည်။

ကိုကြင်ဝင်းကား မြည်တွန်၍မဆုံးတော့။ မောင်ဝင်းကို ကပင် ကြားဝင်ပြောသေးသည်။

“ကဲ ခင်ဗျားပိုက်ဆံကုန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်. . . နားငြီးတယ်”

“တောက်. . . သောင်းဌေးတို့နဲ့ ချိန်းထားတာ လွဲပါ ပြီကွာ”

“ဘာအလုပ်ရှိလို့တုံးဗျာ”

“အရက်သောက်ဖို့ ချိန်းထားတာပါကွာ”

“သောက်ပင်းဆိုဖို့ကိုး၊ သေများသွားပါဦးမယ်”

ကိုကြင်ဝင်းကား အတ္တကြီးလှသည်။ ပရဟိတစိတ် လုံးဝ မရှိချေ။

သို့သော် တိမ်မည်းညိုတို့သည်ပင် ရွှေအနားကွပ် ရှိတတ် သည်လေ။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းဗျ၊ ဝိတ်များတယ်”

“ဒီထက်ဖြည်းရင် မိုးလင်းရုံရှိတယ် မောင်”

ကိုကြင်ဝင်းက ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေရာက နာရီကို ကြည့်လိုက်ရင်း ပြော၏။ ကိုမြင့်ငြိမ်းက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ် နေလိုက်သည်။ ကျွဲဆည်ကန်ရှိ ကုမ္ပဏီဂိုဒေါင်မှထွက်စဉ်မှာပင် ၁၀ နာရီထိုးပြီးသွားသည်ကို သိပြီးဖြစ်နေ၍ပါ။ သို့သော် ဟိုက်ဂျက်

ကားလေး၏ ဝန်တင်နိုင်အားထက်တင်လာသော တရုတ်အင်ဂျင် ရှစ်လုံးက အများကြီးပိုနေသည်မဟုတ်ပါလား။ မန္တလေးနှင့်မုံရွာ သည် ၈၄ မိုင်သာ ဝေးငြားလည်း လေးနာရီလောက်မောင်းမှ အန္တရာယ်ကင်းပေမည်။ တစ်နာရီ မိုင် ၂၀ နှုန်းထက် ပို၍မရချေ။

စစ်ကိုင်းမြို့ကအထွက်တွင် လမ်းမီးလုံးဝမရှိတော့။ ကားလေး၏ အားမကောင်းလှသည့် မီးရောင်ဖြင့်သာ သွားရ တော့၏။ တင်လာသောဝိတ်ကများ၊ တာယာကလည်း ပါးလေ သဖြင့် ဘီးနှစ်ခါပေါက်သေး၏။ အုန်းတောရွာတွင် ဘီးဖာသည့် ဆိုင်ရှိ၍ တော်သေးသည်။

ရေပိုးစားကန်အကွေ့တွင် ကားမီးရောင်ဖြင့် သနပ်ခါး အဖွေးသားဖြင့် ဆံပင်ဖားလျားချထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် တွေ့ရ၏။ ကားလေးသည် မနိုင်ဝန်ရုန်းနေရာမှ အိခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာတုံးဗျ”

“ဟိုမှာလေကွာ၊ ဥစ္စာစောင့်မလေး မတွေ့ဘူးလား”

“အာ အရေးထဲ၊ ဆင်းလိုက်ရင်း အာပြုနေသေးတယ်၊ မောင်းဗျာ”

ကိုကြင်ဝင်းက ကားကို စိတ်မပါစွာ မောင်းထွက်လိုက်ရင်း ညည်းသေး၏။

“တောက် လှလိုက်တာကွာ”

“နှစ်နာရီခွဲပြီးသွားပြီဗျ၊ မလင်းခင် မုံရွာဝင်ချင်တယ်”

“ရွာအထိ မောင်းရမှာကျနေတာပဲ”

ကိုမြင့်ငြိမ်းတို့ မိသားစုအားလုံး မုံရွာမြို့သို့ပြောင်းနေပြီမို့ မုံရွာသို့ မလင်းမီရောက်ပါက တစ်ရေးတော့ မှေးလို့ရသေးသည်ဟု တွက်ကာ မောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုကြင်ဝင်းက တစ်မျိုး

တွေးသည်။ မုံရွာသို့ ဆိုင်ဖွင့်အမီရောက်လည်း ကိစ္စမရှိ။ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကိုသာ အလွတ်မပေးတမ်း ခံစား သွားချင်သည့်သဘော။ အားလုံး မအိပ်ရလည်း ကိစ္စမရှိဟု တွက်ပုံ ရသည်။

ကားလေးကား တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားလျက်။

“ကိုင်း မုံရွာဝင်ပါပြီဗျား”

ကိုကြင်ဝင်းက အသိပေးသလို ပြောလေ၍ ကိုမြင့်ငြိမ်း မှိန်းနေရာက မျက်နှာကို လက်ခုံနှင့်ပွတ်သပ်လျက် လက်မှနာရီကို ကြည့်သော် သုံးနာရီခွဲပေပြီ။ အိမ်သို့ရောက်ပါက တစ်ရေးဝဝတော့ အိပ်ပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဖရူး . . . ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း ဖုန်း”

မော်တော်ကားသည် တစ်လုံးထိုးအင်ဂျင်မြည်သလို ဆူညံ စွာမြည်၍ စက်ရပ်သွားသည်။ ကိုမြင့်ငြိမ်း အလန့်တကြားပင် -

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“အိတ်ဇောဝါရှာ ပေါက်သွားလို့၊ စက်ရပ်လိုက်တာ၊ ဟေ့ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ကောင် ဆင်းဟေ့၊ ကား တွန်းရမယ်”

ကားနောက်ခန်းတွင် အင်ဂျင်စက်များပေါ်မှာ ကတ်သတ် စွာ အိပ်လိုက်လာသော မောင်ဝင်းကိုက ကိုကြင်ဝင်းကို ပြန် ဟောက်တော့၏။

“ဟာဗျာ အိမ်နားရောက်ခါနီးပြီဥစ္စာ၊ ခင်ဗျားကားက ဆက်မောင်းလို့မရတော့ဘူးလား”

ကိုကြင်ဝင်းထံမှ သက်ပြင်းချသံ ဟင်းခနဲထွက်လာ ပြီးနောက် -

“မောင်းလို့တော့ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် တိတ်ဆိတ်နေတာကြီးကို စက်နှိုးလိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေ အကုန်နိုးကုန်မှာ သိလား”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကိုမြင့်ငြိမ်းဘက် လှည့်၍ -
“ကဲ မြင့်ငြိမ်းက ဝွေ ကိုင်ကွာ၊ ငါနဲ့ဝင်းကို တွန်းမယ်”
မောင်ဝင်းကိုသည် ကားပေါ်မှ ပျင်းရိစွာ ဆင်းရင်းမှ -
“တော်တော် အလုပ်ရှုပ်တဲ့လူဗျ၊ မောင်းလို့ရရဲ့သားနဲ့ ဟာကို”

ကိုကြင်ဝင်းက မပွင့်တပွင့် ရယ်လိုက်ပြီး -
“ဟဲ ဟဲ ငါ့ညီကလည်း သူတစ်ပါးကို အလန့်တကြား ဖြစ်အောင်လုပ်တာ ငရဲကြီးသဟ၊ လာပါ တွန်းရအောင်”

“ခင်ဗျားဟာလေ၊ ဒါကျမှ သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်လို့ ထို”

ကားတွန်းဖို့အရေးကို ပျင်းပုံနှင့် မောင်ဝင်းကိုက မကျေ မနပ်ဆိုလေသော် အတ္တကြီးလှသူ ကိုကြင်ဝင်းက -

“မင်း ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီလောက်ထိ မယုတ်မာဘူးကွ”

ကိုမြင့်ငြိမ်းသည် သူ့ဒရိုင်ဘာ၏ ဤလုပ်ရပ်ကို သဘောကျ လွန်း၍ ကားပေါ်မှဆင်းကာ -

“ကဲ ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း တွန်းပါ့မယ်”

“တော်လိုက်တဲ့ စိတ်ထားဗျာ၊ တစ်ခြားဆိုးတဲ့အချက်တွေ တောင် ဒါနဲ့ ထေရမလို ဖြစ်နေပြီဗျ၊ သူတစ်ပါးနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက် အနားယူနေတာကို မနှောင့်ယှက်တာဟာ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အလေးထားလိုက်နာသင့်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ပါပဲ”

ဦးမြင့်ငြိမ်း ပြောပြသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဦးအော်စကားက မှတ်ချက်ပြု၏။ ဤတွင် စာရေးဆရာ မောင်မောင်သန်း (ညောင်ဦး) က -

“ဘယ်ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆူညံတဲ့အသံနဲ့ သူတစ်ပါးကို အနှောင့်အယှက်မပြုတာကို ‘ကောင်းလေစွ’ ဆိုပြီး နှစ်သက်မှာ သာဓုခေါ်မှာပါ။ အခုဟာက နေ့ခင်းဘက်မှာ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရသူတွေကို စာနာစွာနဲ့ ညှာတာပေးတာ ကတော့ လူသားဆန်တယ် ပြောရမယ်ဗျ၊ ဒါဟာ ကိုယ်ချင်းစာ တရားပဲ၊ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ အပြုအမူကို သူများလိုမလုပ်မိအောင် ထိန်းနိုင်တာ မေတ္တာတရားအခြေခံပါပဲ”

ထို့နောက် ဘာသာအယူဝါဒ မတူသူသုံးဦး အမြင်ချင်း ဖလှယ်ကြရာ၌ အသံ၏စွမ်းအင်အကြောင်း အဓိကပါဝင်နေကာ ဦးမြင့်ငြိမ်း၏ ပင်ကိုစရိုက်နှင့်လည်း ကိုက်ညီပေ၍ များစွာ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိပါသည်။

ဦးမြင့်ငြိမ်းက -

အသံနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖတ်ဖူးထားတာ ရှိတယ်ဗျ၊ သီရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီးရဲ့ အလှူတော်ရေစက်ချပွဲမှာ ဥပဂုတ္တရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီး ကြွလာတော်မူလို့ မင်းကြီးက “အရှင်ဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က သိမိလိုက်သည်ဟု သိရပါတယ်ဘုရား၊ ဘုရားသခင်၏ အသံတော်နှင့် ဥပမာနှိုင်းပြ စရာရှိပါလား ဘုရား” လို့ လျှောက်သတဲ့။ အရှင်ဥပဂုတ္တရဟန်း တော်က “ဒကာတော် ရေမြေ့ရှင်၊ ဘုရားရှင်၏အသံတော်သည် ကား ကရဝိတ်ငှက်၏ အသံကဲ့သို့ သာယာပေ၏” ဟု မိန့်သတဲ့။ ဘုရင်ကြီးလည်း ဘုရားရှင်ရဲ့အသံတော်ကို ကြားနာလိုစိတ် ပြင်းတာနဲ့ အမတ်တွေကို “ဟိမဝန္တာမှာရှိတဲ့ ကရဝိတ်ငှက်ကို သွားဖမ်းချေလို့” လွှတ်တာပေါ့။ တိုတိုပြောပြောရရင် ကရဝိတ်

ငှက်ကိုမိပြီး နန်းတော်ထဲဆောင်ယူလာကြရော ဆိုပါတော့။
မင်းကြီးလည်း ဟန်ကျပြီဆိုပြီး ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာထားတဲ့ ကရဝိတ်
ငှက်မြည်သံကို နားဆင်နေသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကောင်တည်း
ဖြစ်နေတဲ့ငှက်က မမြည်တွန်တော့ မင်းကြီးက အကြံရပြီး ‘ဟဲ့
မှန်တွေထောင်ပြလိုက်ကြစမ်း’ လို့ မိန့်တော်မူလေမှ မင်းချင်း
တွေက မှန်ချပ်ကြီးတွေယူလာပြီး ထောင်ပြလိုက်တဲ့အခါမှ မှန်တွေ
ထဲမှာပေါ်တဲ့ သူ့အရိပ်ကို အဖော်ငှက်တွေ ရောက်လာတယ်ထင်ပြီး
တွန်ကျူးတော့သတဲ့။ ကရဝိတ်ငှက် တစ်ခါတွန်ကျူးတဲ့အသံကို
နားဆင်မိတဲ့ မင်းကြီးလည်း ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိသလို နှလုံးသား
များ နူးညံ့သွားတယ်လို့ ဖတ်ရသဗျ”

ဦးမြင့်ငြိမ်းစကားကို ရှည်လျားစွာပြောပြီး၍ အာခြောက်
သဖြင့် ငဲ့ပြီးသော ရေနွေးခွက်ကို ကောက်မော့ချလိုက်၏။ စာရေး
ဆရာ မောင်မောင်သန်းက -

“အဲဒါက တစ်ခါတည်းမြည်လို့ဗျ၊ သူနား နားကပ်ပြီး အသံ
အကျယ်ကြီးနဲ့ လော်စပိကာဖွင့်သလို တောက်လျောက်အော်နေလို့
ကတော့ အဲဒီကရဝိတ် အသတ်ခံရမှာ။ သူက ဘုရင်ကိုးဗျ နော်”

ဦးအော်စကားက -

“အင်း အသံကိစ္စ၊ ကြပ်မတ်ဖို့သင့်ပြီ၊ ဒါလည်း ဆရာ
မောင်မောင်သန်းပြောသလို ဘုရင်မှ တတ်နိုင်မယ်ဗျို့။”

ပန်းဖျက်ပိုး

ဦးဖေထွန်းသည် သူ့ဇနီးကြော်ပေးသော အညာစတိုင်
(နန္ဒင်းဝါဝါနှင့်) ထမင်းကြော်ကို ဇွန်းနှင့်ကော်ခပ်စားမည်အပြုတွင်
ကျောင်းယူနီဖောင်းကို သေသပ်စွာဝတ်ဆင်လျက် လှေကား
သုံးထစ်ကိုနင်းကာ ဆင်းလာသော သားကြီးကို ရှုမဝသလို ကြည့်
နေရာက မျက်နှောင်ကြီးကျုံ့သွားမိသည်။

“သား ထမင်းချိုင့်က မေ့ခဲ့တာလားကွ”

“ဟင်း မကျက်သေးလို့ပါတော်ဇေ၊ ကန်တင်းမှာ ဝယ်စား
လိမ့်မယ်”

သူ့ဇနီးက သားနောက်မှကပ်ပါလာပြီး သားကိုယ်စား
ဝင်ဖြေ၏။ သားဖြစ်သူ မျိုးတေဇာထွန်းသည် ဆယ်တန်းကို
ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်၏။ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်
မီသော်လည်း အိမ်၏စီးပွားရေးကိုငဲ့ကာ မတက်ဘဲ နှစ်နှစ်သာ
တက်ရသော ကုန်သည်ရေကြောင်းကောလိပ်ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့
သည်။ ယခု ကျောင်းဆင်းပြီး၍ သူ့ရွေးချယ်ရာ အင်ဂျင်နီယာ
ဘာသာအတွက် ထိုကျောင်းတွင်ပင် ဒေါက် ဆင်းနေသည်။

ခြောက်လဆင်းပြီးသည်နှင့် လိုအပ်သော လက်မှတ်များစုံပါက သင်္ဘောပေါ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရပါမည်။ ဒေါ်လာ မနည်းမနောပင် လစာရမည်မို့ တေဇာသည် မိသားစု၏မီးရှူး တန်ဆောင်ဆိုက မမှားပါချေ။

“ဒီနေ့ အိမ်က ပဲကုလားဟင်းနဲ့ငါးခြောက်ဖုတ်ပဲ ချက်တာမို့”

သူ့ဇနီးက တိုးညှင်းစွာပြောလေတော့ ဦးဖေထွန်း သက်ပြင်းချမိသည်။ သူတို့မိသားစုငါးယောက်အပြင် အတူနေ လုပ်သားငါးဦးလည်းရှိသေးရာ ထိုကိုးဦးသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တစ်နေ့ တာ ဝမ်းမီးငြိမ်းဖို့အတွက် ဝင်ငွေကား တိုရေရှားရေ ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီကောလေ။

ထွန်း ကားဘော်ဒီလုပ်ငန်း ကောင်းစားသည့်အခါ သမယက နေ့စဉ် အသားဟင်းတစ်ခွက်တော့ ထမင်းဝိုင်းတွင် ပါခဲ့ သည်ချည်းပင်။ အစိုးရက ကားဟောင်းတွေ အအပ်ခံကာ ကား အသစ်တစ်စီးဝယ်ခွင့် စလစ်ထုတ်ပေးသည်နှင့် နောက်ရက်များမှ စ၍ ဦးဖေထွန်းတို့ ဖောက်သည်ကားများ သံရည်ကြိုရုံသို့ ချီတက် အနားယူသွားကြကုန်၏။ ထိုမှစ၍ ထမင်းခွံသော လက်တို့နှင့် ဝေးခဲ့ရလေသည်။ ရံဖန်ရံခါမှသာ တိုက်ကားတစ်စီးတစ်လေကို ပွတ်ချောချောကာ ငွေအနည်းငယ်ကို ကောက်သင်းကောက်သလို ကောက်နေရသော အခြေအနေပါတည်း။

အခြေအနေကိုသိသော တူ ဝင်းဇော်မြင့်က -

“ကျောင်းမှာက အများနဲ့စားရတာဆိုတော့ သူ့အတွက် ကောင်းကောင်းထည့်ပေးပါ ဒွေးလေးရာ၊ ကျုပ်တို့က ဘာနဲ့စားရ စားရ ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးဖေထွန်းသည် နှမကမွေးသော တူတော်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်၍ -

“အင်း ငါတူတွေလည်း ဦးကြီးတို့မိသားစုရဲ့ ဒုက္ခကို ဝိုင်းခံ နေကြရတာကို ဦးကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ တခြား ဝင်ငွေ ရမယ့်အလုပ်ကို လုပ်ချေပါဆိုတော့လည်း မထွက်ကြဘူး၊ ဟင်း”

ဝင်းဇော်မြင့်က ကြည်လင်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“တေဇာကြီးသင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာဖြစ်ရင် သူ ပို့တဲ့ငွေ လေးနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်မယ်ဆို ဦးကြီးရဲ့၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က စားပွဲထိုးမှာပေါ့”

“အေးကွ၊ အေး ဟေး ဟေး တောင့်ထားကြဦး ငါတူတွေ တောင့်ထား”

ထိုစဉ်အခိုက် -

“အစ်မရေ၊ ဒီနေ့ညနေ ကျူရှင်လခပေးရမယ်နော်”

သမီးအလတ် မျိုးသန္တာထွန်းက ဆယ်တန်းတက်နေသူ ဖြစ်၍ သူ့စရိတ်ကလည်း မသေးလှပါ။ ဦးဖေထွန်း နောက်ထပ် သက်ပြင်းတစ်ခုကို ချဖြစ်ပြန်သည်။

“လာ ညီမလေး၊ ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီး ဆုပေးရဦး မှာလေ”

မျိုးသန္တာထွန်း၏မျက်နှာကလေး ဝင်းခနဲဖြစ်သွားလျက် သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဝင်းဇော်မြင့် ရှေ့လာရပ်ကာ လက်ဝါးဖြန့်၍ -

“သတိရပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လပတ်မှာ ဝမ်း၊ တူးချိတ်ရင် နှစ်သောင်းဆုချမယ်လို့ ပြောထားတယ်နော်၊ လာထား ကိုကြီး”

ဦးဖေထွန်းခမျာ အားနာစရာတစ်ခု ဖြစ်သွားရပြီးလျှင်-

“အို မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ ညည်းအစ်ကိုဆီမှာ အဲဒီ လောက် ပိုက်ဆံရှိပါ့မလား”

သူတို့လေးတွေကို လုပ်ခမပေးနိုင်တာပင် ကြာလှပြီမို့ သမီးကို ဟန့်တားလိုက်ရခြင်းပင်။ ဝင်းဇော်မြင့်က -

“ဦးကြီး စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ညက ကျွန်တော် ဘောလုံးပွဲ နိုင်ထားတယ်”

“ဟာကွာ မင်းနှယ်”

အသောက်အစားနှင့် လောင်းကစားလုပ်ရင် ငါ့ဆီ မထား ဘူးဆိုသည့် သူ ထုတ်ပြန်ထားသော စည်းကမ်းသည် ရှားပါးခြင်း ဆိုသော ရေအဟုန်၌ စုံမျောလေပြီဟူ၍ ဟာကွာမင်းနှယ်ဟူသော ရေရွတ်လိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

“ကားတစ်စီးဝင်လာသဟေ့”

ကားအသစ်တစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်။ မျက်စိရှင်သော သိန်းထွန်းဇော်က -

“တိုက်ကားဗျ၊ ဦးကြီး ရှေ့ဘန်ဘာကြီး လန်လာတယ်”

ဦးဖေထွန်းက -

“မင့်အစ်ကိုကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကျုပ် ကြပ်လိ လိုက်ကွာ”

ဘာသာပြန်ရသော် ကြည့်ကြပ်လုပ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါ၏။ ဤမျှလောက်ဖြင့်တော့ ဦးဖေထွန်း ဝင်စရာမလိုသောကြောင့် ရေနွေးကြမ်းသောက်မပျက် ထိုင်နေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင် ပြီးစီးသွား၍ လက်ခငွေ ရှင်းရာမှာတော့ အလုပ်အပ်သူ စိတ်တိုင်း ကျသဖြင့် ပိုပေးသွားတာ ကြုံရလေသည်။

“သူဌေးသားလေး ဒီထက်သောက်နိုင်ပါစေဗျာ”

“အေး ဒီလို နေ့တိုင်းမူးပြီး ကားမောင်းရင် တို့ဖောက်သည် ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“တို့ဖောက်သည်ဘဝမှာ ကြာကြာနေနိုင်အောင် အရက် လျှော့သောက်ဖို့ တိုက်တွန်းရမယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုကြီးရ၊ သောက်စမ်းပါစေဗျ၊ သူ့ခမျာ”

“အဲ မင်းတို့မသိတာ အဲ့ဒါတွေ အများကြီးသောက်ပြီး မောင်းရင် တို့ဖောက်သည်ဘဝကနေ ဦးကျော်သူ ဖောက်သည်ဘဝ ကို ရောက်သွားမှာကို ပြောတာဟေ့”

“အဟားဟား ဒါဆိုရင် ဒီနေ့လို မမူးတမူးလေး တိုက် ကောင်းရုံသာ နေ့တိုင်းသောက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမလို့ ဖြစ် နေပြီ အဟီးဟီး”

“ဟေ့ ကလေးတွေ တော်. . . တိတ်၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိနဲ့”

ဘေးကကြားသော်မသင့်၍ ဝင်ငေါက်လိုက်သော ဦးဖေထွန်း ကိုယ်၌ကပင် ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာထားနှင့်ပါကလား။

“လာဗျို့၊ ဘော်ဒီဆရာ ထိုင်ဗျာ”

သမီးငယ်ကို လက်ဆွဲ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ဝင်လာ သော ဦးဖေထွန်းကို အလုပ်အပ်လေ့ရှိသူ ဦးကျော်စောက နေရာ ပေး၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဘောစိကလည်း ကားအဟောင်းတွေအပ်ပြီး အသစ်တွေ စီးကတည်းက ကျွန်တော့်ဆီကို မရောက်တော့တာနော်”

“အေးဗျ နောက် သုံးလေးနှစ်တော့ လာဖြစ်မယ် မထင် ဘူး၊ ဟဲ ဟဲ”

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလူငယ်ရောက်လာ၍ -

“ဟေ့ ချိုဆိမ့်တစ်၊ ပေါက်စီဝမ်းကွာ”

ဦးကျော်စောက -

“လုပ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း စားပါ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပေးမယ်”

“ကျွန်တော်က ထမင်းကြော် စားခဲ့ပြီးပါပြီဗျာ၊ ဒီ ရှင်ဘုရင် ကတော်လေးသာ မျိုကျတော်မမူလို့ လက်ဖက်ရည် လိုက်တိုက် ရတာပါ”

“အဟား ဟား၊ ရှင်ဘုရင်ကတော်ဆိုပါလား၊ တင်စားချက်က”

“တင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ဘောစိရဲ့၊ သုမ္မမိတ္တဇာတ်ထုပ်ထဲက လှေသူကြီးဖြစ်နေလို့ ပြောတာ”

“အင်း ခင်ဗျားတို့ အညာသားတွေက ပုံတိုပတ်စပြောတတ်တယ်၊ ဆိုပါဦး”

“သုမ္မမိတ္တ ဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့မိဖုရားနဲ့ သားတော်သမီးတော်များ နန်းတွင်းရေးကြောင့် အပြင်ထွက်ပြေးလာကြတော့ လှေသူကြီးက အိမ်ခေါ်သွားပြီး စောင့်ရှောက်တာလေဗျာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သတုံးဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာတုန်းဗျာ၊ အချိန်တန်ရင် ပွဲတော်တည်မယ်၊ ညကျတော့ စက်တော်ခေါ်မယ်နဲ့လုပ်တော့ လှေသူကြီးက ကြောက်လာပြီး ‘အင်း ဒီကလေးတွေက တို့နဲ့မထိုက်တန်ဘူးထင်ရဲ့၊ ပြန်ပို့တာပဲကောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့’လို့ ညည်းသလိုပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့စားသလို မစားနိုင်ရှာလို့ ဘုရင်ကတော်လေးကို ဘယ်ပို့ရကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ ဘောစိရေ”

“ဟား ဟား ဟား၊ ခင်ဗျားက ယာယီအလုပ်မကောင်းတာလေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှေသူကြီးနဲ့ နှိုင်းနေတာကိုးဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဘောစိရေ၊ ကျောင်းသားချည်း သုံးယောက်ဆိုတော့ စရိတ်များတယ်ဗျာ၊ တော်တော် ကျပ်တယ်”

“ပညာရေးမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတာက အနာဂတ်အတွက် အသင့်တော်ဆုံး ဆိုပဲဗျ၊ အခု ခင်ဗျားသားကြီး တေဇာပဲကြည့်၊ မကြာခင် ဒေါ်လာစားဖြစ်တော့မှာကို၊ သိပ်အခက်အခဲရှိရင်ပြောဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘောစိရယ်၊ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က ရောင်နီမလာခင် မှောင်ကြီးကျသလိုဖြစ်နေလို့ပါဗျာ”

ဦးကျော်စောသည် ဘာလုပ်ငန်းလုပ်သည်မသိရသော်လည်း ရပ်ကွက်အတွင်းဝယ် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူဖြစ်ပြီး သူ့သမီးက ဦးဖေထွန်းသား တေဇာထံတွင် စာလာကျက်နေသော ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေးဦးထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဦးကျော်စောလက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းကာ ထွက်သွားသည်နှင့် -

“ဖေကြီး အဲဒီလူကြီးသမီးကလေ၊ သမီးကို ယောက်မလေးလို့ ခေါ်တယ်သိလား၊ အဲ့ဒါဘာလဲ ဖေကြီး”

“ဪ ညီမလေးလို့ ခေါ်တာပေါ့ သမီးရယ်”

ဦးဖေထွန်း၏သမီးငယ်သည် သူငယ်တန်းမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း စကားတတ်လှပါသည်။ အငယ်ဆုံးမို့ အလိုလိုက်ထားလို့လည်း ဖြစ်ပါမည်။

“ဟင် အဲဒီလိုဆို မီးကို ညီမလေးလို့ ခေါ်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ် ဖေကြီးရဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား၊ သမီးက ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွယ်၊ ကဲ မြန်မြန်စားသွားရအောင်”

ဦးဖေထွန်း၏ သားကြီး မျိုးတေဇာထွန်းသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်သလို ပညာထူးချွန်သူဖြစ်သောကြောင့် သမီးရှင်များကပင် လိုလားကြ၍ မျက်နှာပွင့်လှပါသည်။ ဒါကို သူတို့ တစ်မိသားလုံး ဂုဏ်ယူနေကြရပါသည်။ ပုထုဇဉ်ပေကိုးလေ။

ညနေ အလုပ်သိမ်းခါနီးမှ တိုက်ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။

“တေဇာကြီး ရှိလားဗျ”

ဝင်းဇော်မြင့်က -

“ရှိပါ့ဗျာ အိမ်ပေါ်မှာ စာသင်နေလေရဲ့ ခေါ်ပေးရမလား”

“အာ နေပါစေ၊ ကျွန်တော့်ကား အုတ်ခုံနဲ့ တိုက်မိလို့ နောက်တံခါးချိုင့်သွားတယ်၊ အဲ့ဒါလေး ပြင်ချင်လို့ဗျာ၊ မြန်မြန်လေးနော်”

ထိုစဉ်၌ အသံကြား၍ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသော တေဇာနှင့် တွေ့သွားပြီး -

“ဟေ့ အာကာကြီး ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

“နောင်တော်ကြီးပါကွာ၊ အုတ်ခုံကို ဝင်ပွတ်လို့”

ဝင်းဇော်မြင့်က ကားတံခါးကို အတွင်းမှခွနေရာက -

“ကံကောင်းတယ် မှန်မထီဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့၊ အဲ့ကားပေါ်က နောင်တော်ကြီး ဆင်းဦးလေ လာပါ”

ကားပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်နေသော အာကာ၏ အစ်ကိုကြီးကို ခင်မင်နေပြီဖြစ်၍ အောက်ဆင်းခိုင်းပြီး ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျောင်းသူသုံးဦး စာကျက်ပြီး၍ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကြပြီး တေဇာကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“အစ်ကိုတေဇာ၊ ပြန်ပြီနော်”

“ဟော ဟိုမှာ အစ်ကိုကြီးပါလား၊ ကားလာပြင်တာလား”

ဦးကျော်စော၏သမီး ခင်သီတာကျော်က အာကုအစ်ကိုကြီးကို နှုတ်ဆက်သွားသဖြင့် တေဇာအံ့သြနေသည်ကို -

“မအံ့သြနဲ့ ဘော်ဒါ၊ သူတို့အိမ်က ကိုယ်ဝယ်နေကျ ဖောက်သည်တွေလေ”

ထပ်ပြီး အံ့သြရပြန်ပါသည်။ အာကုအစ်ကိုကြီးက ဆေးစွဲနေသူဖြစ်ကာ ဦးကျော်စောတို့က ဆေးရောင်းသည်ဆိုပါလား။ ဘုရား ဘုရား။ အာကာတို့ဖခင်သည် နိုင်ငံခြားမှာနေရ

သော ဝန်ထမ်းအကြီးအကဲပေမို့ အာကာတို့ညီအစ်ကိုမှာ အဒေါ်အပျိုကြီးနှင့် နေရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အာကာအစ်ကိုတာရာ လွတ်လပ်စွာ ကဲနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

အာကာက -

“ငါ့ နောင်တော်ကြီးက နတ်မြင်းဆွဲတဲ့ ဝေဇယန္တာ နတ်ရထားကို မောင်းနေတာကိုးကွ၊ နတ်ရထားက တိမ်ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ တိုက်စရာမရှိဘူးထင်လို့ စွတ်မောင်းတော့ လမ်းဘေး အုတ်ခုံကို တိမ်ပုတ်ထင်ပြီး ဝင်တိုက်တာနေမှာပေါ့”

သူ့အစ်ကိုကြီးကမူ -

“ခွေးကောင်”

ဟု ပြောကာ သူ့ပုံစံအတိုင်း မထုံတတ်တေး ရှိချေသည်တမ့်။

“ကဲ ပြီးပါပြီဗျာ၊ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဝင်းဇော်မြင့်အသံကြောင့် ငိုက်မျဉ်းနေသော အာကာတို့ ခေါင်းထောင်ထလာပြီး -

“ဘယ်လောက်ကျသလဲဗျာ”

တေဇာက -

“ဟာ နေပါစေ မလိုပါဘူး”

အာကာက ပိုက်ဆံကို အထပ်လိုက်ထုတ်ကာ ရေနေရင်း-

“အလုပ်က အလုပ်ပဲ၊ ယူပါကွာ”

ဝင်းဇော်မြင့်က ပါးနပ်စွာ ကြားဝင်လိုက်၏။

“အချင်းချင်းတွေမို့ လက်ခဲပဲ ယူလိုက်မယ်နော်၊ သုံးသောင်းပဲ ပေးပါ”

အာကာက ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်ကို ဝင်းဇော်မြင့်လက်သို့ ထည့်လိုက်ပြီး -

“လျှော့မယူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုက ဒါမျိုးဖြစ်နေ ကျမို့ ဈေးသိပါတယ်”

တေဇာဘက် လှည့်၍ -

“ဟေ့ ဒီနယူးရီးယားမှာ ငါတို့အိမ်ကို ဘော်ဒါတချို့ လာကြမယ်၊ မင်းကိုလည်း လာခေါ်မယ်နော်”

“အေး ငါ စောင့်နေမယ်လေ”

တာရာကပင် -

“ဘော်ဒါလေး ကိုယ်လာခေါ်မှာနော်”

“အင်းပါ၊ နောင်တော်ကြီးရဲ့ နတ်ရထားစီးဖူးတာပေါ့”

“တယ် မင်းကပါ ဟို ခွေးကောင်လေတွေ ရနေပြီ”

“ဟား ဟား ဟား၊ သွားပြီ တေဇာရေ”

သူတို့ ညီအစ်ကို ထွက်သွားသော် ဝင်းဇော်မြင့်က ဦးဖေထွန်းဆီ ပိုက်ဆံလာအပ်၏။ လုပ်အားခသဘောမျိုး။

ဦးဖေထွန်းက တစ်သောင်းခွဲ ပြန်ပေးတော့ မယူဘဲ -

“မနက်ဖြန် ဝက်သားချက်လိုက်ပါ ဦးကြီးရာ”

ဦးဖေထွန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း အိမ်နိမ့်စံစဉ်က အိမ်တော်ပါ ကျွန်ရင်းငကျော်ရွေး (နောင်သော် ရန်ကုန်မြို့ဝန်) က -

“မန်ကျည်းရွက်ကို ဆီရွဲရွဲနှင့် ဘယ်ခါမှ သုပ်စားရပါမလဲ မယ်မယ်ရယ်”ဟု ဆိုလေရာ ဖိဖုရားကြီးက ကျော်ရွေးခေါင်းကို ပွတ်၍ -

“တစ်နေ့ စားရလိမ့်ပေါ့ သားရယ်” ဟူ၍ နှစ်သိမ့်ဖူးသည် ကို သတိရမိပြီး ဇနီးသည်ကို မှန်ရိသော မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်မိသည်။

ဇနီးကလည်း ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ရှာပါသည်။ သဘောကား စိတ်ချပါရှင်ဟု ဦးဖေထွန်းကို အာမဘန္တေ လုပ်လိုက် ပုံပါတည်း။

“ထမင်းစားရအောင်လေ”

ဦးဖေထွန်း ထိုင်ရာမှထ၍ ခါးကို ဘယ်ညာလှည့်ကာ အညောင်းဖြေလိုက်ရင်း -

“ထမင်းစားချိန်ရောက်လာပြန်ပြီလားဟေ့။ တစ်နေကုန် ဦးတော့မှာပဲဟ”

ထိုစဉ် စာဖတ်ဝိုင်းက သိမ်းလာသော ကျောင်းသူ နှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ဦးဖေထွန်းက ထူးခြားဖြစ်စဉ်ကို သတိပြုမိ၍ -

“ဟဲ့ ဒီနေ့ နှစ်ယောက်တည်းပါလား၊ ဟိုတစ်ယောက် ကရော”

“ခင်သီတာကျော်လား ဦး”

“အေး ဦးကျော်စော သမီးလေးမပါဘူးနော်”

“ဪ ဦးက မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ မနေ့ညက သူ့ အဖေကို ရဲတွေဖမ်းသွားတယ်လေ၊ ဒါ ရောင်းလို့တဲ့”

ကလေးမလေးက လက်လေးချောင်းထောင်ကာ ပြောလေသည်။

“အား ဟား ဘောစိရယ်”

ဘာကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာပါလိမ့်ဟူသော ပုစ္ဆာရှင်း သွားသလို သဘောထားမဆိုးသော ဦးကျော်စော၏ ဝိသမလောဘ ကို စိတ်ပျက်မိရပါ၏။

“အဖေ ဒီနေ့ အာကာလာခေါ်လိမ့်မယ်၊ ခဏလိုက်သွားမယ်နော်”

သားတေဇာက အဝတ်အစားသေသပ်စွာ ဝတ်နေရင်း ဖခင်ကို ခွင့်တောင်းသလို လှမ်းပြောလေ၍ -

“အေး အေး သိပ်တော့မိုးမချုပ်စေနဲ့ သား”

သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော တေဇာကို နှမဖြစ်သူက-

“အစ်ကိုကတော့ အလန်းဇယားပဲဟေ့ ဒါကြောင့် ကောင်မလေးတွေ ခိုက်တာ”

နှမအငယ်လေးကလည်း -

“အစ်ကိုကြီး မီးမီးလိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“အို သမီးလိုက်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေထဲကို”

ထိုစဉ် မတ်တူးကားကြီး ငြိမ့်ခနဲ ရောက်လာ၍ ဦးဖေထွန်းက ရွှင်မြူးစွာ မပြောစဖူး ပြောလေသည်။

“ကဲ ရွှေကိုယ်တော်လေးကို အကြိုထောက်တဲ့ ဖုတ်သွင်းရထား ဆိုက်ပါပြီဗျား”

စတိုင်ကျစွာ ကားပေါ်တက်၍ မိသားစုကို လက်ပြသွားသော တေဇာကိုကြည့်ပြီး သူတို့မိသားစု ရွှင်မြူးလျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

တေဇာသည် သင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာဖြစ်တော့ရန် ရက်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။ မိသားစုရင်ဆိုင်နေရသော ဒုက္ခဆိုးတို့ နေလာနှင်းပျောက် ဖြစ်တော့မည်လေ။

ဆယ်နာရီထိုးခါနီးမှ သူတို့ ဝိုင်းသိမ်းဖြစ်သည်။ ရွှေပြည်သာရှိ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကား သီးစားပင်အစုံနှင့် အရိပ်

အာဝါသကောင်းလှသည်။ ဝန်ထမ်းကြီးများသာရသော ရပ်ကွက်ပေမို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်က သီးခြားကမ္ဘာထဲ ရောက်နေသည့် နှယ်ပင်။

အာကာတို့အဖေ၏ တပည့်တပ်ထွက် အဘိုးကြီးက သူမွေးထားသော တိုင်းရင်းကြက်တစ်ကောင်ကို ရိုက်ချက်၍ အမြည်းစီမံပေးသောကြောင့် ဘလက်လေဘယ်လ် ခေါ် အမည်ကျော် ယမကာတစ်လီတာခွဲ ပုလင်းမှာလည်း အခွံလွတ်ဘဝရောက်ရလေပြီ။ အူရိုင်း သက်သက်သာဖြစ်ကြသော တေဇာတို့သုံးယောက်ကား ဇက်ကျိုး၊ ကုပ်ကျိုးနှင့် ခွေးရူး မင်းစည်စိမ်ခံစားနေချိန်တွင် ဝါရင့်သမ္ဘာရင့်တာရာက ခြံစောင့်ကြီးအကူအညီဖြင့် ကားပေါ်သို့ တွဲတင်ကာ ပြန်ဖို့စိုင်းပြင်၏။ တေဇာရာ ကျန်လူတွေပါ ဘာမှမသိ။ အိပ်လျက်သာ ကားပေါ်ပါခဲ့တော့၏။ ဆေးရာ (မူးယစ်ဆေး) အရက်ပါ နှစ်ပင်လိမ်ထားခံရသော တာရာသည် ကားကို တိမ်ပင်လယ်၌ မောင်းသော နတ်ရထားနှယ် မောင်း၏။

ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံတန်းရှိ အလင်းပေါက်ဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အဝေးပြေးကားသမားအချို့နှင့် ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်သားအချို့တို့ အငိုက်ပြေ လက်ဖက်ရည်သောက်နေ၏။

လမ်းမီးများမလာ၍ လမ်းမကြီးသည် မှောင်အတိဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် မတ်တူးကားအဖြူလေးတစ်စီး တအိအိမောင်းနေသော သစ်လုံးတင်ကားကြီး ညာဖက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျော်တက်ရင်း လမ်းဘေးအမှောင်ထဲ၌ ရပ်ထားသည့် ကွန်တင်နာကား၏ ဖင်အောက်သို့ပစ်ဝင်သွားသည်။

“ဝုန်း”

“ဟာ သေပြီဟေ့”

“ဆေးကြောင်နေတာကွ၊ ငါ ကြုံဖူးတယ်”

“အာ. . . ယာဉ်ထိန်းရဲကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟာ. . . လေးယောက်လုံး သေကုန်ပြီဟ”

တာရာတစ်ယောက် ဆေးကြောင်ကာ ဝင်တိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျန်အပြစ်မဲ့သူသုံးဦးမှာ အိပ်လျက်ပင် သေဆုံးကြရှာလေသည်။ ပွင့်လာရန် အားယူနေဆဲ ပန်းအဖူးအငုံလေးများသည် သူတစ်ပါး၏ပယောဂကြောင့် မြေခ၊ ကြွေကျရရှာပကော။

လူ့အဖိုးတန်လေးများချည်း ဖြစ်ဘိလည်း တေဇာတစ်ယောက်အတွက် အားကိုးပြုနေရသော မိသားစုကား ဘဝပျက်ကိန်း ကြုံရှာလေပြီ။ ဤညအိပ်မက်ဆိုးမှ နိုးထနိုင်ကြပါမည်လား မသိနိုင်တော့ပါ။

မူးယစ်ဆေးဝါးသည် ကိုယ်တိုင်မသုံးစွဲသူများကိုလည်း ရက်စက်စွာ ထိခိုက်စေသည့်အပြင် ပန်းဖျက်ပိုးကဲ့သို့ လှသော၊ နှုသော ပန်းတို့ကိုမှရွေး၍ ချေဖျက်ရက်သည်တကား။ ။

စာကြည့်တိုက်တွင်သုံးရန်

၈၉၅• ၈၃၀၁

ကံမြင့်မော်

အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းလူပြီကိုနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ/ကံမြင့်မော်။

--ရန်ကုန်၊ စာပေဗိမာန်၊ ၂၀၁၉။

၁၅၂ စာ၊ ၁၉ စင်တီ။ -- (စာပေဗိမာန် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်)

၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် စာပေဗိမာန်စာမူဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

တတိယဆုရ စာအုပ်ဖြစ်သည်။

၁။ မြန်မာဝတ္ထုတို

(၁) အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းလူပြီကိုနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

(၂) စာပေဗိမာန်ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆု

အရုဏ်ကျင်းလို့ ဃင်းလုပြီတို့နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ကံမြင့်မော်

အဖ ဦးအောင်ရှိန်၊ အမိ ဒေါ်စိန်မြတို့က ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၁ ရက်တွင် မုံရွာခရိုင်၊ ဘုတလင်မြို့နယ်၊ ဆုံကုန်းကျေးရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်း ရှစ်ယောက်တွင် စတုတ္ထမြောက်သား ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်က ကံသာရွာ ဘုန်းတော်ကြီးပညာသင်ကျောင်း၌ ပညာသင်ယူ ခဲ့သည်။ ယုံလေးကုန်းရွာ အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ဆက်လက်ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ဆုံကုန်းရွာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် သာမဏေဘာဝဖြင့် လောကုတ္တရာစာပေများ လေ့လာသင်အံ့ခဲ့ရသည်။ မိသားစုအခြေအနေအရ လူဝတ် လဲကာ တောင်သူလုပ်ငန်း၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများအပြင် ကြုံရာကျပန်းအလုပ်များလုပ်ကိုင်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့သည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် စာပေ စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး သောကြာ၊ ဟဒယ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ဖော်ပြခြင်းခံရသည်။ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်း စည်းကမ်း ပညာပေးဝတ္ထုတိုများ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှူးယစ်ဆေးဝါးဆန့်ကျင်ရေးအသင်း (ဗဟို)က ကြီးမှူးကျင်းပသော ပညာပေးဝတ္ထုတိုများနှင့် မိခင်မေတ္တာစာမူဆု (ကျိုက္ကလော့) မှ ဝတ္ထုတိုဆုများ ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် စာမူဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် (ဒုတိယဆု) ထပ်မံရရှိခဲ့သည်။

ယခုလက်ရှိတွင် New Sekai International Trading Co.,Ltd တွင် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

အမည်ရင်း - ဦးကံမြင့် ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ- အမှတ် (၁၇)၊ ၇-လွှာ၊ စမ်းရေတွင်းလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။